Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

KOMMUNISTI

№ 3 (27) MAALISKUU 1927

SISÄLTO

LENINGRAD
1927

SUOMENKIELISTÄ KIRJALLISUUTTA

Kustannusosuuskunta Kirjalta (os. Набережная Жореса, д. № 4, Ленинград ja гор. Петрозаводск, улица Ф. Энгельса, д. № 8). saatavana m.m. seuraavia julkaisuja:

	Hinta.
Lenin: Valtio ja vallankumous (uusi tarkist. painos)	—: 75
» : Marx ja marxilaisuus	—: 18
» : Uskonnosta	—: 35
» : Naisen vapauttamisesta	—: 25
» : Nuorisosta	—: 45
Abeshaus ja Protasov: Puoluetiedon kirja. Oppikirja kaup. supistettuja puoluekouluja varten	2: 25
Wolfson: Yhteiskuntaoppi . . . nid. 2: 70, sid.	3: —
Jaroslavski: Poliittisen tiedon kirja maaseutua varten I osa	1: 55
» » » » : Sama II osa	1: 50
Wirganski: Nuorison poliittinen lukemisto	—: 75
Marx ja Engels: Kommunistinen Manifesti. Selityksillä varustanut Rjasanov	—: 60
XV Puoluekonferenssin alustuksia ja päätöksiä	—: 50
Tshugunov: Kyläneuvostojen työ	—: 65
Stalin: Lenin ja leninismi	—: 75
» : Leninismin kysymyksiin	—: 45
Jakovlev: Leninin elämä ja leninismi	—: 70
J. Latukka: Lenin suomalaisten muistelmissa	—: 35
A. Solenik: Neuvostorakenne	—: 80
Komu: Kumousvuosi	—: 30
NKP:n (b) säännöt	—: 20
Libedinski: Viikko (novelli)	—: 60
Béla Illés: Nikolai Shuhai (kertomus)	—: 45
Rikoslakien kokoelma	—: 75
Maalakien kokoelma	—: 65
Siviililakien kokoelma	1: 90
Metsälait	—: 20

Suuri valikoima poliittista kirjallisuutta, oppi- ja koulukirjoja

Kustannusosuuskunta Kirja

KOMMUNISTI

V. 1927 Maaliskuu № 3 (28)

Kansain Liiton kokouksen tulokset.

(»Коммунистический Интернационал» № 12—1927).

Kansain Liiton hiljattain päättynyt istunto osoitti kirkkaan selvästi, että Geneve ei ole niin paljon Liiton virallisten istuntojen pitämispaikka kuin paikka jossa Europan johtavat kapitalistiryhmät hierovat epävirallisesti kauppaa ja harjoittavat keskinäistä kiristystä. Se mikä esiintyi Kansain Liiton virallisessa työjärjestyksessä, ei merkityksensä puolesta ollut enempää kuin sadas osa sen kulissien takana kehitellyistä suunnitelmista. Kun virallisissa istunnoissa harkittiin kysymyksiä Saarin alueen ranskalaisten miehitysjoukkojen pukemisesta rautatieläisten vormuun tai Puolan hallussa olevan Ylä-Shleesian saksalaisten oikeudesta lähettää lapsensa saksalaisiin kouluihin, samaan aikaan kapitalistisen Europan ulkopolitiikan johtavat miehet epävirallisissa istunnoissa harkitsivat suunnitelmia, joiden toteutuminen tietäisi yleistä sotaa.

Koko maailman kapitalistisen lehdistön yksiäänisen vakuutuksen mukaan oli Genevessä kaikki muut varjoon työntävänä keskiökysymyksenä n.k. »Venäjän kysymys». Tällä kertaa oli koko kapitalistisen lehdistön vallannut aatos neuvostovastaisista suunnitelmista, joita Genevessä harkittiin, ja neuvostovastaisesta rintamasta, jonka perusteita laskettiin Kansain Liiton kulissien takana. Kuvaavin on kenties »Vorwärtsin» lausunto, lehden joka vaahto suussa on todistellut, että »neuvostovastaisen rintaman aatos on kommunistien mielikuvitusta». Tällä kertaa »Vorwärtskin» vakuutti että »taktiikallaan Englanti pyrkii valmistamaan mielialaa suurvaltojen tulevaa yhteisrintamaa varten.»

Chamberlainin lausunto, ettei muka ole ollut minkäänlaisia neuvostovastaisia suunnitelmia, hukkui tyyten europalaisen lehdistön kuoroon. Vielä vähemmän voi tietenkin uskoa Stresemania, joka lakeijan tavoin kiiruhti paljastetun englantilaisen virkaveljensä avuksi, lausuen että »huhut neuvostovastaisista suunnitelmista» ovat »neuvostolehtien villiä keksintöä». Ja tämän sanoi hän juuri sillä hetkellä, jolloin »villiä keksintöä» harjoitti koko kapitalistinen sanomalehdistö, myöskin sen puolueen lehdistö, johon Streseman itse kuuluu.

Yhtä hyvin paljastaa Englannin diplomatian suunnitelmat ja sen työn, jota Englanti teki ennen Geneveä ja itse Genevessä, myös tunnetun Augurin vast'ikään ilmestynyt kirja »Neuvostot sivilisatiota vastassa». Augur kirjoittaa siinä m.m. seuraavaa: »Tshisherinin ja hänen virkaveljiensä vimman Englantia vastaan selittää se, että Englannin nykyinen hallitus kaikella tarmollaan nostattaa heitä vastaan yhtyneen Europan muurin.» Ja toisessa kohden Augur »paljastaa» Locarnon ajatuksen vakuuttamalla että »Locarnossa ja Genevessä havaittavissa ollutta lähentymispyrkimystä Europan päämaiden kesken ei ole aiheuttanut niin paljon sodasta johtuva väsymys eikä taloudellinen välttämättömyys kuin se tuntu, että on olemassa kaikkien kansojen vihollinen, tuo vihattu ja epärehellinen sikiö, jonka nimi on Venäjän vallankumous.»

Augur on ehdottomasti oikeassa, sillä Geneven »rauhanrakentajain» kaikki

ponnistukset suuntautuivat juuri »Venäjän vallankumousta» vastaan, SSSR:ää vastaan.

Tästä näkökulmasta, vain tästä näkökulmasta harkittiin kaikkia diplomaattisia problemeja ja niiden mahdollisia ratkaisuja.

Neuvostovastaisen hyökkäyksen varsinaisena regissörinä oli tietystikin Chamberlain. Nootti, jonka hän juuri Geneven kokouksen edellä lähetti SSSR:n hallitukselle, rakentui *pelotteluun*. Jos tämän nootin tuloksena SSSR:n hallitus olisi ilmoittanut olevansa valmis neuvottelemaan Englannin kanssa »propagandan rajoittamisesta», niin Englannin konservatiivinen diplomatia olisi voinut riemuita voitostaan ja samalla saada aikaan sen että Neuvostoliiton kansainvälinen vaikutus olisi pienentynyt. Jos neuvostohallitus olisi antanut tuollaisen vastauksen, olisi niin Englannin kuin koko Europankin pääoma saanut pohjan *hyökätäkseen työväen kimppuun*. Neuvostohallituksen suostumus neuvotteluihin propagandakysymyksistä olisi tullut pohjaksi, jolta olisi tehty uusi hyökkäys useiden valtioiden kommunistipuolueiden kimppuun. Samoin olisi tuollainen suostumus *vähentänyt vapautuksensa puolesta taistelevan Kiinan kansan luottamusta SSSR:ään*. Näin olisi Chamberlain ja koko kapitalistinen maailma saanut yhdellä iskulla kaksi voittoa: Europassa SSSR:n kasvavaa vaikutusta ja »omaa» työväenluokkaa vastaan, Idässä Kiinan kansallista vallankumousta ja yleensä siirtomaakansojen vapausliikettä vastaan.

Koko tämä Englannin diplomatian muodollisen voiton kuvitelma luhistui sillä hetkellä, jolloin saapui SSSR:n vastausnootti. Englannin nootti oli pelkkä »miekan huitaus veteen». Kun jatkuva hyökkäys SSSR:n kimppuun diplomaattisin keinoin kävi mahdottomaksi, kun vaalit lähestyvät ja niissä näyttää konservatiiviselle puolueelle tulevan vaalitappio ja kun Englannin asema Kiinassa yhä huononee, niin oli Chamberlain pakotettu tekemään loogilliset johtopäätökset SSSR:n kanssa syntyneistä suhteista.

Chamberlainin »Geneven retki» oli näin ollen epätoivoinen umpipulman ratkaisuyritys uudelleen — Chamberlainin mielestä tällä kertaa tehokkaammin — SSSR:ää puristamalla, luomalla kapitalistisen yhteisrintaman neuvostovaltaa vastaan.

Jo ennen viime nootin lähettämistä tunnusteli Englannin diplomatia maaperää Washingtonissa, Parisissa ja Roomassa. Useiden tosiasiain perusteella voidaan päätellä, että tuo tunnustelu ei sanottavasti antanut lohdullisia tuloksia (Roomaa lukuunottamatta). Geneven aikana ei enää ollut varaa tuon tunnustelun jatkamiseen. Täytyi toimia ja toimia mahdollisimman nopeasti.

Chamberlainin suunnitelma, johon sisältyi neuvostovastaisen rintaman rakentaminen, edellytti välttämättömänä ehtona Saksan ja Puolan vetämisen tähän rintamaan. Tämä tehtävä lähtökohtanaan ryhtyi Englannin diplomatia ratkomaan kaikkia niitä problemeja, jotka tänä päivänäkin vaikeuttavat Saksan ja Puolan vetämistä yhtaikaa yhteisrintamaan SSSR:ää vastaan. Siksi kävi välttämättömäksi maksaa Saksan porvaristolle sellainen hinta, joka sen silmissä näyttäisi korvaavan sen tappion, mikä sille aiheutuu neuvostomaan markkinain menettämisestä ja toisaalta polittisten suhteiden huonontumisesta SSSR:n kanssa. Toinen tehtävä, Puolan vetäminen neuvostovastaiseen yhteisrintamaan työnsi esiin yhtä mutkikkaan problemin: miten Puola on rauhotettavissa Saksan suhteen ja miten säännösteltävissä kysymys Saksan itärajasta.

Sokeassa vihassaan SSSR:ää vastaan heittäytyi Englannin diplomatia päätä pahkaa ratkaisemaan näitä molempia problemeja. Tämän työn ensi vaihe ilmeni kiukkuisena kiristyksenä, jossa yritettiin ottaa selville, *mistä hinnasta kukin tuohon kiristykseen osaa ottavista on valmis astumaan SSSR:n vastustajien riviin* ja millä se voi palvella neuvostovastaisen rintaman johtajia. Useiden tähän kaupantekoon osallistuneiden maiden porvarillinen lehdistö alkoi huolellisesti punnita sitä palkkiota, josta mikin maa olisi valmis muuttamaan asennet-

taan vissiin suuntaan. Hetkellä jona Geneven kokous avattiin, saavutti tämä kaupan hieronta ja keskinäinen kiristys huippukohtansa. Se kyynillinen avonaisuus, jolla kapitalistiset lehdet harkitsivat kysymystä, mikä kanta on otettava Englannin ja SSSR:n riidassa, se ilmaisi kuinka vaaranalaista on leikkiminen rauhan asialla niiden puolelta, jotka loppumattomissa deklaratioissaan vakuuttelevat että heidän ainoana huolenaan on »rauhan säilyttäminen». Mutta tuo kiristys toi pian esiin toisiakin puolia. Kirkkaan selvästi paljasti se syvät erimielisyydet ja sovittamattoman vihan Europan eri maiden välillä. Neuvostovastaista rintamaa luotaessa syntyneen kaupanhieronnan epäonnistuminen toi ilmi sen, että Geneven kokouksen aikana olivat rintaman alkuunpanijat jo siirtäneet tuon rintaman luomisehtojen harkinnan diplomaattisten neuvottelujen tasolta sellaiseen vaiheeseen jolloin piti uskaltaa määrättyihin toimintoihin. Kysymys astuako vai ollako astumatta Englannin puolelle, vei Europan jokaisen valtion hyvin pian kysymykseen ottaako vai ollako ottamatta välittömästi osaa lähimpään sotaan. Ja tämä seikka se suuresti edisti sitä, että englantilaisten suunnitelmat neuvostovastaisen blokin muodostamiseksi menivät myttyyn.

Kysymyksessä Saksan vetämisestä neuvostovastaisen blokin puolelle esiintyi Chamberlain sellaisella ohjelmalla, että Saksan porvaristo saisi korvauksen siinä muodossa että puhdistettaisiin Reinin alueen miehitetyt osat. Tällöin Chamberlain yritti esiintyä siinä osassa, jonka Englanti on omaksunut itselleen Locarnon ajoista, sovintotuomarin osassa. Chamberlain teki tämän esityksen välittämättä siitä, että Reinin aluetta ei ole miehittänyt Englanti vaan Ranska, ja välittämättä siitä, että kysymys Reinin evakuoimisesta on Ranskan ja Saksan kesken jo kauan ollut välittömän harkinnan esineenä, aseena jolla Ranska on koettanut vaikuttaa Saksaan neuvotteluissa n.k. Thoiryn ohjelman toteuttamisesta. Sovintotuomarin (Englannin, joka tahtoo hyötyä kummastakin asianosaisesta) sekaantuminen ei ole enempää ranskalaisen kuin saksalaisenkaan pääoman etujen mukaista. Se ei ole edullista Reinin-Westfalin teollisuuden sille osalle, joka on liittynyt europalaisiin konserneihin (teräs- ja kalikonserneihin). Toisaalta Englannin suunnitelma Saksan vetämisestä puolelleen riistämällä Ranskalta aseen, jolla se välittömästi voi puristaa Saksaa, ei vastaa Ranskan raskaan teollisuuden etuja, joka näkee että Reinin miehityksen jatkamisella voidaan Saksaa painostaa taloudellisia sopimuksia tehtäessä. Ja vihdoin, Saksan porvaristo on ottanut laskuihinsa Saksan kasvavan taloudellisen hegemonian Europan markkinoilla ja se toivoo, että Reinin alue evakuoidaan joka tapauksessa, vaikka siitä ei maksetakaan niin kallista hintaa kuin suhteiden katkaiseminen SSSR:n kanssa.

Kaikki nämä syyt saivat Saksan kieltäytymään ja Ranskan suhtaantumaan sangen kylmästi Englannin suunnitelman ensi osaan.

Tällainen oli ensimäinen isku, mikä Genevessä annettiin Englannin neuvostovastaisen blokin suunnitelmille.

Suunnitelman toinen osa päättyi sopimukseen Saksan ja Puolan kesken kysymyksessä Saksan itärajasta. Englannin diplomatia, jota viehätti Saksan ja Puolan tyydyttämisaatos neuvostovastaisen hyökkäyksen aikaansaadakseen törmäsi tässäkin objektiivisiin esteisiin. Saksan ulkopolitiikka, joka päivä päivältä lujittuu kun Saksan talous voimakkaasti nousee ja se valtaa tärkeitä asemia Europan taloudessa ,ei tahdo sitoa käsiään kysymyksessä Saksan itärajasta, jossa sen ohjelmana on sodanedellisen aseman palauttaminen. Chamberlainin koko laajasta ohjelmasta, joka sisälsi sekä kysymyksen Danzigista että Memelistä että Saksan itärajan tai oikeammin Puolan länsirajan takeista, onnistui Englannin diplomatia ajamaan lävitse vain sen verran että ... joku aika sitten katkenneet neuvottelut kauppasopimuksesta Saksan ja Puolan välillä alotettiin uudelleen. Ei kaipaa todistelua se, että tämä Englannin diplomatian »saavutus», joka sivumennen sanoen vastaa kummankin asianosaisen taloudellisia etuja, ei lainkaan ratkaise kysymystä Saksan ja Puolan tyydyttämi-

sestä eikä niiden osallisuudesta neuvostovastaiseen blokkiin. Niin hartaasti kuin osa Puolan porvaristosta ja sotilasvirkakunnasta haluaakin »liehuvin lipuin» hyökätä SSSR:ää vastaan jää tuo salainen halu toteutumatta niin kauan kuin Puola ei saa täyttä tyydytystä kysymyksessä läntisestä rajastaan. Juuri siksi epäonnistuminen tässä on erikoisen tuntuva neuvostovastaisen rintaman rakentamistyössä.

Näin kärsi Chamberlain ratkaisevan tappion neuvostovastaisen rintaman kahdella vaikuttavalla osalla. Lontoon diplomaattinen offensiivi törmäsi vakaviin ristiriitoihin Europan kapitalistimaiden välillä. Pelastaakseen »arvovaltansa» ja ettei lähtisi Genevestä tyhjin käsin katsoi Chamberlain välttämättömäksi kiristää Roomaa ja saada Mussolini ratifioimaan Bessarabian asiakirjan. Tämän »voiton» piti olla osoituksena konservatiivisen Englannin ja fascistisen Italian yhtenäisestä kannasta kysymyksessä hyökkäyksestä neuvostovaltaa vastaan.

Voipa tosiaankin sanoa että vuori synnytti hiiren!

Sillä seikalla, että Englannin diplomatian aikeet Europassa ja sen työ neuvostovastaisen rintaman luomiseksi (ainakin toistaiseksi) epäonnistui, sillä seikalla ei suinkaan ole pelkästään europalainen luonne. Silloin kun Englannin nootti lähetettiin SSSR:lle, silloin oli Englannin porvariston politiikan ratkaistavana kaksi tehtävää: neuvostovastaisen blokin luominen Europassa ja iskun antaminen Kiinan kumoukselle. Chamberlainin plaaniin sisältyi SSSR:n kiristäminen lännestä heikentääkseen SSSR:n kansainvälistä asemaa Europassa (esim. heikentääkseen tai rikkoakseen ulkom. kaupan monopolin, pakottaakseen »sopimaan» tsaarin aikaisista veloista jne), tämän iskun avulla vähentääkseen tai paralysoidakseen SSSR:n vaikutuksen Idässä, eritoten Kiinassa. Jos tehtävän tämä osa olisi saatu suoritetuksi niin Englannin porvaristo, saatuaan yleiset kapitalistiset tehtävät SSSR:n suhteen toteutetuiksi ja siten kohotetuksi arvovaltansa kapitalistisessa Europassa korkeammalle kuin milloinkaan ennen, olisi voinut koko voimallaan syöksyä kumouksellisen Kiinan kimppuun.

Kun tämä suunnitelman ensi osa jäi toteutumatta käy Kiinan kuristaminen Englannille paljon vaikeammaksi.

Tehdessämme yhteenvedon Geneven kokouksen tuloksista joudumme pakostakin johtopäätökseen, että Englannin konservatiivinen porvaristo epäonnistui kolmessa suhteessa. Se ei onnistunut luomaan neuvostovastaisen blokin vähänkään vankkaa runkoa. Pahan kolauksen sai sen asema Europan porvariston sovintotuomarina ja johtajana täytettäessä yleisiä kapitalistisia tehtäviä SSSR:ää vastaan, tehtäviä jotka se oli ottanut suorittaakseen v. 1924 rikkoessaan SSSR:n ja MacDonaldin hallituksen välillä solmitun sopimuksen. Vihdoin, ei menestynyt myöskään yrite valmistella uutta iskua kansalliselle kumousliikkeelle Kiinassa heikentämällä Kiinan kumouksen etuvarustusta lännessä, SSSR:ää. Ja yhtä tärkeä on sekin seikka, että Englannin porvariston epäonnistuminen järjestellessään uutta puristusta SSSR:ää vastaan samalla tietää sitä että Europan porvaristo epäonnistui järjestellessään työväenluokan kuristamista, Europan kommunistipuolueiden tuhoamista.

Sellaiset ovat tulokset. Entä sitten edelleen?

Viimeiset tiedot puhuvat siitä että kun epäonnistuttiin järjesteltäessä SSSR:n välitöntä puristamista niin jouduttiin kokeilemaan uusia puristusmenetelmiä SSSR:ää vastaan, menetelmiä jotka nyt käyvät tunnussanalla »lähennyttävä SSSR:ää. Taas aletaan puhua SSSR:n vetämisestä Kansain Liittoon tai ainakin lähentämisestä siihen. Puolan virallinen tietotoimisto ilmoittaa, että Briand, Streseman ja Zalesky aikovat taivuttaa neuvostohallituksen ottamaan osaa aseistariisumis-konferenssiin syksyllä 1927. Useat saksalaiset lehdet esittävät ajatuksen, että Saksan on ryhdyttävä välittäjäksi. Samaan aikaan tekee Englannin sotaministeri Worthington Evans alahuoneessa esiintyessään »pal-

jastuksia», kuinka »SSSR valmistaa myrkkykaasuja enemmän kuin mikään muu Europan maa» ja samalla vakuuttaa että »SSSR ei ota osaa yhteenkään konferenssiin, jossa käsitellään aseistuksen supistamista».

Ristiriitaisista lausunnoista huolimatta on koko tällä kamppailulla täysin määritelty tehtävä. Ensiksikin laajojen työtätekevien joukkojen hämääminen Europan porvariston todellisten suunnitelmien suhteen. Geneven kokous, joka asetti koko maailman realisen sotauhkan eteen, nostatti tavatonta kiihtymystä työtätekevien joukkojen keskuudessa. Voidakseen »rauhassa» jatkaa työtään näiden suunnitelmien toteuttamiseksi (sillä Englannin porvaristo ei tietenkään luovu siitä sentähden että se Genevessä epäonnistui) on taas pukeuduttava rauhanrakentajan vaippaan. Englannin porvariston on pakko näyttää siltä kuin olisi se valmis »näkemään SSSR:n Kansain Liitossa» siten kumotakseen syytöksen neuvostovastaisista suunnitelmista.

Toisaalta on yhtä tärkeätä »näyttää koko maailmalle» että SSSR on rauhan esteenä, että varsinaisena syypäänä tavattomaan militaristiseen sortoon, joka hirvittävänä taakkana sälyttyy työtätekevien joukkojen harteille on muka juuri SSSR, se kun »kieltäytyy» ottamasta osaa »Geneven rauhanrakentajain» »aseistariisumis»-työhön.

Paljastaessaan ne syyt, jotka saattoivat epäonnistumaan välittömän hyökkäyksen SSSR:n kimppuun, pitää kaikkien kommunistipuolueiden koko tarmollaan ryhtyä paljastamaan tätä uutta kiertoliikettä SSSR:ää vastaan, liikettä jolla on samat tarkoitusperät ja samat tehtävät kuin suoranaisella hyökkäyksellä. Valppaasti on seurattava neuvostovastaisen hyökkäyksen kaikkia mahdollisia muotoja, verhottakoonpa ne millä tavalla hyvänsä.

Tästä valppaudesta riippuu, saadaanko estetyksi kapitalistisen maailman kolminkertainen isku: isku SSSR:ää vastaan, isku Europan kommunistipuolueita vastaan ja isku Kiinan kumousta vastaan.

Brüsselin kongressin merkitys taistelussa imperialismia ja siirtomaiden orjuuttamista vastaan.

„Intern. Pressc-Korresp: ssa nimim. Iso.

Brüsselissä kokoontuneen sorrettujen kansojen kongressin huippukohtana oli yleismaailmallisen liigan perustaminen imperialismia vastaan kansojen riippumattomuuden puolesta.

Kongressia eivät säestäneet suursanomalehdistön torventoitotukset. Useimmat sosialidemokraattiset lehdet seurasivat kapitalististen hallitusten antamia ohjeita, mitkä ymmärrettävistä syistä olivat yhdenmukaiset Toisen Internationaalen tunnuslauseen kanssa, ja vähäisiä poikkeuksia lukuunottamatta joko vaikenivat koko kongressista tai koettivat osoittaa sen bolshevikkien aikaansaamaksi. Eräs kongressin osanottaja, sosialidemokraattinen kirjailija Ernst Toller, oli kirjoituksessaan »Vorwärts'ille» osoittanut, että sosialidemokraatit kaikesta huolimatta olivat lukuisasti edustettuina kommunististen edustajien lukumäärän tehdessä korkeintaan 10 %. Tämän johdosta »Vorwärts» jälestäpäin vaikeroi sen todistavan »kurin puutetta sosialidemokraatisessa puolueessa».

Onneksi ei porvaristo enempää kuin sen sosialidemokraattinen agentuurikaan käsitä todella tärkeiden tapausten maailmanhistoriallista merkitystä. Meistä taaskin on ymmärrettävää, miksi sosialidemokratian viralliset orgaanit poroporvarillisen vastenmielisesti suhtautuvat »exoottisten maiden» edustajiin.

Kongressissa olivat täysilukuisesti edustettuina kaikki ne sorrettujen maiden vallankumoukselliset järjestöt, jotka

todenteolla taistelevat imperialismia vastaan ja pyrkivät liittoon vallankumouksellisen työväenliikkeen kanssa. B r ü s s e l i s s ä nämä edustajat ensimäisen kerran kohtasivat toisensa. Jo siinä on kongressin maailmanhistoriallinen merkitys.

Aktuaalisin ja poliittisesti jossain määrin ratkaiseva oli kongressille akuuttiseen asteeseen joutunut Kiinan työläis- ja talonpoikaisjoukkojen vapaustaistelu, joka vielä tätä nykyäkin uhkaa muuttua sodaksi Kiinan ja imperialistisen Englannin välillä, elleivät Englannin työläiset viime hetkessä pysty pidättämään maansa interventiohaluista hallitusta.

Tuskinpa kongressi olisi tässä asiassa tehnyt niin huomattavia päätöksiä, tuskinpa nämä imperialismin vuosikymmeniä ja vuosisatoja sortamien kansojen edustajat olisivat poliittisesti uskaltaneet mennä niin pitkälle, ellei Kiinan 400 miljoonainen kansa olisi avoimesti noussut imperialismia vastaan, elleivät Kiinan työtätekevät olisi turvautuneet boikottiin ja lakkoihin sekä ase kädessä torjuneet imperialistien ylläpitämää Kiinan vastavallankumousta ja täten osoittaneet sorretuille kansoille, että taistelua voidaan käydä menestyksellisesti, jos vain proletariaatti käy taistelun etunenässä. Mitä tämä sorrettujen kansojen nousu merkitsee imperialististen maiden proletariaatille, sen alkavat jo käsittää nekin, jotka eivät ole tottuneet asioita marxilaisesti analysoimaan, mutta jotka eivät kuulu virallisen sosialidemokratian edustajien hierarkiaan. L a n s b u r y ilmitoi tämän lausuessaan seuraavaa: Kapitalismin olemassaolon ratkaisee kysymys onko sillä edelleenkin mahdollisuus etuoikeutettuna sijoittaa pääomia siirtomaihin ja puolsiirtomaihin kerätäkseen sieltä raaka-aineissa monopoolivoittoja ja siirtomaiden halpaa työvoimaa riistämällä kiskoakseen itselleen ylivoittoja täten alentaakseen emämaiden proletariaatin valtavan enemmistön elintasoa. Pääseekö kapitalismi imemään itseensä uutta elinvoimaa Kiinan valtavilta tavaramarkkinoilta, jotka sille nyt ovat melkein kokonaan suljetut tai muuttuuko nykyinen kriisi pysyväiseksi ja kapitalismi sen kautta joutuu perikatoon? Toisin sanoen: Tuleeko proletariaatti rauhallisena katselemaan, kuinka imperialismi nujertaa sen luonnollisen liittolaisen, siirtomaiden kansallisvallankumouksellisen vapausliikkeen, tai ryhtyykö se antamaan sille aktiivista apua, ei tekemällä platoonisia, vapaamielisiä päätöslauselmia, kuten Toisen Internationaalen Toimeenpaneva komitea Pariisissa, vaan tarttumalla kaikkiin käytettävissä oleviin keinoihin?

Siitä on kysymys. Samanlaiseen muotoon muovaili sen jo L e n i n Kommunistisen Internationaalen II kongressissa teesiluonnoksessaan kansallisuuskysymyksestä. Virallinen sosialidemokratia, joka on muuttunut kapitalismin elimelliseksi osaksi, voi asiassa, josta riippuu kapitalismin olemassaolo, asettua vain sen puolelle. Harhaan viemiään työläisjoukkoja pettääkseen hyväksyy se Kiinalle »myötätuntoisia» päätöslauselmia, jotka joku Lloyd George'kin voisi allekirjoittaa tarvitsematta silti Abramovitshin tavoin huutaa, että Kaukaisessa Idässä vallitsee Neuvosto-imperialismi.

Kiinan orjuuttamisessa on kysymys Europan ja Amerikan imperialismin olemassaolon mahdollisuuksista, ja jos Intia vapautuisi Englannin vallan alta, johtaisi se Englannin imperialismin häviöön. Intian vapaustaistelun traagillisuus johtuu siitä, että sitä on käyty aivan erillään muiden maiden vapausliikkeistä. Intian kommunistinen liike on vasta alkuasteellaan ja ammattiliitot ovat enimmäkseen maltillisten johtajien käsissä. Intian kansalliskongressi on hajanainen järjestö, johon kuuluvat kansallisvallankumouksellisen liikkeen eri ryhmät. Sen vasen siipi sisältää ne ainekset, joista voi muodostua kiinalaisen Kuo Min Tang-puolueen tapainen järjestö. Tähän vasempaan siipeen lukeutuvaksi voidaan katsoa Intian Kansalliskongressin edustaja Brüsselin kongressissa J e w a h a r L a l N e h r u. On lisäksi huomattava, että Intian Kansalliskongressi on ensimäistä kertaa edustettuna kansainvälisessä konferenssissa. Lal Nehrun, Kuo Min Tang-puolueen, Kiinan ammattiliittojen ja Kansallisarmeijan edustajien yhdessä allekirjoittama julistus osoittaa, kuinka lukuisia yhtymäkohtia näillä järjestöillä on keskenään.

Erityisissä komiteaistunnoissa Indo-Kiinan, Korean, Filippiinien, Japanin ja Kiinan kansallisvallankumouksellisten liikkeiden edustajat neuvottelivat maittensa kumousliikkeiden yhtenäistyttämisestä.

Englannin imperialismin sorron alla olevien maiden, Intian, Egyptin, Etelä-Afrikan ja Kiinan lähetystöt hyväksyivät erityisen toimintasuunnitelman.

Keski- ja Etelä-Afrikan lähetystöt laativat yhteisen puolustussuunnitelman Pohjois-Amerikan imperialismin hyökkäysten torjumiseksi ja hyväksyivät yksimielisesti päätöslauselman, jonka pohjana on latinalaisen Amerikan sekä taloudellinen että poliittinen liittovalta-aate.

Käsiteltiin koko joukko erikoiskysymyksiä. Ammattiliittokomitea sekä kongressissa edustettuna olleen nuorison konferenssi tekivät tärkeitä päätöksiä.

Kongressi loi kokonaisen sarjan poliittisia suhteita joista vielä on ennenaikaista kirjoittaa, mutta joiden vaikutukset tuntuvat aivan lähitulevaisuudessa.

Kongressi edisti suuresti työväenliikkeen yhteisrintama-aatetta. Ne sosialidemokratian johtajat, jotka tahtoivat säilyttää kosketuksensa työväenjoukkoihin, olivat kongressissa läsnä »yksityishenkilöinä» ja esiintyivät vain omissa nimissään. Näin teki varsinkin B r a u n, Amsterdamin Internationaalen sihteeri. Tämä ei ole kummeksittavaa, sillä kun vuosi sitten Shanghain yleislakon aikana Kiinan Ammattiliittojen Keskusneuvosto pyysi sähköteitse apua Amsterdamin ammatilliselta internationaalelta, ei tähän avunpyyntöön edes vastattu.

Yhteisrintamataktiikalla oli erityisen huomattava p o l i i t t i n e n vaikutus englantilaisiin sosialisteihin. Englannin riippumaton Työväenpuolue oli kongressissa virallisesti edustettuna. Englannin Työväenpuolueen keskuudessa oli syntynyt vakava konflikti puolueen radikaalisten jäsenten ja johdon välillä johdon kannan vuoksi Englannin Kiinassa harjoittaman politiikan suhteen. Yksinpä Toimeenpanevassa komiteassa joutuivat M a c d o n a l d ja Kumpp. vähemmistöön. . Persoonallisen kosketuksen kautta Kiinan edustajien kanssa tämä oppositsioonin kanta huomattavasti syveni. Englantilainen edustajisto, johon kuuluivat L a n s b u r y, B r o c k w a y, B e c k e t t, W i l k i n s o n, S t o c k e s sekä kommunistit M a c M a n u s ja P o l l i t t, allekirjoitti yhdessä Kiinan ja Intian edustajien kanssa julistuksen, jolla on mitä laajakantoisin poliittinen merkitys. Julistuksessa sanotaan m.m.:

»Imperialististen maiden kaikkien työväenjärjestöjen on taisteltava kylki kyljessä sorrettujen maiden kansallisten liikkeiden kanssa, jotta nämä maat saavuttaisivat ei ainoastaan täyden sisäisen vapauden, vaan myös täyden riippumattomuuden, mikäli kansalliset liikkeet tähän pyrkivät»!

Mitä erityisesti Kiinaan tulee, vaaditaan julistuksessa, että kaikki ulkovaltain aseelliset voimat ovat viipymättä vietävät sieltä pois. Lisäksi selitetään, että:

»Suora toiminta, siihen luettuna lakot, on välttämätön sotatarpeiden ja joukkojen kuljetuksen estämiseksi sekä Intiaan ja Kiinaan että Intiasta Kiinaan.» »Aseistetun intervention sattuessa tai avonaisen sodan syttyessä on työväenliikkeen taholta ryhdyttävä käyttämään k a i k k i a luokkataistelussa mahdollisia keinoja vihollisuuksien puhkeamisen estämiseksi.»

Julistuksessa vaaditaan Kiinan Kansallishallituksen ehdotonta tunnustamista ja riistosopimusten kumoamista. Julistus päättyy Englannin, Intian ja Kiinan työväenliikkeiden aktiivisen yhteistoiminnan vakuutukseen.

Tämä Englannin, Kiinan ja Intian lähetystöjen liittojulistus laajennettiin kaikkia kongressiin osaaottaneita sorrettuja maita ja työväenpuolueita käsittäväksi G e o r g L e d e b o u r'in ehdottaman ja kongressin yksimielisesti hyväksymän päätöslauseen kautta. Päätöslause loppuu seuraaviin sanoihin:

»I m p e r i a l i s m i n r o m a h d u s o n a l k a n u t. Työväenluokka ja sorrettujen kansojen syvät rivit ovat sen haudankaivajia.

Kongressiin osanottaneet proletaaristen järjestöjen edustajat julistavat:

Meidän avunantomme ei saa rajoittua vain myötätunnon ilmaisuihin siirtomaiden vapaustaistelijoille tai vastalauseiden laatimiseen imperialististen sortovaltojen

väkivaltatöiden johdosta. Sen tulee huipistua joukkotoimintaan. Jos joku imperialistinen valtio ryhtyy sotilaallisesti jonkun siirtomaan tai pakkosopimuksen kautta riippuvaisuuteen alistetun kansan vapausliikettä nujertamaan, tulee tämän päätöslauselman kannalla olevien järjestöjen edustajien omasta alotteestaan ryhtyä järjestämään varsinkin kuljetustyöläisten lakkoja ehkäistäkseen joukkojen ja sotatarpeiden lähettämisen puolustustaisteluun nousseeseen maahan. Ellei tällaisilla toimenpiteillä tarkoitusta täysin saavuteta, on proletariaatin yleislakon avulla pakoitettava sortajavalta antamaan vapauden orjuuttamalleen kansalle.

Siirtomaiden ja riippuvassa asemassa olevien kansojen edustajat julistavat kehittävänsä imperialismia vastaan käytävän taistelun maittensa työtätekevien joukkotaisteluksi. Lisäksi julistavat ne, että jos mikä imperialistinen valta hyvänsä ryhtyy aseelliseen interventioon, tullaan tätä valtiota poliittisesti ja taloudellisesti boikottamaan sekä puolustustaistelussa olevan kansan avuksi aktiivisesti asioihin sekaantumaan. Tämä velvoitus on tätä nykyä erityisesti sitova Kiinaan nähden.»

Meidän tehtävänämme on saattaa kongressin tekemät päätökset joukkojen tietoon, lujittaa Brüsselissä luotua yhteisrintamaa sekä tehdä nämä päätökset hyväksyneet järjestöt tietoisiksi päätösten merkityksestä.

Brüsselin kongressi on vielä liian läheinen voidaksemme sen maailmanhistoriallista merkitystä kaikin puolin käsittää.

Joka tapauksessa on kongressissa alkuunpannun Intian ja Kiinan aktiivisimpain vapaustaistelijoiden yhteenliittymisen merkitys mittaamattoman suuri. Tekevähän näiden maiden kansat puolet koko maapallon asukasmäärästä. Lisäksi ei Kiinan ja Intian selkäpuolella ole mitään imperialistista maata, vaan sosialistinen Neuvostoliitto, ensimäinen työläisvaltio, joka on leppymättömässä vihollissuhteessa imperialismiin.

Kongressi julisti sorrettujen kansojen yhteenkuuluvaisuutta ja lujitti niissä sitä vakaumusta, että vain kaikkien sorrettujen maitten yhtyminen maittensa kansallisvallankumouksellisiin liikkeisiin sekä näiden liittoutuminen imperialististen maitten proletariaatin kanssa voi viedä heidän taistelunsa lopulliseen voittoon.

Suomen noskelaishallituksesta.

Tov. K. Mannerin puhe Snomal. valistustalolla Leningradissa 12/III—1927.

Hyvät toverit! Kun lähdemme Suomen tilanteesta puhumaan, niin tulee vastaamme heti sos. demokraattinen hallitus. Ellei tee itselleen selväksi kysymystä sos. dem. hallituksesta, kysymystä siitä, miten on selvitettävä sen valtaantulo, sen luonne, sekä toiminta, ei voi ymmärtää nykyistä valtiollista tilannetta.

Me tiedämme, että Suomi on lahtarimaa vsta 1918 alkaen. Puhutaan paljon muiden maiden fascismista, mutta emme erehdy jos sanomme, että Suomi se on klassillinen fascismin maa. Ei edes Italiaa voi pitää klassillisena fascismin maana. Suomessa ei fascistinen valtakomento kyllä ole aina ollut niin räikeä kuin Italiassa. Mutta esim. jo 1923 Suomessa työväen edustajat poistettiin väkivalloin eduskunnasta. Lahtari-kestävyydessä Suomi on vetänyt vertoja Italialle.

Vuoden 1926 lopulla sitten tuli maassa valtaan sos. dem. hallitus. Kaikki hallituksen jäsenet ovat sos. dem. puolueen jäseniä, jonka puolueen erinäiset työväenjoukotkin sentään vielä tunnustavat työväenpuolueeksi.

Kuinka on nyt selvitettävissä, että tällaisen fascistisen komennon maan hallitukseen tulevat »työväen miehet»?

Mitä tapahtui Suomessa? Viime vuoden lopulla, marraskuussa syntyi hallituspula. Valkoisen Suomen hallitukselle ovat viime vuosina antaneet värin maalaisliitto-

laiset ja suomettarelaiset. Vuoden lopussa sitten maalaisliittolais-suomettarelaishallitus keikahti. Valkoisen Suomen vallanpitäjiksi astuivat miehet Siltasaarelta.

Tämä muutos voi näyttää jonkun mielestä kovin suurelta. Mutta ei se itse asiassa mikään periaatteellinen muutos ollut. Mutta kaikessa tapauksessa oli se kuitenkin jokin muutos.

Tämän muutoksen selvittämiseksi pyydän merkitä muutamia seikkoja.

Viime vuoden kuluessa voi todeta yleisen aktiivisuuden kohoamisen Suomen työväenliikkeessä. M.m. vallankumouksellisen työväen järjestöllisen toiminnan alalla. Kuten tiedämme, ei Suomessa ollut julkista vallankumouksellista puoluetta. Siltikin on työväki etsinyt toimintamuotoja, joiden puitteissa se kulkee eteenpäin. Toiseksi voidaan todeta edistystä ammatillisessa liikkeessä, verrannollisesti suurempaa kuin monessa muussa maassa. Suomi kuuluu niihin maihin, joissa ammatillinen liike on pysynyt yhtenäisenä, kaikista reformistien ja lahtarien hyökkäyksistä huolimatta. Tämä on osoitus siitä, että ammatillisesti järjestynyt työväki on ymmärtänyt proletaarisen velvollisuutensa ammattiliitoissa luokkansa jäsenenä. Työväenluokan naistenkin keskuudessa havaitaan aktiivisuutta. Myöskin talonpoikain keskuudessa ilmenee liikettä. Ja nämä kaikki ilmiöt ovat tärkeitä. Vähemmän tärkeä ei ole viime kesänä esiintynyt lakkoliike. Viime kesä oli lakkokesä, jonka vertaista ei Suomessa ole moneen vuoteen ollut. Sanalla sanoen siis työväki suuressa mitassa osoitti taisteluhalua ja tarmoa. Ja mitä tulee lakkoihin, saavutettiin niissä menestystä.

Mitä sitten tulee vastustajiin, niin niiden keskuudessa on huomattu hajaantumisilmiöitä. Nuorsuomalaiset vuoden lopulla olivat ainakin hetkeksi repaleisina. Syynä sanotaan olleen kieltolakiliikkeeseen suhtautumisen. Maalaisliiton keskuudessa tapahtuu myös rakoilua. Kun oli kysymys luottamuksen antamisesta maalaisliiton hallitukselle, niin osa maalaisliittolaisista äänesti omia ministereitään vastaan. Ruotsalaisessa puolueessa ilmeni myöskin sisäisiä hankauksia. Vasemmisto muodosti opposition, joka nojautui ruotsalaiseen rahvaaseen. Kokoomus, suomettarelaiset sitävastoin näkyy porvarillisista puolueista olevan ainoa, joka on jotenkuten säilynyt ehjänä. Sos. dem. puolue on jo pitkän aikaa ollut kirjava kokoomus.

Mitä merkitsee tämä hajaantuminen? Se merkitsee sitä, että porvarillinen rintama ei ole niinkään eheä taistelevaa työväkeä vastaan.

Erikoisemmin tämä porvarien sisäisten ristiriitojen johdosta syntynyt erimielisyys puhkesi esiin kansallisuuskysymyksessä.

Suomen työväki ei ole — sivumennen sanoen — pannut kansallisuuskysymykselle paljoa huomiota. Ja kuitenkin on Suomessa huomattava vähemmistö-kansallisuus. 10 % väestöstä on ruotsalaisia, näistä suurin osa talonpoikia, kalastajia. On siis olemassa kansallinen vähemmistö.

Tämä kansallinen vähemmistö on osoittanut vilkastumisen oireita. Sen rahvaan kansalliset vaatimukset, kansalliset itsenäisyysvaatimukset eivät tietysti voi olla vaikuttamatta ruotsalaisen herrapuolueen politiikkaan. Suomen suomalaisenkin porvariston täytyy ottaa huomioon ruotsalaiset. Sitäkin enemmän tämä kysymys alkaa tulla keskeiseksi, kun aitosuomalaiset kiihkeästi suuntaavat hyökkäyksiä ruotsalaista vähemmistöä vastaan.

Nyt syksyllä kävi niin, että kompastuskiveksi porvaristolle tuli kansallisuuskysymys. Hallitus ei kyllä muodollisesti kaatunut kansallisuuskysymyksen takia, vaan sen takia että suomettarelaiset herrat olivat tehneet erikoisia rötöksiä, joita hallitus tahtoi peittää ja ruotsalainen puolue päätti käyttää hyväkseen tilaisuutta antaakseen kolauksen aitosuomalaisille. Se äänesti maalaisliitto-suomettarelaista hallitusta vastaan, antoi kannatuksensa sos. demokraateille. Selvyyden vuoksi on sanottava, että ei ruotsalainen puolue sentään kai yksin kansallisuusriidan vuoksi olisi antanut kannatustaan sos. demokraateille eikä kokoomuspuolueen ollut pakko noskeja hallitukseen laskea. On siinä syvempi syy takana. Ja se syy on: kapitalismi, vaikka siinä on huomattavissa stabilisoitumista, vakaantumista, on kuitenkin huojuva. Pääomalle on tarpeen saada rauhassa jatkaa stabilisoin-

tia. Ja sitä rauhaa ylläpitämään laskivat kapitalistit nosket hallitukseen. Se on kokoomuksenkin tarkoitus. Vaikka siis ruotsalainen puolue muodollisesti ratkaisi sos. demokraattien hallitukseen tulon, niin täysin selvää on että herrat Tanner, Hupli ym. istuvat hallituksessa asiallisesti kokoomuksen suostumuksella. Voisi sanoa että jumaluusopin professori Ingman on antanut suostumuksensa siihen, että siltasaarelaiset nykyään istuvat hallituksessa.

Merkitseekö tämä mitään muutosta? Kun sos. demit näin ovat hallituksessa porvariston suostumuksella, niin on jokaiselle selvää, että porvaristo ei pane asiaansa ajamaan muuta kuin sellaisia joihin he luottavat. Ja porvariston asia Suomessa — se on sama kuin valkoinen valta. Se on: suojeluskunnat, ohranat, vankilat ja kaikenlainen työväen piinaus, kuten hyvin tiedätte. Sos. demokraatit ovat Suomessa siis valkoisen komennon asiain hoitajia hallituksessa. Tämä on tärkeä seikka Suomen nykyisessä tilanteessa. Jos ei tätä tee itselleen selväksi, niin joutuu hakoteille.

Joku on voinut ajatella niinkin, että sos. demokraatit ovat menneet hallitukseen työväen asiaa ajamaan. Mutta nämä pari kuukautta ovat näyttäneet, että näin ei ole. Nyt on kokemus jo osoittanut, että tämmöinen arvelu on ilmeisen erheellinen. Tekojensa kautta ovat sos. dem. ministerit osottaneet ajavansa ei työväen asiaa, vaan porvarien. Esim. sos. dem. hallituksen suhtautuminen 8 tunnin työaikalakiin, lakiin jonka työläiset joukkoliikkeellään säätivät. Tähän lakiin ovat herrat tottuneet tekemään poikkeuksia. Ja työväki ei tästä tykkää. Mutta sos. demokraattinen hallitus jatkoi sitä, mitä kaikki porvarilliset edeltäjänsä olivat tehneet, pidensi siis työpäivää. Sos demokraattinen hallitus suhtautuu maan työväen kysymyksiin aivan samalla tavalla kuin porvaristo.

Toinen juttu — suojeluskuntiin suhtautuminen. Tiedämme, että nämä ovat lahtarikaartilaisia, pahinta sorttia maailmassa. Olisi luullut, että sos. dem. ministerit olisivat ottaneet edes yhdenkään askeleen suojeluskuntia vastaan. Mutta ei sinne päinkään. Päinvastoin ne ovat kehuneet niitä, sanoneet että eihän ne ole työväkeä vastaan ja että niistä tehdään armeijan reservi. Ne rupeavat siis »reformeeraamaan» suojeluskuntia. Ja sotaministeri Heinonen on niitä jo päiväkäskyssäkin ylistänyt.

Kolmanneksi seikka, joka on välttämättä mainittava, se että sos. demit harjoittavat aktiivista sotapolitiikkaa. Esim. kieltäytymällä tekemästä hyökkäämättömyyssopimusta Neuvostoliiton kanssa. Ne esiintyvät röyhkeämmin kuin muut valkoiset kenraalit. Kieltäytyvät keskustelemasta. Ja sotaministeri Heinonen yhdessä presidentti Relanderin kanssa kirjoitti päiväkäskyn, kuten sanottu, jossa ylisti suojeluskuntien hyvää kuntoa. Sukellusveneitä sos.dem. ministerit tilaavat enemmän kuin muut valkoiset hallitukset. Englannin johdon alla Neuvosto-Venäjää vastaan entistä äkäsemmin. Ovathan Tanner ja Voionmaa vakuuttaneet, että kurssi ei tule muuttumaan. Siis valkoinen suunta, kuten ennenkin, sotapolitiikassa.

Ja neljänneksi — entäs työväen toimintavapaus? Nuorisoliittolaiset vietiin aivan äsken vankilaan. Olivatko he tehneet mitään pahaa? Eivät. Suomen työväen enemmistö on sitä mieltä, että nämä pojat ja tytöt eivät ole tehneet mitään pahaa. Herra Itkonen on ohranan päällikkö. Hän on se, joka vangitsemisista vastaa. Ja niitä vangitsemisia jatkuu. Tapahtui sellaistakin, mitä ei ole tapahtunut porvarillisen hallituksen aikana. Pohjanmaalla kysyttiin eräältä työmieheltä: oletko sinä kerännyt varoja Englannin lakkolaisille? Nähtävästi sos. dem. hallitus, eli lähemmin Itkonen, pitää rikollisena sitä, että Suomen työväki keräsi varoja Englannin lakkolaisille?

Esimerkit riittäkööt. Tämä kahden kuukauden aika osoittaa, ettei ole rahtuakaan muuttunut valkoinen komento laadultaan. Päinvastoin sos. dem. ministerit ovat jatkaneet kuten edeltäjänsä.

Osa Suomen työväkeä luuli ja odotti työväen politiikkaa sos. dem. hallitukselta. Mutta nyt ovat jo monet oppineet. Ei ole kuitenkaan epäilemistä, että vielä on työväkeä, joka arvelee, että on tämä sentään parempi kuin lahtarihallitus. No, eihän se juuri pahempi ole ollut kuin

maalaisliittolais-kokoomus-hallitus, mutta ei sen parempikaan. Tietysti olisi työväelle pahempi, jos kailalaiset fascistit olisivat hallituksessa ja päitä listisivät. Noskein täytyy pysyä vähän »kohtuullisina». Jos he rupeisivat kovin koiramaisiksi, niin he menettäisivät kaiken työväen kannatuksen ja siitä ei olisi hyötyä porvareillekaan. Tämä on syy, eikä mikään muu. Porvaristolle on edullista, että noskelaiset pitäisivät työväkeä tässä uskossa, että he ovat nyt »työväen hallitus». Mutta siinä se onkin se, mikä sos. dem. hallituksen tekee pahemmaksi toisia valkoisia hallituksia: nosket voivat paremmin pettää työväkeä. Ja se on paljastettava, paljastettava että nosket ovat Suomen valtioneuvostossa ajamassa valkoisen vallan asiaa. Käytännössä se on jo osoittautunut. Se on vaan selvitettävä työtätekevälle kansalle.

Pysyykö tämä hallitus kauankin? Ennustelemaan ei ole halua. Minusta tuntuu kuitenkin, että tämä sos. dem. hallitus voi vielä jonkun aikaa olla, kenties ensi vaaleihin asti. — Mahdollisesti kansainvälinen tilannekin siihen vaikuttaa. Ehkä Englanti ja sen kanssa Suomen johtava porvaristo pitävät hyödyllisenä, että sos.demit ovat juuri nyt entistä lujemmin sitomassa Suomea imperialistien blokkiin. Sisäpoliittisiakin syitä saattaa olla. Ei ole mahdotonta, että lakkoliike Suomessa kasvaa ensi kesänä. Siitä on julkisuudessa näkynyt merkkejä. Se on jo alkanut ja se voi kehittyä voimakkaastikin. Sos. dem. ministereitä tarvitaan silloin pidättämään työväkeä.. Nämähän kirjoittivat jo hallitukseen mennessään, että »hulinoimista ei sallita», tarkoittaen työväen taisteluliikkeitä. Tämä merkitsee, että Itkonen ja Heinonen tulevat pitämään huolen porvariston toivomuksien noudattamisesta. Onhan heillä ohranat, »järjestys»-poliisi, suojeluskunnat jne.

Kommunistien tehtäväksi näin ollen jää osoittaa, mitä sos. dem. herrat ovat, osoittaa, kenen asioita ne ajavat. Kommunistisen puolueen tehtäväksi jää ponnistaa kaikki voimansa paljastaakseen sos. dem. johtajat: mitä ne ovat olleet ja mitä ne ovat, nim. valkoisen fascistikomennon asianajajia. Olen vakuutettu että Suomen Kommunistinen puolue on yrittänyt ja tulee yrittämään kaikkensa, että ei ainoastaan työväen vaan myöskin työtätekevän talonpoikaiston silmät aukenisivat, että ne joukolla kiertyisivät Kominternin lipun alle taistellakseen lopullisen voiton valkoisesta komennosta.

Puolueemme Keskuskomitean täysistunto.

Puolueemme leniniläinen pääesikunta oli koolla helmikuun alkupuolella ja käsitteli useita talouspolitiikkamme ja sisäpolitiikkamme tärkeimpiä taistelukysymyksiä: m.m. kysymystä perustavasta (peruspääoman) rakentamisesta, hintojen alentamiskysymystä ja neuvostojen uusintavaalien antamia kokemuksia. Nämä kolme suurta tämän hetken kysymystä alistettiin kaikinpuolisen analyysin alaisiksi ja tehtiin vaikealle rakennustyöllemme lähimmäksi ajaksi suunnan viitoittavat päätökset, joita alempana lyhyesti selostamme.

SSSR:n työväenluokan perustava tehtävä on maan teollistuttaminen — sosialismin rakentamisen perusedellytys. Se on rakennustyömme päälinja. Kullakin hetkellä täytyy meidän osata sijoittaa käytettävissämme olevat aineelliset varat niin, että maan teollistuttaminen mahdollisimman nopeasti edistyisi ja työväen ja talonpoikaiston liitto yhä lujittuisi. Kuinka paljon on perustavaan rakentamiseen varoja annettava, mistä ja miten tarvittavat varat on saatavissa, miten ne pitää jakaa eri alojen ja eri alueiden kesken, kuinka monta ja minkälaisia uusia tehtaita on rakennettava ja kuinka paljon käytettävä jo toimivien tehtaiden suur-remonttiin ja laajentamiseen, jotta taloudellinen tulos olisi mahdollisimman suuri — siinä sarja hyvin vaikeita kysymyksiä taloutemme rakentamisen alalta. Näihin kysymyksiin täytyy kuitenkin antaa mahdollisimman pätevä vastaus.

Kuluvana talousvuonna (1926/27) sijoitetaan perustavaan rakennustyöhön (pe

ruspääoman rakentamiseen) miljardi sata miljoonaa ruplaa. Se on suuri saavutus nyt, kun tuotantomme on vasta päässyt sille tasolle, jolla se oli ennen sotaa, ja silloin se oli vähäinen verrattuna edistyneimpiin kapitalistisiin maihin. Järkevästi, taloudellisesti täytyy meidän käyttää tämä ensimäinen miljardimme luodaksemme uutta perustaa, jolla voimme kasata uusia satoja miljoonia ja uusia miljardeja jatkuvaa perustavaa rakennustyötä varten.

Tärkein teollisuuden ala perustan rakentamisessa on metalliteollisuus. Taloutemme laajentamisessa, tuotantovoimiemme kehittämisessä olemme vielä liian paljon riippuvaiset ulkoa tuotavasta koneistosta, oma teollisuutemme kun ei vielä kykene riittävästi koneita valmistamaan. Siksi puolueemme johtava elin päätti, että vaikka jo suunnitelma edellyttää noin neljänneksen perustavaan rakennustyöhön sijoitettavien varojen koko summasta annettavaksi metalliteollisuudelle (lähes 240 milj.), täytyy metalliteollisuuden laajentamiseen saada enemmän varoja, ja Työ- ja Puolustusneuvoston (korkeimman talouselimemme) tehtäväksi jätettiin lisävarojen etsiminen. Samoin kehoitettiin Työ- ja Puolustusneuvostoa erikoisesti valvomaan että tänä vuonna vältyttäisiin viime vuoden puutteista itse suunnitelmien laadinnassa, niin että viime vuoden kokemukset tulisivat tarkoin varteen otetuiksi ja jokainen rupla antaisi suurimman mahdollisen tuloksen.

Vakavana on edessämme tuotantokoneiston uusimisen ja tuotannon järkiperäistyttämisen yhteydessä vapautuvien työläisten sijoittamiskysymys. Siihen ei vielä ole puolueen eikä neuvostovallan puolelta arvovaltaista, kaikkia velvoittavaa pätevää vastausta. Siksi KK:n täysistunto velvoitti Politbyron laatimaan ohjeet, kuinka talouselinten on järkiperäistyttämisen yhteydessä työväkeen suhtaannuttava ja työ normeerattava.

Suurta haittaa ja viivästymistä aiheuttaa se, että suunnitelmat kulkevat kovin monien (jopa useampien kymmenienkin) asteiden kautta ennenkuin ne vahvistetaan. Puolueemme johtava elin velvoitti nyt Työ- ja Puolustusneuvostossa toimivat puolueen jäsenet toimimaan niin, että näiden asteiden lukua vähennetään ja suunnitelmien muotoa ja vahvistamisjärjestystä yksinkertaistutetaan, niin että jo tulevan talousvuoden suunnitelma laadittaisiin uudessa järjestyksessä ja ajoissa sekä esitettäisiin ennen talousvuoden alkua KK:n täysistunnossa käsiteltäväksi.

Mutta ei meille riitä vain yhden vuoden suunnitelma. Täytyy olla selvä kuva mahdollisuuksistamme talouden rakentamisen alalla pitemmän aikajakson kuluessa. Täytyy olla selvä kuva siitä, kuinka paljon uusia varoja voimme sijoittaa, sanokaamme ainakin viiden vuoden aikana, sillä muutoin emme voi arvioida kuinka suuria summia juuri tänä vuonna on millekin talouden — ja sen johtavan osan: teollisuuden — alalle annettava. Rakennamme sosialistista taloutta, siis suurtaloutta. Alottamamme uudet rakennustyöt sitovat meidät monien vuosien ajaksi eteenpäin. Esimerkiksi kun tänä vuonna sijoitamme uusien tehtaiden rakentamiseen noin 188 miljoonaa ruplaa, niin on meidän pakko sijoittaa kaikkiaan lähes 700 milj. ruplaa ennenkuin tänä vuonna alottamamme tehtaat ovat valmiit ja käyntikunnossa. Jotta virheellisten askelten mahdollisuus vähenisi, pitää siis perspektiivin olla selvän. Meillä on kyllä jo perspektiivinen suunnitelma viiden vuoden ajaksi (siitä on julkaistu osia myös Kommunistissa N:ot 5 ja 6 v. 1926). Mutta se on jo osin vanhentunut. Siksi puolueen pääesikunta velvoitti talouselimet kiireellisessä järjestyksessä valmistamaan uuden (jo valmisteilla olevan) viisivuotis-suunnitelman ja laatimaan tulevan talousvuoden suunnitelman tämän uuden viisivuotis-suunnitelman puitteissa.

Kuluvan talousvuoden tärkein tehtävä on h i n t o j e n a l e n t a m i n e n. Se on se »oikea rengas», johon nyt täytyy kaikin voimin tarrata.

Viime vuoden ajalta voimme merkitä useita suuria saavutuksia talouden alalla: viljan hankinta saatiin järjestetyksi ja viljan hinnat vakaannutetuiksi, vientiä lisätyksi ja siltä osalta valuuttavaikeutemme voitetuiksi, realipalkkaa kohotetuksi, teollisuuden tuotantoa tasaisesti ja suuressa määrin lisätyksi, talous suunnitelmallisesti siirretyksi jälleen rakentamisen vaiheesta rekonstruoimisvaiheeseen,

yksityisen pääoman ominaispainoa ja sen kasaamismääriä vähennetyksi. Mutta täyttämättä jäi yksi puolueen asettamista perustehtävistä: teollisuustuotteiden hintojen alentaminen.

Hintaprobleemiin nojautuu hyvin moni tärkeimmistä kysymyksistämme: kysymys työväen ja talonpoikaiston keskinäissuhteista, kysymys maatalouden ja teollisuuden mahdollisimman hedelmöittävästä vuorovaikutuksesta, kysymys kansallistulon jakamisesta ja siihen kytkeytyvä kysymys maamme teollistuttamisesta, realipalkan kohottamisesta, tshervontsin vakaannuttamisesta, taloutemme sosialististen aineksien suunnitelmallisesta vahvistamisesta ja yksityiskapitalististen aineksien tunkemisesta yhä enemmän taka-alalle. Maatalouden edelleen kehittäminen, sen kehityksen ohjaaminen sosialistiseen uomaan (osuustoiminnan kautta suurtalouteen) — se riippuu nyt teollisuuden tuotteiden hintojen alentamisesta. Samoin varman raaka-ainepohjan luominen teollisuutta varten. Raaka-aineiden saantimahdollisuuteen nähden on tänä vuonna havaittavissa useita epäedullisia seikkoja: teknillisten kasvien (pellavan, hampun, puuvillan) viljelysalan perin vähäinen laajentuminen, jopa supistuminen (auringonkukan), jyväviljojen astuminen niiden tilalle ym. Näin kävi sentähden, että toisaalta raaka-aineiden hinnat ja viljan hinnat, toisaalta raaka-aineiden hinnat ja teollisuustavarain hinnat erkanivat toisistaan, raaka-aineiden ostovoima väheni. Tässä täytyy saada muutos aikaan. Ei kuitenkaan niin, että raaka-aineiden hintoja kohotettaisiin — siitä voisi olla seurauksena viljan hintojen nousu ja teollisuudessa tuotantokustannusten kohoaminen —, vaan pääasiassa siten että teollisuustavarain hintoja alennetaan. Näin on tehtävä senkin vuoksi, että meillä hinnat ovat liian korkeat maailmanmarkkinoihin verraten, ja sentähden kilpailukykymme ulkomailla on perin heikko.

Hintakysymys on erikoisen kärkevä juuri nyt, kun meidän toisaalta täytyy säilyttää maataloustuotteiden nykyinen hintataso, jotta talonpoikaistolla olisi kannustin, joka saa sen lisäämään tuotantoaan tänä vuonna, ja toisaalta täytyy estää teollisuustavarain menekin pienentyminen kun teollisuuden tuotanto lisääntyy ja väestö on saanut kipeimmät tarpeensa tyydytetyksi sekä sen, varsinkin maaseutuväestön, ostovoima lisääntyy hitaasti.

Jo viime keväänä, jolloin teollisuustavarain hinnat vähittäiskaupassa olivat korkeimmillaan sitten syksyn v. 1923 pääasiassa siksi, että vähittäiskaupan hinnat olivat suhteettomasti tukkukaupan hintoja korkeammat, antoi KK:n huhtikuun plenum tunnuksen: taisteluun vähittäiskaupan hintojen alentamisen puolesta! Tätä päätöstä kehitti sitten Työ- ja Puolustusneuvosto päättämällä, että teollisuustuotteiden hintoja on alennettava 10 prosentilla.

Kauppaelimet eivät kuitenkaan panneet tätä päätöstä täytäntöön, vaikka niillä oli objektiivinen mahdollisuus siihen. Syyt siihen olivat seuraavat. Väestön ostokyky lisääntyi ja synnytti tavaranälän, huolimatta siitä että teollisuuden tuotanto nopeasti kasvoi. Kun valtion kauppaelimillä ja osuustoiminnalla oli niukasti omia varoja, pyrkivät ne niitä lisäämään edullista konjunktuuria hyväkseen käyttäen suurien voittojen kautta, eikä oman koneistonsa ja toimintansa parantamisen kautta. Puoluejärjestöt ja paikalliset neuvostoelimet eivät myöskään toimineet kyllin tarmokkaasti. Ja miltei tyyten jäivät kamppailuun vetämättä laajat kuluttajajoukot.

Lisäksi oli tässä tekijänä se aivan virheellinen ajatus, että korkeat hinnat muka edistävät kasaamista ja maan teollistuttamisesta. Meillä ei kilpailu pakota parantamaan tuotanto- ja kauppakoneistoa, niinkuin kapitalistisessa taloudessa. Tuotannossa ja markkinoilla on meillä monopoliasema. Näissä oloissa korkeat hinnat vain byrokratisoivat talouskoneistomme, synnyttävät halun »juoksevan remontin» varjolla huonojenkin tehtaiden laajentamiseen ulkopuolella kaiken suunnitelmallisuuden ja antavat tilaisuuden varojen tuhlailevaan käyttämiseen. Tämä ei suinkaan edistä, vaan estää laajennussuunnitelmiemme toteuttamista.

Hintojen alentaminen sitävastoin on meidän oloissa se keino, jolla talouselimet pakotetaan joustavammin toimimaan.

järkiperäistyttämään tuotantoa ja jakoa. Ja se juuri avaa sosialistisen kasaamisen lähteet. Sillä, niinkuin päätöksessä sanotaan, hintojen alentamisesta riippuu loppukädessä 1) teollisuuden laajenemisnopeus ja se, saavatko teollisuuden tuotteet menekin markkinoilla vai eivätkö, 2) maatalouden tuotannon kehitysnopeus, 3) sosialistisen kasaantumisen nopeus, 4) yksityisen pääoman kasaantumisen rajat, 5) tshervontsin ostovoima, s.o. neuvostovaltion koko valuuttapolitiikka, 6) työläisten realipalkka, 7) menestyksemme ulkomaisilla markkinoilla jne.

Nyt KK päätti, että vähittäiskaupan hintoja täytyy ehdottomasti alentaa vähintään 10 prosentilla kesäkuun 1 päivään mennessä. Hintojen alentaminen käy ensi kädessä kauppakoneistoa parantamalla. Kauppakomissariaatin pitää määrätä korkein sallittu voittoprosentti ja korkein sallittu hintalisä vähittäiskaupassa teollisuustavaroille eri alueilla, jopa kiinteät myyntihinnat, jotka täytyy saattaa yleisön tietoon sellaisella tavalla, että työläiset ja talonpojat voivat valvoa, miten kaupoissa näitä määräyksiä noudatetaan. Lisäksi kaupan kulungit pitää tänä vuonna saada ainakin 15 pros. pienemmiksi kuin viime vuonna. Koko kauppasysteemiä on ryhdyttävä nyt erikoisella tarmolla parantamaan, poistamaan liikoja väliasteita, järjestämään niin että tavara kulkisi mahdollisimman lyhyttä tietä tuotantopaikasta kuluttajalle.

Yksityispääoma toimii meillä etupäässä kaupan alalla ja aika lailla haittaa kaupan säännöstelyä. Yksityiskauppaa täytyy meidän kuitenkin vielä sietää, sillä valtion ja osuustoiminnan kauppaverkko ei vielä kykene suorittamaan kaikkea tavaravaihtoa. Niin vaikeaa kuin se onkin, pitää meidän alistaa yksityispääoma säännöstelevän vaikutuksemme alaiseksi. Se käy m.m. siten että yksityiskauppiaille luovutetaan tavaraa vain sopimuksien perusteella ja niissä määritellään se hinta, minkä kauppias saa tavarasta ottaa. Näin sikäli kuin tavara on valtion ja osuusliikkeiden hallussa. Mutta tällaisen säännöstelyn ulkopuolelle jäävät vielä käsityön tuotteet, joiden välitys on miltei kokonaan yksityispääoman käsissä. Ja siinä ei ole muuta keinoa kuin se, että valtion ja osuusliikkeet valtaavat käsityömarkkinat.

Hintojen alentamisessa ei tietenkään voida pysähtyä yksin vähittäiskaupan hintoihin. »Sakset» teollisuustuotteiden hintojen ja maatalouden tuotteiden hintojen väliltä on saatava supistumaan ja poistetuksi. Siksi täytyy myös tehtaan hinnat ja siis tuotantokustannukset saada alenemaan — ei työläisten kustannuksella, vaan työläisten avulla. Ja puolueemme KK määrääkin, että tämän vuoden aikana pitää tuotantokustannukset saada alenemaan 5 prosentilla. Kustannusten alentaminen ei saa käydä tavaran laatua huonontamalla, vaan tuotantoa järkiperäistyttämällä.

Jotta nämä päätökset todella pantaisiin täytäntöön velvoittaa KK kaikki puoluejärjestöt etsimään keinoja, joiden avulla laajat kuluttajajoukot kaupungeissa ja maaseudulla saadaan tehokkaasti kontrolloimaan kauppaelimien toimintaa.

Jos hintakysymys on nyt taloutemme pääkysymys, niin sisäpolitiikkamme tärkein kysymys on tällä hetkellä neuvostojen uusiminen.

Vaalikamppailussa ilmenevät kaikkien luokkien ja ryhmien edut, ilmenee luokkavoimien suhde, käydään luokkataistelua erikoisessa muodossa. Puolueellamme pitää vaalikamppailussa olla sellainen kurssi, että se mahdollisimman suuressa määrin lujittaa proletaarisen valtion voimaa, miljoonien työtätekevien, ennen kaikkea talonpoikain luottamusta proletaariseen valtioon. Juuri neuvostovaalien yhteydessä arvostelevat miljoonat työläiset ja talonpojat neuvostovallan ja puolueemme toiminnan. Heidän asialliset huomautuksensa pitää tarkoin ottaa varteen ja heidän tarpeensa ja etunsa pitää uusien neuvostojen työssä saada herkkää vastakaikua. Jotta näin tosiaan tapahtuisi, antaa KK ohjeen, että uusiin neuvostoihin on vedettävä tosi aktiivista, johtavaa ainesta puolueettomien työläisten ja talonpoikain joukosta enemmän kuin tähän asti ja että neuvostojen johtavien elinten jäsenistä ainakin kolmas osa on oleva puolueettomia.

Puolueemme KK on antanut direktiivit. Ne on bolshevistisesti täytettävä!

V. O.

Suomenkielinen piiri Leningradin ujestiin.

Leningradin ujestissa muodostavat suomalaiset suurimman vähemmistökansallisuuksien ryhmän (39 pros. koko ujestin väestöstä ja melkein 50 pros. maaseutuväestöstä). Työskentely suomenkielisten keskuudessa on sen takia ollut erikoisen harkinnan alaisena ujestin puoluekomiteassa. Kesällä 1925 pidetyt puolueaktiivin ja suomalaisen talonpoikaiston kokoukset muodostuivat tässä käänteentekeviksi (kts. »Kommunisti» N:o 7—8, 1925). Niissä todettiin parhaimmaksi toiminnan edistämiskeinoksi vähemmistökansallisuuksien keskuudessa niiden omakielisen toiminnan kehittäminen. Esitet tiin asetettavaksi valtuutetut kustakin kansallisuudesta volostikomiteain agitkomissiain yhteyteen ja osotettiin välttämättömäksi siirtyä suuremmissa piireissä (rajoneissa) kokonaan vähemmistökansallisuuden kielen käyttämiseen. Sellainen oli etupäässä Kuivaisten kunta (volosti), jossa virallisten tilastojen mukaan 87 pros. väestöstä on suomenkielistä. (Todellisuudessa on prosentti yli 95 pros., vaikka osa suomenkielistä väestöä on kreikkalaiskatolisen uskonnon perusteella ilmoittanut itsensä venäläiseksi.)

Suomenkielinen oikeuslaitos.

Ujestin toimeenpaneva komitea ryhtyi kokousten lausuntojen perusteella työhön ja muodosti Kuivaisten volostiin suomenkielisen oikeuslaitoksen ja alettiin suomalaistuttaa kunnanneuvoston sisäistä toimintaa. Suomalainen kansanoikeus alotti toimintansa v:n 1926 alussa, puheenjohtajana tov. Jääskeläinen. Alote sai väestön taholta suuren kannatuksen. Vaikeammaksi osottautui kyläneuvostojen toiminnan muuttaminen suomenkieliseksi. Kokouksissa kyllä alettiin käyttää suomea, mutta kirjojen pitäminen jäi edelleen kaksikieliseksi. Ohjeet volostista tulivat venäjänkielisinä, kun volostin toimpk:lla ei ollut määrärahaa kielenkääntäjän palkkaamiseksi.

Suomenkielisen kirjallisuuden kustannustoiminnan edistämiseksi osti Ujestin TPK 1.500 rpl:n edestä »Kirjan» osuuksia ja myönsi 500 rpl. suomenkielisen lakikirjallisuuden kustantamista ja ostoa varten. Yksityisesti levitettiin ujestissa n. 300 rpl:n arvosta »Kirjan» osuuksia.

Nämäkin vähät toimenpiteet huomattavasti kohottivat talonpoikain poliittista aktiivisuutta. Alotteellisuus ja tietoisuus kasvoivat. Samalla lujittui tunto, että venäläiset toverit ovat todella »omaa väkeä» eikä »Pietarin herroja», kuten olivat venäläiset olleet tsaarin aikana inkeriläisen silmissä. Huomattavasti kasvoi myös luokkatietoisuus köyhemmissä ryhmissä ja varmistui käsitys, että köyhien ja keskivarakkaiden on vedettävä yhtä köyttä. Erikoisesti ilmeni tämä äskeisissä neuvostovaaleissa ja niiden valmistuskamppailussa.

Köyhäin kokoukset ja vaalit.

Tammikuun puolivälissä alettiin toiminta järjestämällä kyläpiireissä köyhän väen kokouksia. (Kyläpiiri, rajooni, saattaa käsittää viisi, kuusikin kylää 5—8 virstan säteellä.) Niissä selvitettiin vaalien merkitystä, keskusteltiin kyläneuvoston ehdokkaista ja evästyksistä. Useissa piireissä käsiteltiin näin asetettuja listoja vielä naisten kokouksissa. Kokoukset järjesti puoluejatsheikka, valmistaen niissä käsiteltävät kysymykset. Asioista keskusteltiin perinpohjaisesti ja tultiin yksimielisiin tuloksiin.

Kuivaisten volostin 15 kyläpiiristä pidettiin kokoukset 10:ssä, yht. 14 kokousta, joissa 711 osanottajaa eli 10 pros. valitsijain määrästä. Kolmessa kyläpiirissä ei voimien puutteessa saatu järjestetyksi köyhän väen kokouksia ja esitettiin niissä puoluejatsheikan ehdokaslista, josta oli neuvoteltu puolueettomain talonpoikain kanssa. Kahdessa piirissä esitettiin vain osittaiset ehdokaslistat yksityisten puolueen jäsenten taholta. Kaikissa kyläpiireissä pantiin ehdokaslistat julki keskusteltaviksi muutamia päiviä ennen vaaleja.

Tulokset osottavat kuinka kohdalleen oli ehdokkaat harkittu ja kuinka yksimielisesti köyhä väki kannatti ehdokkai-

taan. Yhdessätoista kyläpiirissä (kahdessa ei esitetty ehdokkaita ja kahden tulokset on vielä laskematta) oli 115:sta valitusta 82 köyhäin kokousten ja puolueryhmäin ehdokkaita. Revisionikomiteoihin valittiin köyhäin kokousten 27 ehdokkaasta 20 ja volostin neuvostojen kokoukseen 37 edustaja-ehdokkaasta 29. Tulokset osottavat, että köyhäin kokousten ehdokkailla oli myös keskivarakkaiden kannatus.

Paikalliset vaalikomiteat olivat tehneet huolellista työtä. Edell. vaalien aikana oli äänioikeudettomia ollut n. 30 henkeä, nyt oli niitä 282. Äänioikeus oli kielletty eräiltä palkkatyötä käyttäviltä ryhmiltä, neuvostovaltaa vastaan aktiivisesti toimineilta ja maitokulakeilta.

Huolimatta siitä että suurin osa volostin väestöstä oli ansiotöissä, kohosi keskimääräinen osanotto vaalikokouksiin 52.6 prosenttiin (8.794:stä otti osaa 4.583, niistä 1.899 naista). Tämä asettaa volostimme yhdelle ensi sijoista ujestissa. Ja vielä on otettava huomioon asutuksen hajallisuus.

Kaikkiaan valittiin kyläneuvostoihin 162 henkeä (naisia 27). NKP:n jäseniä niistä 13 (ennen 6), Nuorisoliiton jäseniä 11 (ennen 3). Tarkastuskomiteoihin valittiin 46 (naisia 2); näistä puolueen jäseniä 11 ja nuorisoliittolaisia 3. Kyläneuvostojen jäsenten yhteiskunnallista asemaa kuvaa se, että heistä on 14 vapautettu kokonaan veroista; alle 5 rpl henkeä kohti maksaa 119 ja sen yli 27 valittua. Tarkastuskomiteain jäsenistä on veroista vapaita 13 ja 22 maksaa alle 5 rpl henkeä kohti. Nämä numerot kuvaavat puolueen vaikutuksen kasvua ja sitä, että köyhä talonpoika keskivarakkaan kanssa on yksin isäntänä kyläneuvostoissamme. Tässäkin piirissä siis osottautuu vääräksi opposition väite, että kulettaisiin kohti kulakkivaaraa ja että puolueen vaikutus heikkenisi.

Suomenkielisen piirin muodostaminen.

Edellä esitettyjen saavutusten lujittamiseksi ja edelleen edistämiseksi pantiin tällä kulmalla toimeen kunnan laajennus, vaikka Luoteisen alueen rajoneeraus onkin siirtynyt ensi vuoteen. Kuivaisten volostiin liitettiin suomenkielinen osa ent. Toksovan volostista (6 kyläneuvostoaluetta). Yhdistämisen tarkotuksena on parantaa TPK:n koneistoa ja luoda taloudellisetkin mahdollisuudet täydelliseen suomenkieliseen toimintaan siirtymiselle.

Yhdistyneessä volostissa on nyt 20.600 asukasta (vn 1927 väenlaskun mukaan). Sen alueella toimii 21 kyläneuvostoa, 3 eläinlääkäripunktia, 2 sairaalaa, 3 välskäripunktia, 3 korkeamman tyypin koulua, yli 40 I asteen koulua, 2 kansanoikeuden kamaria (toinen suomenkielinen), 3 agronomi-asemaa, 8 lukutupaa, 15 punanurkkaa, 3 kulutus- ja 6 maatalousosuuskuntaa. Paitsi kouluja ja lukutupia sekä yhtä eläinlääkäri-asemaa ja yhtä välskäripunktia ovat nämä laitokset vielä venäjänkielisiä. Vaaditaan uurasta työtä ennen kuin on saatu niiden tilalle suomalaisia. Se tulee olemaan TPK:n iskutehtävänä sen jokapäiväisen toiminnan rinnalla.

Suomalaisen toiminnan kehittämisellä on vielä eräs tärkeä vaikutus. Sen kautta menettävät maaperää kulakki-ainekset, joiden aktiivisuus, yleisen poliittisen toimeliaisuuden mukana ,myös kohoaa. Heitä on tähän asti ollut pakko käyttää neuvosto-asioissa enemmän kuin tarpeellista sen takia että ovat olleet »graamotnoita», venäjän kieltä paremmin taitavia kuin varattomat. Nyt huutavat nämä »herrat», kuinka muka suomenkielisen toiminnan edistämisen kautta kaikki taantuu: lapset eivät voi jatkaa opintojaan ylemmissä kouluissa yms. Vaalien aikoina he hyppäsivät talosta taloon ominé ehdokaslistoineen, varailivatpa sellaista volostin edustajakokoustakin varten, mutta eivät kyenneet esittämään. Vastapainona näiden agitatiolle on TPK:n toiminta, joka on alkanut ponnekkaasti. Puolueen yhtenäisen ohjauksen avulla on Leningradin ujestin suomenkielinen piiri (rajoni) hyvin suoritetulla työllä osottava suomenkielistä toimintaa pelkääville »inkeriläisille», että talonpoikaisköyhälistö, yhdessä keskivarakkaiden kanssa, kykenee edistämään työtä tekevän kansan yleistä hyvinvointia neuvostovallan kautta, Leninin puolueen johdalla.

Kuivaisissa, maalisk. 25 p. 1927.

Arvi Hirvonen.

Väenlaskun tulokset Karjalassa.

Väenlasku Karjalassa on päättynyt. Nyt ollaan jo tilaisuudessa tekemään yleinen yhteenveto Karjalan tasavallan väkiluvusta. Ennenkuin siirrymme varsinaisiin väenlaskun tuloksiin, mainitsemme muutamalla sanalla vuoden 1926 väenlaskun merkityksestä ja sen edessä olleista tehtävistä.

Tämä väenlasku oli ensimäinen Karjalan tasavallan olemassaolon aikana suoritettu täydellinen väenlasku. Vuoden 1920 väenlasku ei ollut läheskään tarkka, mihin oli vaikuttamassa useita ulkonaisia syitä, ja ennenkaikkea se, että silloin taistelut ulkoisia vihollisia vastaan olivat vasta päättyneet ja yleinen rauhanaikainen tilanne ei ollut ehtinyt vielä vakiintua. Paitsi viimeksimainittua väenlaskua suoritettiin Karjalassa v. 1923 kaupunkien ja kaupunkimallisten asutusten väenlasku.

Mitä väenlaskulta on odotettu. Väenlaskun tuli osoittaa banditismin ja sen jälkeen suoritetun taloudellisen rakennustyön vaikutus väestöliikkeeseen. Sen lisäksi on väenlaskua suoritettaessa kiinnitetty erikoista huomiota Karjalan tasavallan väestön kansallisen kokoonpanon ilmisaamiseen. Tähän on ollutkin erikoista syytä, sillä eihän edellisen väenlaskun aikana ollut vielä autonomista Karjalaa, joten on täysi syy epäillä, ettei väestön kansallinen kokoonpano tullut siinä täydelleen valaistuksi. On hyvin uskottavaa, että osa karjalaisia, ainakin enemmän venäläistyneillä seuduilla, sekä vepsäläisistä, oli ennen tullut luetteloiduksi venäläisinä. Tämän väenlaskun tuli korjata tämä epäkohta.

Yleisinä tehtävinä oli selvittää 1) väestön jakaantuminen eri ikäryhmiin, 2) muualta tulleen väestön lukumäärä ja 3) se, mikä väestömäärä harjoittaa mitäkin elinkeinoa. Nämä tiedot ovat välttämättömiä ennen kaikkea taloudellisille elimillemme suunnitelmien tekoa varten talouden ja elämän eri aloilla.

Väenlaskun tulokset. — Karjalan tasavallan koko väkiluku on 267.672 henkeä, joista miespuolisia 129.578 eli 48.4 % ja naispuolisia 138.094 henkeä eli 51.6 %. Vuonna 1920 oli 220.487 asukasta, joista miespuolisia 98.066 eli 44.4 pros. ja naispuolisia 122.421 henkeä eli 55.6 %. Väkiluvun lisääntyminen tekee kaikkiaan 21,4 pros.

Kaikissa kihlakunnissa ei väkiluvun muutos ole ollut läheskään tasapuolinen. Seuraavasta taulukosta näemme kihlakuntien väkiluvun vuosina 1920 ja 1926 sekä erotuksen niiden välillä prosenteissa:

Kihlakunnat	V. 1920	V. 1926	Erotus prosenteissa
Uhtuan	16.190	14.161	— 12.5
Kemin	32.571	47.672	+ 46.4
Paadenen	12.125	13.585	+ 12.0
Poventsan	35.559	40.384	+ 13.6
Petroskoin	71.198	89.903	+ 26.3
Puudosin	22.212	25.728	+ 15.8
Aunuksen	30.632	36.239	+ 18.3

Ennenkuin siirrymme lähemmin selvittämään ylläesitettyjä numeroita, tarkastakaamme vielä seuraavia tietoja kaupunkien ja kaupunkimallisten asutusten sekä maaseudun väkiluvun suhteen muuttumisesta:

	V. 1920	V. 1926	Erotus prosenteissa
Kaupungeissa	32.099	45.050	+ 40.3
Kaupunkiluont. asutuksissa	7.028	15.050	+ 114.1
Yhteensä	39.127	60.067	+ 55.3
Maaseudulla	176.734	201.123	+ 13.8
Rautat. varrella	4.626	6.472	+ 39.9
Yht. maas.	181.360	207.595	+ 14.5

Tarkastaessamme viimeisessä taulukossa esitettyjä numeroita, näemme väestön lisääntymisen kaupungeissa ja kaupunki-

luontoisissa asutuksissa olleen noin 4 kertaa suuremman kuin maaseudulla (ilman rautatien vartta). Tämä onkin luonnollista, koska vertaus tapahtuu vuoden 1920 tietojen kanssa, sillä silloin oli teollisuus ja tuotanto melkein kokonaan lamassa ja nälkä oli karkoittanut osan kaupunkiväestöstä maaseudulle. Toiselta puolen on maaseudun väkiluvun hitaampaan lisääntymiseen vaikuttanut sota — Karjalan rosvokapina.

Siirtykäämme tarkastamaan väkiluvun muutoksia kihlakunnittain ja selvittämään niiden syitä.

Uhtuan kihlakunta. Jo ensimäisessä taulukossa kiintyy huomio Uhtuan kihlakuntaan, jossa yksinään väkiluku on alentunut vuoden 1920 jälkeen. Tämä johtuu kokonaan vuoden 1921 rosvokapinasta, joka eniten koski juuri Uhtuan kihlakuntaa ja jonka aiheuttamat haavat eivät vieläkään ole parantuneet umpeen. Viimeisten tietojen mukaan on Suomessa vielä nykyään n. 3.000 pakolaista Uhtuan kihlakunnan alueelta. Tämän takia Uhtuan kihlakunnan väkiluku, huolimatta hyvin huomattavasta väestön muualta tulosta kihlakuntaan, ei ole päässyt lisääntymään, vaan päinvastoin on vähentynyt 2.029 hengellä.

Kihlakunnassa ei ole yhtään kaupunkia tai kaupunkiluontoista asutusta. Sukupuolen mukaan oli v. 1920 — 7.681 miespuolista ja 8.509 naispuolista asukasta ja v. 1926 edellisiä 6.551 ja jälkimäisiä 7610 henkeä, joten miesten vähentyminen tekee 14.7 % ja naisten 10.6 %. Viimeiset prosenttiluvut osoittavat, että miespuolista väestöä on poistunut rajan taakse suhteellisesti enemmän kuin naisia.

Kemin kihlakunta. Kihlakunnan väestöstä asuu maaseudulla 21.175, rautatien varrella 4.189 ja kaupungeissa sekä työläisasutuksissa 22.308 henkeä. Vuonna 1920 olivat vastaavat numerot: 17.195, 2.834 ja 12.542. Tästä rinnastuksesta näemme, että samaan aikaan kun maaseudun väkiluku on lisääntynyt noin 23 pros:lla, on rautatien varren väkiluku lisääntynyt n. 35 ja kaupunkien sekä työläisasutusten n. 78 prosentilla.

Mistä näin huomattava väestön lisääntyminen johtuu? Ennen kaikkea siitä, että Kemin kihlakuntaan on keskittynyt huomattava osa Karjalan sahateollisuudesta. Sitä paitsi on kihlakunnassa avattu joukko uusia teollisuusaloja (kivenlouhinta, tiilitehdas, kalankannutuslaitos y. m.). Kaikki tämä on aiheuttanut uuden työvoiman tulon näihin laitoksiin ja uusien asutusten kasvamista näiden laitosten ympärille. Suurimpia asutuskeskuksia ovat: Kemi — 6.576 as., Sorokka — 6.114 as., Kantalahti — 4.185 as. ja Kouta — 2.538 asukasta. Kaikki nämä asutuskeskukset ovat osoittaneet hyvin huomattavaa väestön kasvua. Vuonna 1920 oli Kemissä 3.628 as., Sorokassa 3.942 as., Kantalahdessa 1.438 as., ja Koudassa 1.118 as., joten lisääntyminen tekee vastaavasti 81.2, 55.1, 191.0 ja 127.0 pros.

Paadenen kihlakunta on väkiluvun puolesta kaikkein pienin kihlakunta. Kihlakunnassa ei ole yhtään kaupunkia. Kauppalan kirjoilla kulkee Maaselän asemakeskus, jossa on 727 asukasta (v. 1920 — 510 asukasta). Rautatien varrella asuu kihlakunnan alueella 314 henkeä. Varsinainen maaseutuväestö tekee 12.544 henkeä eli 92,3 %. V. 1920 oli maaseudulla 11.337 as., joten lisääntyminen tekee 10.7 %. Kihlakuntaa koski vuoden 1921 rosvokapina hyvin kovasti. Suurin osa sen alueesta oli rajan takaa tunkeutuneiden ja heihin yhtyneiden paikallisten bandiittien hallussa. Kapinan loputtua oli kihlakunnasta poistunut huomattava osa väestöä rajan taakse. Vielä nykyäänkin osa pakolaisista on siellä. Väestön lisääntyminen on tapahtunut osaksi uutisasutuksien muodostumisen johdosta rautatien läheisyyteen, pienemmästä väestön muualta tulosta ja luonnollisesta lisääntymisestä.

Sukupuolen mukaan väestön kokoonpano on seuraava: v. 1920 — 5.374 miespuolista ja 6.751 naispuolista, v. 1926 — 6.710 miespuolista ja 6.875 naispuolista.

Poventsan kihlakunnan väestöstä asuu maaseudulla 35.217, rautatien varrella 965 ja kaupungeissa 4.202 henkeä. Varsinainen maaseutuväestö (ilman rautatien vartta) on lisääntynyt 3.042 hengellä eli 9.5 %:lla. Samaan aikaan on miespuolisten asukkaiden lukumäärä maaseudulla lisääntynyt 3.153 hengellä, mikä on johtunut etutilalla miesten ko-

tiinpaluusta Punaisesta armeijasta. Näinollen ei kihlakunnassa väestön luonnollista lisääntymistä pitäisi olla laisinkaan. Sellainen on kuitenkin ollut ja vielä verrattain huomattava. Se, ettei luonnollista väestön lisääntymistä näy, johtuu väestön poistumisesta työnhakuun muille seuduille, pääasiassa Karjalan tasavallan sisällä.

Poventsan kaupungin väkiluku teki v. 1920 — 1.886 henkeä ja v. 1926 2.103 henkeä. Lisääntyminen on johtunut luonnollisesta lisääntymisestä ja kotoa poissaolleen väestön kotiutumisesta. Uusien asukkaiden tulo kaupunkiin on ollut hyvin vähäistä.

Kauppalan nimellä kulkeva Karhumäen asema on osoittanut hyvin nopeaa kasvua, mikä käy ilmi seuraavista numeroista:

	1920	1923	1926
Miespuolisia	566	445	1.159
Naispuolisia	234	361	940
Yhteensä	800	806	2.099

Tästä näemme, että 3 ensimäisenä vuonna ei väkiluku ollut muuttunut ollenkaan, vaan päinvastoin oli työvoimaa (miespuolisia) jonkun verran vähentynyt. Kolmen viimeisen vuoden aikana on väkiluku kasvanut noin 1.200 hengellä eli 150 prosentilla, mikä johtuu uusien teollisuuslaitosten perustamisesta ja uutisasutuksen synnystä Karhumäkeen. Viimeisten vuosien aikana on Karhumäessä avattu sahalaitos, huonekalutehdas, tynnöriverstas, tervapolttimo y.m. pienempiä tuotannollisia sekä kunnallisia laitoksia ja tov. Dsershinskin nimeä kantava uutiskylä.

P e t r o s k o i n   k i h l a k u n n a n väestöstä asuu maaseudulla 59.949 henkeä, kaupungeissa ja työläisasutuksissa 28.950 henkeä ja rautatien varrella 1.004 henkeä.

Maaseudun väkiluku on lisääntynyt 9.569 hengellä eli 19.0 pros:lla. Tämä siitä huolimatta, että osa v. 1921 kapinan aikana Suomeen paenneita on vielä siellä. Ymmärtääksemme näin huomattavan väestön lisääntymisen, meidän tulee muistaa, että kihlakunnan alueella maaseudulla sijaitsee kaksi suurempaa sahalaitosta (Solomanissa ja Sunussa) sekä vasta joku vuosi sitten avattu suuri kivilouhimo (Soutjärvellä), jossa yksistään on noin tuhatkunta työläistä. Jossain määrin on väkiluvun kasvuun vaikuttanut myös luonnollinen väenlisäys ja miesten kotiinpaluu armeijasta.

Kaupunki- ja työläisasutuksia ovat Petroskoi ja Kontupohja. Petroskoin asukasluvun kasvua valaisevat seuraavat numerot:

	1920	1923	1926
Miespuolisia	9.290	10.590	12.563
Naispuolisia	9.966	11.522	13.781
Yhteensä	19.256	22.122	26.344
Kasvu pros:ssa	100	119.1	136.8

Näistä luvuista näemme kaupungin kasvun tapahtuneen tasaisesti, ilman suurempia hyppäyksiä. Alkuvuosina se tapahtui armeijassa olleiden sekä nälkää maaseudulle paenneiden kotiutumisen johdosta ja viimeisinä vuosina uuden työvoiman virtaamisesta maaseudulta kaupunkiin. Kasarmeihin sijoitetut sotilasjoukko-osastot eivät sisälly väkilukuun.

Kontupohjan rakennustyömaan ympärille muodostuneen työläisasutuksen väkiluku on vuoden 1920 jälkeen lisääntynyt 746 hengestä 2.606 henkeen eli 249.3 prosentilla.

P u u d o s i n   k i h l a k u n n a s s a on väkiluku maaseudulla lisääntynyt 20.361 hengestä 23.539 henkeen, eli 15.9 pros:lla. Osaksi tämä on johtunut Sallan sahan ja graniittilouhimon avaamisesta, sillä molemmissa muodostaa muualta tullut työvoima enemmistön. Osaltaan on maaseutuväestön lisääntyminen kuitenkin johtunut v. 1920 kotoa poissa olleen väestön kotiutumisesta ja luonnollisesta väestön lisääntymisestä.

Puudosin kaupungin väkiluku on lisääntynyt 15.5 prosentilla, tehden vuonna 1920 — 1.896 ja v. 1926 — 2.189 henkeä, ja on se johtunut samoista syistä kuin maaseudulla.

Sukupuolen mukaan on väkiluku seuraava: V. 1920 — miespuolisia 9.903 ja naispuolisia 12.309 henkeä, v. 1926 — miespuolisia 12.421 ja naispuolisia 13.307 henkeä

Aunuksen kihlakunnassa asuu maaseudulla 34.537 henkeä ja Aunuksen kaupungissa 1.701 henkeä. Vuonna 1920 olivat vastaavat luvut 29.141 ja 1.491, joten maaseudulla tekee väestön lisäännys 18.5 pros. ja kaupungissa 14.1 pros.

Ottaen huomioon, että Aunuksen kihlakunta kuuluu maanviljelysalueeseen, ja ettei siellä ole huomattavampia teollisuuslaitoksia, joten sen väestö on enemmän paikalla pysyvää, on väkiluvun lisäys liian suuri, ollakseen luonnollisen väestölisäyksen tulos. Sitä paitsi tulee ottaa huomioon, että kihlakunnasta poistui myös osa väestöä rosvokapinan aikana rajan yli, josta kaikki vieläkään eivät ole palanneet takaisin. Näinollen jäävät väestön lisääntymisen aiheuttaneiksi syiksi: 1) luonnollinen lisäys, 2) v. 1920 väenlaskun suoritusaikana armeijassa olleiden kotiutuminen, 3) v. 1919 olleen »Aunuksen nousun» aikana Suomeen poistuneiden pakolaisten palaaminen kotikunnilleen ja 4) mahdolliset virheet v. 1920 väenlaskussa. Missä määrin mikin näistä syistä on vaikuttanut väkiluvun lisääntymiseen, on tällä kertaa vielä vaikea sanoa

Lopettaaksemme tämän katsauksemme toteamme, että kuusivuotisen olemassaolon aikana Karjalan tasavalta on pystynyt lisäämään väestöään yli 20 prosentilla. Tämä on hyvin paljon enemmän, kuin mitä on osattu odottaa.

Väenlaskun tulos osoittaa meille mitä kouraantuntuvimmin, että Karjala on toipunut niistä haavoista, joita valkoiset rosvojoukot pohjoisesta sekä Aunuksen ja Karjalan »nostattajat» lännestä ovat sen ruumiiseen iskeneet. Edelleen se osoittaa, että Karjala vaurastuu ja lujittuu sekä kulkee varmasti eteenpäin sosialismia kohti yhtenä Neuvostotasavaltojen Liiton osana, mennen monessa suhteessa, kuten väestön kasvussakin, edelle monia muita tasavaltoja .

Y. S—n.

Lenin: Kirjeitä kaukaa.

Toinen kirje.

Uusi hallitus ja proletariaatti.

Uusi hallitus ja proletariaatti.

Tärkein tähän päivään asti (8/21 p. maaliskuuta) käytettävikseni joutuneista tietolähteistä on englantilaisen patavanhoillisen porvarislehden »Times'in» numero 18 p:ltä maaliskuuta lyhyine tiedonantoineen Venäjän vallankumouksesta. On selvää, että lähdettä, joka — lievästi sanoen — suopeammin suhtautuisi Gutshkovin ja Miljukovin hallitukseen, on vaikea löytää.

Keskiviikkona 1 (14) p. maaliskuuta, jolloin vielä oli olemassa e n s i m ä i n e n väliaikainen hallitus, s.o. duuman 13 miehinen Toimeenpaneva Komitea etupäässään Rodsjanko ja jäsentensä joukossa lehden maininnan mukaan »sosialistit» Kerenski ja Tsheidse, tiedoittaa lehden kirjeenvaihtaja Pietarista seuraavaa:

»22 valtakunnan Neuvoston valittua jäsentä, Gutshkov, Stahovitsh, Trubetskoi, professori Vasiljev, Grimm, Vernadski y.m., lähetti eilen sähkösanoman tsaarille 'rukoillen' häntä 'hallitussuvun' y.m.y.m. pelastamiseksi kutsumaan kokoon Duuman ja nimittämään hallituksen pääksi 'kansakunnan luottamusta' nauttivan henkilön. 'Mitä päättää hallitsija, jonka tänään pitäisi saapua, on tällä hetkellä vielä tietämätöntä, — jatkaa kirjeenvaihtaja, — mutta eräs seikka on epäämättömän varma. Jos hänen ylhäisyytensä ei viipymättä tyydytä lojaalisten alamaistensa maltillisimpain ainesten toiveita ,siirtyy Valtakunnan Duuman Väliaikaisen Komitean vaikutusvalta koko-

naisuudessaan sosialisteille, jotka haluavat muodostaa tasavallan, mutta eivät kykene luomaan minkäänlaista kunnon hallitusta, vaan ehdottomasti syöksisivät maan sisäiseen anarkiaan ja ulkoiseen katastroofiin.'...»

Eikö tämä ole todella valtioviisasta ja selvää? Gutshkovien ja Miljukovien englantilainen hengenheimolainen (ellei ohjaaja) ymmärtää sangen hyvin eri luokkien voimasuhteet ja pyrkimykset. »Lojaalisten alamaisten maltillisimmat ainekset», s.o. tilanherrat ja kapitalistit, haluavat saada vallan käsiinsä oivaltaen erinomaisesti, että »vaikutusvalta» muussa tapauksessa siirtyy »sosialistien» käsiin. Miksi juuri »sosialistien», eikä joidenkin muiden? Englantilainen Gutshkovin kannattaja näkee selvästi, että mitään muuta yhteiskunnallista voimaa poliittisella areenalla e i ole e i k ä v o i o l l a. Proletariaatti pani toimeen vallankumouksen, se osoitti sankaruutta, se vuodatti vertansa ja se veti muassaan työtätekevien ja köyhimmän väestön laajat joukot. Se vaati leipää, rauhaa ja vapautta, se vaatii tasavaltaa ja se on myötätuntoinen sosialismille. Mutta kourallinen tilanherroja ja kapitalisteja johtajinaan Gutshkovit ja Miljukovit tahtoo kavaltaa tämän valtavan enemmistön tahdon tai pyrkimyksen, t e h d ä s o p i m u k s e n k u k i s t u v a n m o n a r k i a n k a n s s a, tukea sitä ja pelastaa sen: teidän ylhäisyytenne, nimittäkää Ljvov ja Gutshkov hallitukseen, niin me asetumme monarkian puolelle kansaa vastaan! Siinä on uuden hallituksen politiikan koko sisältö.

Mutta millä oikeuttaa kansan pettäminen ja pilkkana pitäminen ,väestön jättiläismäisen enemmistön tahdon polkeminen?

Parjaamalla kansaa — käyttämällä tuota vanhaa, mutta porvariston käsissä aina uutta keinoa. Ja englantilainen gutshkovisti parjaa ja soimaa, sylkee ja sähisee: »sisäinen anarkia, ulkoinen katastroofi», ei minkäänlaista »kunnon hallitusta»!

Valhetta, arvoisa gutshkovilainen! Työläiset tahtovat tasavaltaa ja tasavalta on paljon »kunnollisempi» hallitus kuin monarkia. Mitä takeita voi kansalla olla siitä, ettei joku toinen Romanov tuo muassaan uutta Rasputiinia? Katastroofiin johtaa juuri sodan jatkaminen t.s. nimenomaan uusi hallitus. Ainoastaan maatyöläisten ja köyhimpäin talonpoikien ja kaupunkilaisten tukema proletaarinen tasavalta voi taata rauhan, luoda järjestyksen ja antaa leipää ja vapautta.

Kaikki huudot anarkiasta ovat vain tarkoitetut peittämään kapitalistien saalistamispyrkimyksiä. He tahtovat rikastua sodan ja sotalainojen avulla ja pystyttää monarkian kansaa vastaan.

»... Eilen, — jatkaa kirjeenvaihtaja. — sosialidemokraattinen puolue julkaisi sisällöltään erittäin kapinallisen julistuksen, jota levitettiin ympäri kaupunkia. 'He' (tarkoittaa sosialidemokraattista puoluetta) 'ovat pelkkiä intoilijoita, mutta heillä on sellaisena aikana kuin nyt suunnaton mahti aikaansaada pahaa. Herrat Kerenski ja Tsheidse, jotka ymmärtävät, että ilman upseerien ja maltillisempien kansanainesten apua he eivät voi välttää anarkiaa, ovat pakoitetut ottamaan huomioon vähemmän järkevät toverinsa ja huomaamatta työnnetään heitä ottamaan kannan, joka mutkistuttaa Väliaikaisen Komitean toimintaa»...

Oo, suuri englantilainen gutshkovilaisdiplomaatti, kuinka »epäviisaasti» lörpöttelitte totta!

»Sosialidemokraattisella puolueella» ja »vähemmän järkevillä tovereilla», jotka Kerenski ja Tsheidse ovat pakoitetut ottamaan huomioon», tarkoitetaan ilmeisesti tammikuun konferenssin v. 1912 elvyttämän puolueemme joko Keskus- tai Pietarinkomiteaa, samoja »bolshevikeja», joita porvarit aina haukkuvat »doktrinääreiksi» uskollisuuden vuoksi »doktriinille», s.o. sosialismin alkeille, periaatteille, opille ja päämäärille. Englantilainen gutshkovisti haukkuu puolueemme julistusta kapinalliseksi ja doktrinääriseksi senvuoksi ,että siinä kehoitetaan taistelemaan tasavallan, rauhan ja leivän puolesta sekä täydellisesti tuhoamaan tsaarin valta.

Leipää kansalle ja rauha — se on kapinallisuutta, ministerinpaikat Gutshkoville ja Miljukoville — se on »järjestystä». Vanhaa tuttua juttua!

Minkälainen on englantilaisen gutshkovistin karakteristiikan mukaan Kerenskin ja Tsheidsen taktiikka?

Horjuva! Toiselta puolen gutshkovilainen kiittää heitä. Hehän »ymmärtävät» (pai viisaita poikia!), että ilman upseerien ja maltillisempien ainesten apua ei voida välttää anarkiaa. (Me sensijaan olemme doktrinimme, sosialismin oppimme mukaisesti tähän asti ajatelleet ja ajattelemme edelleen, että juuri kapitalistit tuovat yhteiskuntaan anarkian ja sodat ja että ainoastaan kaiken poliittisen vallan siirtyminen proletariaatin ja köyhimmän väestön haltuun voi pelastaa meidät sodista, anarkiasta ja nälästä!)

— — — Toiselta puolen he »ovat pakoitetut ottamaan laskuihinsa» »vähemmän järkevät toverinsa», s.o. bolshevikit, Keskuskomitean uudistaman ja yhdistämän Sosialidemokraattisen Työväenpuolueen.

Mikä voima »pakoittaa» Kerenskin ja Tsheidsen »ottamaan laskuihinsa» bolshevikipuolueen, johon he milloinkaan eivät ole kuuluneet ja jota he itse tai heidän kirjalliset edustajansa (»sosialisti-vallankumoukselliset», »kansallissosialistit», »mensheviki-okistit» y.m.) ovat aina soimanneet ja sättineet, leimanneet mitättömäksi maanalaiseksi ryhmäksi, doktrinäärien (kaavaoppineiden) lahkoksi j.n.e.?

Missä ja milloin on nähty, että vallankumousaikana, joukkojen toiminnan aikana, järkevät politikot »ovat ottaneet laskuihinsa» »doktrinäärit»??

Englantilainen gutshkovisti parka sotkeutui. Ei ollut johdonmukainen, ei älynnyt loppuun asti valehdella eikä puhua tottakaan, paljasti vain itsensä.

Keskuskomitean vaikutusvalta proletariaattiin, joukkoihin, pakoitti Kerenskin ja Tsheidsen ottamaan huomioon Sosialidemokraattisen Puolueen. Puolueemme osoittautui olevan yhdessä joukkojen, vallankumouksellisen proletariaatin kanssa huolimatta edustajiemme vangitsemisesta ja karkoittamisesta Siperiaan jo 1914, huolimatta niistä vangitsemisista ja julmista vainotoimenpiteistä, joiden alaisena Pietarin komitea oli sodan aikana laittoman työskentelynsä vuoksi sotaa ja tsaarivaltaa vastaan.

»Tosiasiat ovat itsepintaisia», sanoo englantilainen sananlasku. Sallikaa meidän muistuttaa se teille, arvoisa englantilainen gutshkovisti! Että puolueemme vallankumouksen suurina päivinä johti tai ainakin huomattavasti tuki Pietarin työläisiä, se tosiasia täytyi »itse» englantilaisen gutshkovistinkin myöntää. Kerenskin ja Tsheidsen horjuminen porvariston ja proletariaatin välillä hänen niinikään oli myönnettävä. Gvosdevilaiset, »isänmaanpuolustajat», s.o. sosialishovinistit, imperialistisen ryöstösodan puoltajat, ovat nykyään kokonaan porvariston puolella. Kerenski päätyessään ministeristöön, s.o. toiseen Väliaikaiseen Hallitukseen, samoin täydellisesti liittyi siihen. Tsheidse ei mennyt, hän jäi horjumaan porvariston Väliaikaisen Hallituksen, Gutshkovien ja Miljukovien, sekä proletariaatin ja köyhimpien kansanjoukkojen »väliaikaisen hallituksen», Työläisten Edustajain Neuvoston ja Keskuskomitean yhdistämän Venäjän Sosialidemokraattisen Työväenpuolueen välillä.

Vallankumous vahvisti siis sen, mitä me erityisesti painostimme kehoittaessamme työläisiä kirkkaaksi selvittämään luokkaeroavaisuudet tärkeimpien puolueiden ja virtausten välillä työväenliikkeessä ja pikkuporvaristossa, sen, mitä me kirjoitimme esim. Genevessä ilmestyvän »Socialdemokrat'in» 47:nnessä numerossa 13 p. lokakuuta 1915, siis melkein puolitoista vuotta sitten:

»Sosialidemokraattien osanoton väliaikaiseen vallankumoukselliseen hallitukseen me pidämme edelleenkin sallittuna vain pikkuporvarillisten demokraattien kanssa, mutta ei vallankumouksellisshovinistien kanssa. Vallankumouksellis-shovinisteiksi me luemme ne, jotka tahtovat kukistaa tsarismin, jotta voitaisiin voittaa Saksa, ryöstää muita maita, lujittaa isovenäläisten herruutta Venäjän muiden kansojen yli j.n.e. Vallankumouksellinen shovinismi perustuu pikkuporvariston luokka-asemaan. Pikkuporvaristo horjuu aina porvariston ja proletariaatin välillä. Tätä nykyä se horjuu shovinismin (mikä estää sen olemasta johdonmukaisesti vallankumouksellinen yksinpä kumouksellisessa demokraattisessakin mielessä), ja proletaarisen internationa-

lismin välillä. Pikkuporvarillisuuden poliittisina julistajina Venäjällä esiintyvät nykyhetkellä trudovikit, sosialistivallankumoukselliset, »Nasha Sarja» (ent. »Djelo»), Tsheidsen ryhmä, Org. Komitea, hra Plehanov y.m. Jos Venäjällä voittaisivat vallankumouksellis-shovinistit, vastustaisimme me heidän »isänmaansa» puoltamista tässä sodassa. Tunnussanamme on: shovinisteja vastaan, olivatpa ne sitten vaikka kumouksellisia ja tasavaltalaisia, niitä vastaan ja kansainvälisen proletariaatin liiton puolesta sosialistista vallankumousta varten.»

Mutta palatkaamme englantilaiseen gutshkovistiin.

»... Valtakunnan Duuman Väliaikainen Komitea, — hän jatkaa, — arvioidessaan voitettavanaan olevan vaaran suuruutta pidättyi tarkoituksellisesti toteuttamasta alkuperäistä suunnitelmaansa vangita ministerit, vaikka se eilen olisi käynyt päinsä sangen helposti. Neuvottelumahdollisuudet ovat siten olemassa ja me» (»me»=englantilainen finanssipääoma ja imperialismi) »voimme päästä osallisiksi kaikista uuden vallan eduista kokematta Kommuunin kauheuksia ja kansalaissodan anarkiaa...»

Gutshkovilaiset kannattivat kansalaissotaa heidän hyväkseen ja vastustavat kansalaissotaa kansan, s.o. työtätekevien todellisen enemmistön hyväksi.

... »Suhteet Duuman Väliaikaisen Komitean, joka edustaa koko kansakuntaa» (tilanomistajista ja kapitalisteista kokoonpannun neljännen Duuman komitea!) »ja Työläisten edustajien Neuvoston välillä, joka edustaa puhtaita luokkapyyteitä» (diplomaatin kieltä, joka toisella korvallaan on kuunnellut opetettuja sanoja ja haluaa salata, että Työläisten Edustajien Neuvosto edustaa proletariaattia ja köyhää kansaa, s.o. 9/10 koko väestöstä), »mutta jolla tällaisena kriisiaikana on suunnaton valta, herättivät paljon pelkoa ajattelevien ihmisten keskuudessa, jotka näkevät yhteentörmäyksen mahdollisuuden näiden kahden välillä, yhteentörmäyksen, jonka tulokset saattaisivat olla liian kauheat.»

»Kaikeksi onneksi on tämä vaara vältetty ainakin nykyhetkellä» (huomatkaa sana »ainakin»!) »hra Kerenskin, nuoren, suurilla puhujalahjoilla varustetun asianajajan vaikutuksesta. Hän ymmärtää selvästi» (eroitukseksi Tsheidsestä, joka myöskin »ymmärsi», mutta gutshkovstin mielestä kaiketi vähemmän selvästi?), »että on välttämätöntä olla yhteistoiminnassa Komitean kanssa sen työläisvalitsijoitten etujen vuoksi» (s.o. säilyttääkseen työläisten äänet, pelatakseen niillä). »Tyydyttävä sopimus tehtiin eilen (1/14 p. maalisk.). Kaikki liialliset kahnaukset voidaan senvuoksi välttää.»

Minkälainen tämä sopimus on, onko se tehty koko Työläisten Edustajien Neuvoston kanssa ja mitkä ovat sopimusehdot, sitä emme tiedä. Pääasiasta englantilainen gutshkovisti tällä kertaa kokonaan vaikenee. Tietysti! Porvaristolle on epäedullista, että sopimukset ovat selvät, tarkasti määritellyt ja saatetut kaikkien tietoon, sillä silloin niitä on vaikeampi rikkoa!

Edelläolevat rivit olivat jo kirjoitetut saadessani lukea kaksi sangen tärkeätä tiedonantoa. Toinen oli Pariisin konservatiivisen porvarislehden »Le Temps'in» 20/III julkaisema Työläisten Edustajien Neuvoston kehoitus uuden hallituksen »tukemisesta», toinen erään zürichiläisen lehden (Neue Züricher Zeitung 21/III) esittämät otteet Skobelevin puheesta Valtakunnan Duumassa 1 (14) p. maaliskuuta.

Työläisten Edustajien Neuvoston julistus on, ellei se ole ranskalaisten imperialistien väärentämä, sangen huomattava asiakirja ja osoittaa että Pietarin proletariaatti on ainakin tämän julistuksen julkaisemishetkellä ollut pikkuporvarillisten politikkojen ylivoimaisen vaikutuksen alaisena. Huomautan, että tämänlajisiin politikkoihin luen kuuluviksi, kuten edellä olen maininnut, Kerenskin ja Tsheidsen tyyppiset henkilöt.

Julistuksessa on kaksi poliittista aatetta ja vastaavasti kaksi tunnuslausetta:

Ensiksi. Julistuksessa sanotaan, että (uusi) hallitus on kokoonpantu »maltillisista aineksista». Karakteristiikka on outo, puolinainen, luonteeltaan puhtaasti liberaalinen eikä marxilainen. Minäkin

olen valmis myöntämään, että vississä mielessä, — seuraavassa kirjeessä osoitan, missä mielessä, — jokaisen hallituksen tulee nyt vallankumouksen ensimäisen vaiheen päätyttyä olla »maltillinen». Mutta missään tapauksessa ei saa itseltä eikä kansalta salata sitä tosiasiaa että tämä hallitus tahtoo jatkaa imperialistista sotaa, että se on englantilaisen pääoman agentti, tahtoo palauttaa monarkian ja lujittaa kartanoherrain ja kapitalistien valtaa.

Julistuksessa tehdään tiettäväksi, että kaikkien demokraattien tulee »tukea» uutta hallitusta ja että Työläisten Edustajien Neuvosto pyytää ja valtuuttaa Kerenskin astumaan Väliaikaiseen Hallitukseen. Ehdot — luvatut uudistukset pannaan toimeen jo sota-aikana, eri kansallisuuksille taataan (ainoastaan ?) »kulttuurivapaus» (pelkkä kadettilais-vapaamielinen ohjelma) ja Väliaikaisen Hallituksen toimintaa valvomaan asetetaan erityinen Työläisten Edustajien Neuvoston jäsenistä ja »sotilashenkilöistä» kokoonpantu Komitea. Tästä n.k. »Valvontakomiteasta» tulee puhe myöhemmin.

Venäläisen Louis Blanc'in, Kerenskin, nimittäminen ja kehoitus tukea uutta hallitusta on, voipa sanoa klassillinen esikuva kumouksen asian ja proletariaatin asian pettämisestä, juuri sellaisesta pettämisestä, mikä tukahutti kokonaisen sarjan vallankumouksia 19:nnellä vuosisadalla huolimatta siitä, kuinka vilpittömän uskollisia ja antautuneita sosialismin asialle moisen politiikan johtajat ja kannattajat olivat.

Proletariaatti ei voi eikä saa tukea sota- ja restauratiohallitusta. Taistellakseen taantumusta vastaan, torjuakseen Romanovien ja heidän ystäviensä mahdolliset ja todennäköiset yritykset koota vastavallankumouksellinen sotajoukko ja pystyttää uudelleen monarkia ei proletariaatin lainkaan tarvitse tukea Gutshkovin ja Kumpp. hallitusta. On sensijaan luotava proletaarinen miliisi, laajennettava ja lujitettava sitä, aseistettava kansa työläisten johdolla. Ilman tätä välttämätöntä, tärkeintä perustoimenpidettä on turha puhua enempää monarkian pystyttämishankkeiden sekä luvattujen riistämis- ja typistämisyritysten vakavasta vastustamisesta kuin leivän, rauhan ja vapauden saavuttamisestakaan.

Jos Tsheidse, joka yhdessä Kerenskin kanssa kuului ensimäiseen Väliaikaiseen Hallitukseen (Duuman 13 henkiseen Komiteaan), edelläesitetyn tapaisten periaatteellisten syiden vuoksi ei astunut toiseen Väliaikaiseen Hallitukseen, on se hänelle kunniaksi. Sanottakoon tämä suoraan. Ikävä kyllä tällaista selitystä vastustavat muut tosiasiat, varsinkin Skobelevin, joka aina on kulkenut käsi kädessä Tsheidsen kanssa, pitämä puhe.

Skobelev lausui, jos edellämainittua lähdettä on uskominen, että »sosiaalisella» (? nähtävästi sosialidemokraattisella) »ryhmällä ja työläisillä on sangen vähän yhteistä Väliaikaisen Hallituksen päämäärien kanssa», että työläiset vaativat rauhaa ja että jos sotaa jatketaan, tapahtuu keväällä joka tapauksessa katastroofi, että »työläiset ovat tehneet yhdistyksen (liberaalisen yhdistyksen) kanssa väliaikaisen sopimuksen, vaikkakin heidän päämääränsä ovat yhtä kaukana yhdistyksen päämääristä kuin taivas on maasta», että »liberaalien on luovuttava järjettömistä sodan päämääristä» j.n.e.

Tämä puhe on esikuva siitä, mitä me ylempänä, sitaatissa »Social-Demokrat'ista» sanoimme horjumiseksi porvariston ja proletariaatin välillä. Niinkauan kuin liberaalit pysyvät liberaaleina, he eivät voi »luopua» sodan »järjettömistä» päämääristä, jotka, suoraan sanoen, eivät ole yksin heidän määrättävissään, vaan maailmanmahtavan, sadoissa miljardeissa mitattavan voiman, englantilais-ranskalaisen finanssipääoman määrättävissä. Liberaaleja ei tarvitse »suostutella», vaan työläisille on selvitettävä, minkätähden liberaalit ovat joutuneet umpikujaan, minkätähden he ovat sidotut käsistä ja jaloista, minkätähden he salaavat sekä tsaarivallan sopimukset Englannin ja muiden maiden kanssa, että venäläisen pääoman sopimukset englantilais-ranskalaisen pääoman kanssa j.n.e

Jos Skobelev sanoo työläisten solminneen minkälaisen sopimuksen hyvänsä liberaalisen yhdistyksen kanssa eikä pane sitä vastaan vastalausetta eikä duuman puhujalavalta selvitä kuinka vahingollinen tuo sopimus työläisille on, niin

hän itse hyväksyy sopimuksen teon. Ja sitä ei millään muotoa pitäisi tehdä.

Jos Skobelev suoraan tai välillisesti, selvästi ilmaisten tai vaikenemalla hyväksyy Työväen Edustajien Neuvoston sopimuksen Väliaikaisen Hallituksen kanssa, horjuu Skobelev porvariston puolelle. Skobelevin ilmoitus, että työläiset vaativat rauhaa, että heidän päämääränsä ovat yhtä kaukana liberaalien päämääristä kuin taivas on maasta, osoittaa hänen horjumistaan proletariaatin puolelle.

Puhtaasti proletaarinen, todella vallankumouksellinen ja syvästi oikea on sensijaan Työväen Edustajien Neuvoston julistuksessa ilmenevä toinen poliittinen aate, aate »Valvontakomitean» muodostamisesta (en tiedä nimitetäänkö sitä täten venäjänkielellä, käännän vapaasti ranskankielestä) tarkoittaen nimenomaan proletaaris-sotilaallista valvontaa Väliaikaisen Hallituksen yli.

Tämä on jotakin! Se on työläisten arvoista, jotka ovat vuodattaneet vertansa vapauden, rauhan ja leivän puolesta! Se on o i k e a a s k e l t o d e l l i s t e n t a k e i d e n h a n k k i m i s e k s i niin tsarismia ja monarkiaa kuin Gutshkovia, Ljvovia ja muita monarkisteja vastaan! Se osoittaa, että Venäjän proletariaatti on kaikesta huolimatta edistynyt verrattuna Ranskan proletariaattiin vuonna 1848, joka »valtuutti» Louis Blancin. Se todistaa, että proletaarijoukkojen vaisto ja järki ei tyydy korupuheisiin, hyvähuutohin, reformilupauksiin, »työläisten valtuuttamaan ministeriin» eikä muuhun kissankultaan, vaan etsii tukea ainoastaan siitä, mistä se on löydettävissä, nimittäin proletariaatin, tietoisten työläisten, järjestämistä ja johtamista a s e i s t e t u i s t a kansanjoukoista.

Tämä on askel oikealla tiellä, mutta vasta e n s i m ä i n e n askel.

Jos »Valvontakomitea» pysyy puhtaasti parlamenttaarisena, poliittisluontoisena laitoksena, joka »tekee kysymyksiä» Väliaikaiselle Hallitukselle ja saa niihin vastaukset, jää se pelkäksi leikkikaluksi, jolla ei ole mitään merkitystä.

Mutta jos se viipymättä ja kaiken uhallakin johtaa todella yleiskansallisen, kaikki miehet ja naiset käsittävän t y ö v ä e n m i l i i s i n eli t y ö l ä i s n o s t o v ä e n luomiseen, mikä ei ainoastaan korvaisi tuhottua ja lakkautettua poliisilaitosta, vaan joka tekisi sen palauttamisen m a h d o t t o m a k s i j o k a i s e l l e niin monarkistis-perustuslailliselle kuin demokraattis-tasavaltalaisellekin hallitukselle Pietarissa tai muualla Venäjällä, — silloin Venäjän eturivin työläiset todella ovat astuneet tielle, joka johtaa uusiin, suuriin voittoihin, sodan lopettamiseen sekä sen tunnuslauseen toteuttamiseen, mikä sanomalehtien tietämän mukaan komeili erään ratsurykmentin lipuissa sen ottaessa Pietarissa osaa mielenosoitukseen Valtakunnan Duuman edustalla:

»Eläköön kaikkien maiden sosialistiset tasavallat!»

Ajatukseni työläisnostoväestä esitän seuraavassa kirjeessä.

Koetan siinä osoittaa, että juuri yleiskansallisen, työläisten johtaman nostoväen luominen on oikea päivän tunnuslause, joka vastaa niitä taktillisia tehtäviä, mitä Venäjän (ja yleismaailmallisella) vallankumouksella nykyhetkenä on, ja että tämän työläisnostoväen, voidakseen menestyä, on oltava yleiskansallinen, käsittää todella koko työkykyinen väestö kumpaakin sukupuolta, ja että sille on siirrettävä ei ainoastaan poliisitehtävät vaan myöskin yleisvaltiolliset ja sotilastehtävät sekä yhteiskunnallisen tuotannon ja tuotteiden jaon valvonta.

N. L e n i n.

Zürich, 22 (13) p. maaliskuuta 1917.

P. S. Unohdin päivätä edellisen kirjeen 20 (11) p. maaliskuuta.

V. I. Lenin ja aseellisen kapinan taito Venäjän ensimmäisen vallankumouksen valossa.

Kirj. V. Vaganjan.

I. Kuinka kysymys aseellisesta kapinasta asetettiin II:ssa Internationaalessa ennen Leniniä.

Marxilaisessa kirjallisuudessa oli kysymys aseellisesta kapinasta lähinnä teoreettinen kysymys. Sosialidemokratian toinen, vallankumouksellinen, siipi oli aseellisen kapinan kannalla; toinen, opportunistinen, hylkäsi sen.

Mutta näitä riitoja käytiin yleensä ainoastaan periaatteessa, abstraktisesti, yleiseen, ja sentähden eivät ne johtaneet käytännöllisiin toimenpiteisiin, sellaisten organisatooristen muotojen kehittämiseen, jotka olisivat valmistaneet proletariaattia aseelliseen kapinaan.

Päinvastoin, kehittyneimpien maiden sosialidemokratiassa, joka oli syntynyt vallankumouksellisena väkivaltaisen kumouksen ja aseellisen kapinan puolueena, kehittyi rauhallisen kehityksen ja parlamenttaarisen taistelun pitkänä ajanjaksona paljon reformistisia aineksia, ja sovitti se puolueen järjestörakenteen vähitellen ja huomaamatta näiden rauhallisten tehtävien mukaiseksi, lykäten samalla yhä kauemmaksi ja kauemmaksi aseellisen kapinan, väkivaltaisen kumouksen ja proletariaatin diktatuurin näköalat sekä kaiken, mikä olisi sekottanut parlamenttaarisille puupäille niin tarpeellista »demokraattisen hyvinvoinnin» yleistä kuvaa.

Sosialidemokraattisten puolueiden aamunkoitossa julisti W. Liebknecht ylpeästi ja täysin teoreettisen opettajansa kannan mukaisesti: »Sosialismi ei ole enää teoreettinen kysymys, vaan voimakysymys, jota ei voida ratkaista parlamentissa: se voidaan ratkaista, kuten jokainen muukin voimakysymys, ainoastaan kadulla, taistelukentällä.»

Muta jo parin vuoskymmenen kuluttua olivat nämä »nuoret» kuitenkin pakoitetut toteamaan alkaneen »vallankumouksellisen hengen sammumisen», jota muutamat johtajat edistivät. Nämä johtajat tekivät väsymättömästi työtä Marxin opin opportunistisen vesittämisen hyväksi.

»Vanhan maailman orgaaninen kehittyminen uudeksi», parlamenttipuheet, pienet päivän taisteluissa saavutetut menestykset, pitkäaikainen rauhallinen kehitys, joka jatkui pari sukupolvea, ja enemmänkin, eivät voineet olla vaikuttamatta tylsyttävästi Länsi-Europan sosialidemokraattisten puolueiden ideologiaan.

Kysymystä aseellisesta kapinasta, kansalaissodan mahdollisuuksista, ankarasta vallankumouksellisesta terrorista pidettiin entisten vallankumousten jätteenä, porvarillisten vallankumousten sankarikauden muistoina. Niiden II:n Internationalen johtajien luku, jotka johdonmukaisesti puolustivat väkivaltaisen kumouksen välttämättömyyttä ja proletariaatin diktatuuria kaikkine seurauksineen, oli perin vähäinen: Kautsky, Bebel, Liebknecht, J. Guesde, G. Plehanov. Näiden jälkeen seurasivat jo joko epämääräisen kannan miehet tai täysveriset opportunistit.

Kun Bebel Erfurtin puoluepäivillä sanoi: »En halua salata, että olin kovin iloinen, kun ystäväni Friedrich Engels kuuluisassa »Socialist'ille» osoitetussa kirjeessään, joka on julaistu lehdissämme, ennusti olevan järjestyksen täydellistä kumousta v:n 1898 tienoissa. Volmarin mielestä tämä oli naurettavaa; kun minä puolestani kirjoitin Engelsille: 'Vanhukset, sinä ja minä — me olemme ainoat todella 'nuoret' puolueessa. Voi kyllä ivailla ja nauraa ennustuksille — mutta ajattelevat ihmiset eivät tule ilman niitä toimeen», niin aiheutti se saksalaisten opportunistien puolelta ulvonnan ja ivallisia huo-

mautuksia toisten sosialidemokraattisten puolueiden opportunistien taholta. »Bebel on joutunut romahdus-harhan valtaan», sanoivat he.

Todellisuudessa eivät Bebel ja Engels olleet niin naiiveja, että olisivat antautuneet tilapäisten mielentilojen, haaveiden valtaan tai harhaluulojen johdettaviksi.

Se, mikä näytti tilapäiseltä ja harhaluuloon antautumiselta, se oli ainoastaan vallankumouksellisen temperamentin selvä ilmaus. Engelsin ennustuksen todellinen merkitys on siinä, että siinä suuri vanhus erinomaisen selvästi näki kuinka myrskyiseksi kahdeskymmenes vuosisata tulee, millaiseen pyörteeseen ihmiskunta joutuu siirtyessään XX vuosisataan.

Merkit osoittivat XX:n vuosisadan tuovan mukanaan useampiakin myrskyjä. Sitä että vallankumoukselliset järistykset tulisivat olemaan verrattoman paljon voimakkaampia, että ne tulisivat käsittämään verrattomasti suurempia joukkoja ja asettamaan päämääränsä paljon laajakantoisemmiksi, kuin XIX:n vuosisadan vallankumoukset, sitä todisti kapitalismin uskomattoman nopea kasvu, joka oli vallannut koko maailman ja kerinnyt vetää piiriinsä yhden suurimmista ja takapajuisimmista maista — Venäjän.

Juuri siksi että Venäjällä törmäsivät vanhat feodaaliset, melkeinpä alkuaikaiset oikeudelliset suhteet erityisellä voimalla yhteen nopeasti kehittyvän kapitalismin kanssa, — juuri siksi täytyi Venäjästä tulla vallankumouksen areena, sen uusi ahjo. Engels näki tämän, eikä hän suotta odottanut näkevänsä Venäjää uuden aikakauden Ranskana.

Aatelisten maanomistukseen ja maaorjuuteen perustuva itsevaltius, joka ajoi maan alle kaikki, vieläpä vapaamielisenkin yhteiskunnallisen liikkeen, oli itseasiassa parhaana takeena siitä, että juuri Venäjällä Marxin vanhat todella vallankumoukselliset katsantokannat löytäisivät oikeat muotonsa. Marxilaisuus saikin todella Venäjällä aivan alusta saakka vallankumouksellisen taisteluluonteen.

Plehanovin ratkaisut kaikissa proletaarisen liikkeen taktiikkaa ja ohjelmaa koskevissa peruskysymyksissä olivat suoritetut ankaran lujassa marxilaisessa taisteluhengessä. Mutta Plehanovissakin olivat vielä kaikki selvästi ilmenevän pelkästään teoreettisen syrjätaipumuksen jäljet. Hänen voimansa eivät riittäneet asettamaan vallankumouksellista työtä ja taistelua käytännön kysymyksenä. Tähän oli syynä ennenkaikkea se, että hän oli kovin kaukana Venäjän työväenliikkeestä, joutui liian kauan katselemaan sitä »kaukaa» ja sen kautta kadotti elävän yhteyden sen kanssa.

Hän kirjoitti itsestään v. 1891: »Venäjän proletariaatti kasvaa, miehistyy ja vahvistuu kirjaimellisesti ei vain päivittäin, vaan joka tunti, kuin sadun jättiläinen. Noin 10—12 vuodessa on se muuttunut niin, ettei sitä tahdo tuntea entiseksi. Seuratessaan aikamme yhteiskunnallista elämää Venäjällä ja pitäessään silmällä Venäjän proletariaatin henkisten ja poliittisten pyrkimysten ilmenemistä — sitä tiedon janoa, joka sen nyt on vallannut, ja sitä taisteluhalua, joka sillä on eroittamattomasti yhdistettynä tiedonjanoon, — saa saman vaikutelman kuin ihminen, joka kohtaa ennestään hyvin tunnetun, voimakkaan nuorukaisen, jolla jo on kehittynyt vakaumus ja horjumaton usko tulevaisuuteen — ja joka tämän johdosta ihmetellen kysyy itseltään: 'Eikös tämä ole se sama X., jonka tunsin lapsena, — hyväoppisena ja reippaana kylläkin, mutta kuitenkin lapsena?'» Juuri näin Plehanovkin jätti Venäjän proletariaatin sen ollessa lapsuusasteella, jolloin kaikki tuleva jo oli siinä olemassa, mutta jolloin lupaavien alkeiden todellista suuruutta ei vielä voinut nähdä eikä käsittää. Mutta kun lapsi 90-luvulla kehittyi voimaa uhkuvaksi nuorukaiseksi, oli Plehanov valitettavasti kaukana ja seurasi etäältä todellisen jättiläisen satumaisen nopeata kasvua.

Tarvittiin uusi mies, joka oli lujasti yhteydessä uuden työväenliikkeen kanssa, itseensä kokoamaan koko läpikäydyn vallankumouksellisen taistelun kokemukset ja venäläisiin olosuhteisiin sovittamaan valtavan länsi-eurooppalaisen teorian ja siten käytännöllisesti ratkaisemaan ne tehtävät, jotka elämä asetti Venäjän vallankumoukselle.

Tämä uusi mies oli V. I. Lenin.

Juuri siksi onnistui Leninin niin nerokkaan yksinkertaisesti ratkaista kysymys proletariaatin maanalaisen poliittisen taistelupuolueen luomisesta ja yleisin piirtein viitoittaa se taisteluntie, jota proletariaatin oli kuljettava, että hän itse oli proletaarisen taistelun tuoksinasta syntyisin, että häneen oli keskittyneenä koko protariaatin voitontahto ja hän siis kykeni venäläisissä olosuhteissa löytämään ne voimat, jotka voivat viedä proletariaatin voittoon.

Meidän mielenkiintoamme herättää nyt kysymys, kuinka Lenin asetti ja ratkaisi yhden kaikkein vaikeimmista ja Länsi-Europan opportunistien kaikkein pahimmin sotkemista marxilaisuuden problemeista — kysymyksen aseellisesta kapinasta.

II. Kuinka asetettiin kysymys aseellisesta kapinasta ennen ensimmäistä vallankumousta.

Ennen kaikkea on kuvaavaa se, mitä Lenin lausui aseellisesta kapinasta puolueen rakentamistyön yhteydessä. Kuuluisassa kirjasessaan »Mitä on tehtävä?» vastaa Lenin kysymykseen, »minkälaisen järjestön me tarvitsemme» seuraavasti: joustavan taistelujärjestön, jonka tehtävä ei kuitenkaan rajoitu yksinomaan puhtaisiin taistelutehtäviin. »Olisi karkea virhe rakentaa puoluejärjestö yksinomaan räjähdyksiä ja katutaistelua silmälläpitäen tai ainoastaan 'harmaan jokapäiväisen taistelun hyökkäyskulun' mukaiseksi. Meidän on a i n a tehtävä arkista työtämme ja samalla aina oltava valmiita kaikkeen, sillä sangen usein on melkeinpä mahdoton etukäteen tietää purkautumisaikakausien ja tyvenien vaihteluja, ja silloinkin kun se on mahdollista, ei ole mahdollista käyttää tätä ennakkotietoa järjestön uudesta muodostamiseen, sillä tämä tilanteen vaihtuminen tapahtuu itsevaltiuden maassa hämmästyttävän nopeasti, aiheutuen useinkin yhdestä ainoasta tsaarin janitsaarien yöllisestä päällekarkauksesta.» Pikkuporvarillisten intelligenttien mielestä ei tämä tällainen sopinut yhteen vallankumouksellisuuden kanssa. Ne sanoivat, että tällaisessa »arkipäiväisyydessä» on liian vähän vallankumouksellista.

Kaikkein vallankumouksellisinta ei suinkaan ole jonkun yksilön suorittama terroristinen teko, kuten nämä intelligentti-poroporvarit ovat taipuvaiset ajattelemaan. Kaikkein vallankumoksellisin on käsitettävä »muutamien enemmän tai vähemmän voimakkaiden purkausten ja enemmän tai vähemmän tuntuvien tyvenien nopeiden vaihtelujen muodossa». Kaikkein vallankumouksellisinta on se, joka antaa edullisimmat tulokset luokkataistelussa, taistelussa vallankumouksen puolesta.

Tästä johtuu järjestötehtävien erikoinen laatu. »Meidän puoluejärjestömme toiminnan perus-sisältönä, tämän toiminnan polttopisteenä tulee olla sellaisen työn, joka on mahdollinen ja tarpeellinen sekä voimakkaimman purkauksen että täydellisimmän tyvenen aikana, nimittäin: poliittinen agitatio-työ, joka on järjestetty yhtenäisesti koko Venäjällä, ja jonka on valaistava kaikkia elämän puolia ja käsitettävä mahdollisimman laajat joukot. Mutta tämä työ on aivan m a h d o t o n ilman yleis-venäläistä hyvin usein ilmestyvää sanomalehteä. Järjestö, joka itsestään syntyy tämän lehden ympärille, sen t y ö n t e k i j ä i n (sanan laajimmassa merkityksessä, s.o. kaikkien sen hyväksi työskentelevien) järjestö tulee todella olemaan valmis k a i k k e e n alkaen puolueen kunnian, arvon ja jatkuvaisuuden säilyttämisestä kaikkein suurimman vallankumouksellisen 'sorron' hetkellä ja päättyen k o k o k a n s a n a s e e l l i s e n k a p i n a n valmisteluun, sen ajan määräämiseen ja sen toimeenpanoon, johtamiseen.»

»Ajatelkaapa esim. tuota meillä sangen tavallista tapausta, jolloin yhdellä tai useammalla paikkakunnalla tapahtuu täydellinen 'palo'. Kun ei k a i k i l l a paikallisjärjestöillä ole y h t ä yhteistä säännöllistä asiaa, seuraa tällaista paloa usein työn keskeytys moniksi kuukausiksi. Mutta jos olisi olemassa yksi kaikille yhteinen asia, niin pahimmankin iskun sattuessa riittäisi kahden-kolmen tarmokkaan ihmisen muutaman viikon työ yhteisen keskuksen ympärille liittämään uusia nuorisokerhoja, joita, kuten tiedetään ,nykyäänkin syntyy sangen nopeasti; kun tämä yhteinen asia, joka kär-

sii romahduksesta; on kaikkien havaittavissa, niin uudet kerhot voivat syntyä ja niiden kanssa voi saada yhteyden aikaan vieläkin nopeammin.»

»Toiselta puolen taas, ajatelkaapa kansan kapinaa. Nykyään ovat varmaankin kaikki·yhtä mieltä siitä, että meidän on sitä ajateltava ja valmistauduttava siihen. Mutta kuinka on valmistauduttava? Eikö Keskus-Komitean olisi nimitettävä kaikille paikkakunnille asiamiehiä kapinan valmistamista varten. Jos meillä olisikin olemassa K.K., niin ei se tuollaisella nimittämisellä voittaisi kerrassaan mitään Venäjällä nykyään vallitsevissa olosuhteissa. Sensijaan ei asiamiesverkon, joka syntyy itsestään työskenneltäessä yhteisen lehden hyväksi ja sitä levitettäessä, tarvitsisi »istua ja odottaa» kapinaan nousun tunnussanaa, vaan se toimisi juuri sellaisessa säännöllisessä työssä, joka takaisi sille kapinan sattuessa todennäköisimmän menestyksen. Juuri tällainen toiminta lujittaisi yhteyden mahdollisimman suurien työläisjoukkojen ja kaikkien itsevaltiuteen tyytymättömien kansankerrosten kanssa, joka taas on niin tärkeää kapinaa varten. Juuri tällaisessa toiminnassa saavutettaisiin kyky oikein arvioida poliittista tilannetta ja luonnollisesti myöskin kyky valita kapinan alkamiseen sopiva hetki. Juuri tällainen toiminta totuttaisi kaikkia paikallisia järjestöjä tuomaan yhtäaikaisesti julki kantansa samoissa koko Venäjää kuohuttavissa poliittisissa kysymyksissä, vastaamaan näihin 'tapahtumiin' mahdollisimman pontevasti, mahdollisimman yhdenlaisesti ja tarkoituksenmukaisesti, mutta kapinahan on olemukseltaan kaikkein pontevin, kaikkein yhdenlaisin ja kaikkein tarkoituksenmukaisin koko kansan hallitukselle antama 'vastaus'. Ja vihdoin totuttaisi juuri tämä tällainen työ kaikkia vallankumouksellisia järjestöjä kaikilla Venäjän kulmilla pitämään yllä mahdollisimman pysyväistä ja samalla mahdollisimman konspiratiivista yhteyttä toistensa kanssa ja siten luomaan puolueen tosiasiallisen yhtenäisyyden, — ilman tällaista yhteyttä on mahdoton käsitellä kapinasuunnitelmaa ja sen aattona ryhtyä niihin valmistaviin toimenpiteisiin, jotka on pidettävä ehdottoman salaisina.»

»Sanalla sanoen, yleisvenäläisen poliittisen sanomalehden luomissuunnitelma ei ole suinkaan kaava- ja kirjanoppineisuuden saastuttamien ihmisten kabinettityön hedelmä (kuten riittämättömästi asiaa ajatelleista ihmisistä näyttää), vaan päinvastoin, se on kaikkein käytännöllisin kaikilta puolin ja äkkiä alkavan kapinan valmistelun suunnitelma, joka samalla ei kuitenkaan salli hetkeksikään unohtaa oleellista arkista työtä.»

Koko ylläoleva kappale, joka on kirjoitettu v. 1902, on niin luonteenomainen Leninille, etten voinut olla ottamatta sitä tähän kokonaisuudessaan.

Mitä on puoluejärjestö? Se on vapautuksensa puolesta taistelevan proletariaatin menestyksellisen taistelun välikappale, — niin sanoivat teoreetikot ennen Leniniä. Se on liian abstraktista, — sanoo Lenin: — puoluejärjestö on aseellisen kapinan menestyksellisen johtamisen välikappale, sillä on aivan ilmeistä, että lähellä oleva vallankumous — Venäjän vallankumous — ei voi selvitä ilman aseellista kapinaa ja jos se ei voi selvitä ilman sitä, niin on siihen valmistauduttava, mutta valmistautuminen on samaa kuin rakentaa puoluetta tätä tarvetta vastaavasti.

Itseasiassa sisältää tämä loistava kappale koko aseellisen kapinan kysymyksen periaatteellisen asetuksen.

Mensheviikit harjoittivat erityisen paljon huijausta juuri näiden »Mitä on tehtävä?»-kirjan sivujen johdosta.

»Määrätä ja toteuttaa aseellinen kapina», — kiljuivat he, sallikaa huomauttaa, tämähän on selvää blanquilaisuutta!

Nyt kun menseviikit ovat kärsineet haaksirikon niin tässä vaikeimmassa kuin kaikissa muissakin kysymyksissä, kun he ovat osoittautuneet tyypillisiksi poroporvareiksi ja pikkuporvareiksi, nyt pistää erityisesti silmään, kuinka kömpelösti he väärensivät Leninin sanoja ja kuinka ilmeistä oli, etteivät he tahtoneet käsittää häntä niin kuin hän puhui, vaan panivat hänen suuhunsa omia keksintöjään, ja tälle pohjalle rakensivat koko kiukkui-

sen »kritiikkinsä», joka oli kohdistettu »jakobiini» ja »blanquisti» Leniniä vastaan.

Todellisuudessa Lenin kirjoitti: »Eikö Keskus-Komitean olisi nimitettävä kaikille paikkakunnille asiamiehiä, kapinan valmistamista varten? Jos meillä olisikin olemassa K.K., niin ei se tuollaisella nimittämisellä voittaisi kerrassaan mitään Venäjällä nykyään vallitsevissa olosuhteissa»; puhuessaan nimittämisestä tarkoitti Lenin siis jotakin sellaista, jota menseviikit eivät käsittäneet pelkästään sen takia, että he olivat pikkuporvarillisia opportunisteja, joille kansan vallankumous yhä vielä kuvastui »uudistuksen» hyväksi tapahtuvana alkeellisena liikkeenä, eikä sotana, jonka kuluessa etujoukon on usein ja runsaasti luotava tapausten myrskyiseen, luonnonvoimaiseen kulkuun järjestystä ja tahtoa, tietoisuutta ja suunnitelmallisuutta.

Vastatessaan heille, kirjoitti Lenin: »Kansan vallankumousta ei voida määrätä, se on aivan oikein...» »Mutta kapinan määrääminen on täysin mahdollinen, jos me olemme sitä todella valmistaneet ja jos kansan nousu yhteiskunnallisissa suhteissa tapahtuneiden mullistusten vaikutuksesta on mahdollinen. Koetamme yksinkertaisen esimerkin avulla selittää tämän uus-iskralaisille. Voidaanko työväenliikettä määrätä? Ei, ei voida, sillä se on kokoonpantu tuhansista eri tapauksista, toiminnoista, jotka yhteiskunnallisissa suhteissa tapahtunut mullistus on synnyttänyt. Voidaanko lakko määrätä? Voidaan, siitä huolimatta, että jokainen lakko on yhteiskunnallisissa suhteissa tapahtuneen mullistuksen tulos. Milloin lakko voidaan määrätä? Silloin kun järjestäjällä tai ryhmällä, joka sen määrää, on riittävästi vaikutusvaltaa kysymyksenalaisen työläisjoukon keskuudessa, ja kun se osaa oikein arvioida työläisjoukossa kasvavan tyytymättömyyden ja kiihtymyksen asteen...» »Koettakaapa nyt verrata kapinaa kansan vallankumoukseen.» »Kansan vallankumousta ei voida etukäteen määrätä.» »Kapina voidaan määrätä, jos niillä, jotka sen määräävät, on riittävästi vaikutusvaltaa kansan joukkojen keskuudessa, ja he osaavat oikein arvioida tilanteen.»

Mistä jakobiinilaisuus? Millaiset ja mitkä jakobiinit rakensivat proletariaatin poliittisen puolueen, harjoittivat kaikenpuolista joukkoagitatsionia poliittisen sanomalehden välityksellä, tarkoituksella voittaa puolelleen työväenluokka johtaakseen sen sopivalla hetkellä aseelliseen kapinaan?

Kertaan vielä, että menseviikkien huijaus on nyt erityisesti ilmeinen.

Mutta palatkaamme kirjaseen »Mitä on tehtävä?». Kysymyksen ydin ei ole yleisvenäläisen poliittisen sanomalehden luomissuunnitelmassa. Sellaisen lehden aatoksella oli tuona aikakautena tavattoman suuri merkitys, mutta se on kuitenkin tilapäinen seikka, esitetyn »suunnitelman» se osa, jonka saattoi suunnitelman siitä kärsimättä vanhentuneena sangen pian poistaa ja jäi se pois kutakuinkin jo puolueen toisessa kongressissa.

Leninin kannan perusta, joka kohottaa hänet esille sosialidemokraattien, eikä vain venäläisten joukosta, on siinä että »nykyhetkellä», s.o. XX:n vuosisadan alussa, »meidän on ajateltava» kansan aseellista kapinaa, »valmistauduttava siihen». Hänen suuri ansionsa on siinä, että hän uuden vuosisadan kynnyksellä asetti kysymyksen, kuinka kapinaan on valmistauduttava ja sai kysymys ratkaisunsa kansan vallankumouksen kokemuksissa.

Venäjän vallankumous leimahti hetkellä, jolloin sosialidemokratia, Venäjän proletariaatti ei vielä ollut kerinnyt valmistautua aseelliseen kapinaan, vaan kävi vielä ankaraa taistelua niiden järjestömuotojen puolesta, jotka olisivat antaneet sille mahdollisuuden valmistaa kapinaa.

Eikö taistelu menseviikkejä vastaan, taistelu jyrkästi keskitetyn, lujakurisen ja selvästi rajoitetun puoluejärjestön puolesta itseasiassa ollut juuri taistelua sen etujoukon kokoamiseksi ja valmistamiseksi, jonka juuri piti »määrätä» ja johtaa kansan kapina?

Juuri tämän taistelun kuumimmillaan ollessa leimahti Venäjän vallankumous.

Nykyajan Kiina.

Tov. Storinin kirjoituksen muukaan («Pravda» № 65).

Asujamisto

Uusimpien tietojen mukaan lasketaan Kiinan asukasluvun olevan suunnilleen 436 miljoonaa henkeä.

Sillä alueella, joka on kansallis-vallankumouksellisen hallituksen vallan alla ja niissä maakunnissa, jotka suhtautuvat siihen myötätuntoisesti, sekä sillä alueella, joka on n.s. kansan armeijoiden (Fin-Jui-Sen) vallan alla, lasketaan olevan yhteensä noin 210 miljoonaa asukasta. Pohjoismaakuntien militaristien alueella ja niissä maakunnissa, jotka eivät ole lopullisesti ilmaisseet kantaansa, voi asukasluvun laskea olevan noin 130 miljoonaa. Henanin maakunnassa (U-Pei-Fu), puolueettomassa Shansin maakunnassa ja osissa Anhoin ja Sitsuanin maakuntia lasketaan olevan yhteensä 93 miljoonaan asukkaaseen.

Eri luokkien voimasuhteista kussakin maakunnassa ei ole olemassa edes likimääräisiä tietoja. Täytyy siis tyytyä niihin yleisiin, summittaisiin tietoihin, jotka koskevat koko Kiinaa.

Kiinan asujamiston pääosan muodostaa talonpoikaisto. Ne numerotiedot, jotka tov. Buharin esitti Kominternin TPK:n VII:ssä laajennetussa täysistunnossa, antavat seuraavan kuvan maanviljelyksen ja maataviljelevän väestön jakautumisesta eri ryhmiin.

Talousryhmät.	Maa-ala muu'ta [1].	Perheiden lukumäärä. Absoluuttisissa luvuissa	Prosenteissa.
Palstatilat	1—20	24,429,362	49,5
Pientilat	20—40	11,685,344	23,7
Keskikokoiset tilat	40—75	7,735,226	15,6
Suurtilat	75 ja siitä yli	5,509,621	11,2

Noin 50 pros. maataloudesta hoidetaan arendaattorien ja puolarendaattorien kautta, jotka ovat kaikkein raskaimpien orjuuttavimpien ehtojen rasittamia. Samojen tietojen mukaan lasketaan Kiinassa olevan noin 30.000 suurtilallista, joista kukin hallitsee vähintään 1.000 muu'n suuruista maa-alaa. Näiden joukossa on olemassa sellaisiakin, jotka hallitsevat yli 10.000 muu'n nousevia maa-aloja.

Eri elinkeinoissa (teollisuus, kauppa ja liike) työskentelevien palkkatyöläisten luku on noin 4.850.000, joista teollisuustyöläisiä 1.909.000. Tämän lisäksi on olemassa noin 8 miljoonaa käsiteollisuus-työläistä. Työläisten riisto Kiinassa on suorastaan armotonta, rajatonta.

Teollisuus

Kaikkein voimakkaimmin ovat Kiinassa kehittyneet kutomoteollisuus, hiilikaivos- ja metalliteollisuus.

Viralliset englantilaiset tiedot ilmoittavat Kiinan kutomoteollisuuteen sijoitetun pääoman yli 400.000.000:ksi Kiinan dollariksi (Kiinan dollari on suunnilleen ruplan arvoinen). Tästä summasta on kiinalaista pääomaa — 130 miljoonaa, jaappanilaista — 270 miljoonaa ja englantilaista — 12 miljoonaa. Kutomoliikkeet jakaantuvat seuraavaan tapaan·

	Kiinalaisia.	Engl.	Jaappan.	Yht.
Tehtaiden luku	69	4	45	118
Värttinäin „	1,881,822	205,320	1,326,920	3414,002
Kutomokoneiden luku.	16,381	2,348	7,206	25,934

[1] Muu, kiinalainen pintamitta, on suunnillen 1/16 desjatiinaa eli 1/14—1/15 hehtaarla.

Kiinan kehruu- ja kutomoteollisuuden tärkein keskus on Shanghai. Englantilaiset kehruu- ja kutomotehtaat ovat kaikki Shanghaissa; noin 70 pros. jaappanilaisista saman alan liikkeistä sijaitsee myöskin siellä.

Kivihiilen tuotanto kasvaa Kiinassa nopeasi. Vuonna 1913 tuotanto nousi 14.000.000 tonniin: vuoden 1924 tuotanto oli 23.711.000 tonnia. Kaikkein suurimmat kivihiilikaivokset sijaitsevat Tsilin maakunnassa (22 prosenttia Kiinan vuosituotannosta) ja Mukdenin maakunnassa (15 prosenttia). Tämän lisäksi löytyy suuria liikkeitä myöskin Shandungin niemimaalla, Henanin ja Tsensin maakunnissa ja sitäpaitsi löytyy suuri määrä pienempiä liikkeitä kaikkialla Kiinan alueella, erittäinkin kansallis-vallankumouksellisen hallituksen valta-alueella. Kaikkein suurimmat kivihiilentuotantopaikat ovat kuitenkin vielä pohjoismaakuntien militaristien hallussa.

Kiinan kivihiiliteollisuuteen sijoitetun pääoman yleissumma on yli 100.000.000 Kiinan dollaria; virallisten tietojen mukaan on kiinalaisen pääoman osuus siinä 50 prosenttia.

Kiinan kivihiilikerrostumat lasketaan 25—40 miljaardiksi tonniksi. Jotkut geoloogit pitävät tätä lukua aivan liian vähäisenä ja määrittelevät kivihiilikerrostumat 900 miljaardiksi tonniksi.

Rautamalmin vuotuinen tuotanto Kiinassa on suunnilleen 1.200.000 tonnia. Kaikkein suurin tämän alan liike on Hanjepinin kombinaatti, liikeyhtymä Hubein maakunnassa; sen vuotuinen tuotanto määrä (tonneissa) on seuraava:

Rautamalmia	500.000
Harkkorautaa	27.000
Terästä	30.000

Suuria ovat myöskin Anshanin kaivokset Etelä-Mandshuriassa. Vuotuinen tuotanto (samoin tonneissa):

Rautamalmia	yli 150.000
Harkkorautaa	60.000
Terästä ja valuraut.	60.000

Kiinan rautamalmivarastot lasketaan 1 miljaardiksi tonniksi.

Nyt kun Uhanin alue (Hubein maakunnassa) kuuluu Kantonin hallituksen valta-alueeseen, avaantuu sille mahdollisuus laajassa mitassa kehittää metalliteollisuutta.

Kiinan sotatarveteollisuus on keskitetty arsenaaleihin, joita on useita Kiinan alueella. Suurimmat ja tärkeimmät arsenaalit sijaitsevat Kantonissa, Hanjanissa, Shanghaissa, Mukdenissa ja Hantsoussa. Shanghain ja Hantsoun valtauksen jälkeen on kansallis-vallankumouksellisen armeijan haltuun joutunut suurin osa Kiinan asetuotannosta.

Liikennevälineet.

Rautatiet, joilla Kiinassa on erityisen suuri merkitys, tekevät pohjoisten maakuntien militaristien aseman edullisemmaksi kuin Etelä-Kiinan vallankumouksellisten. Rautatieverkko on parhaiten kehittynyt Jangtsekiang virran pohjoispuolella; sitäpaitsi on huomioonotettava että melkein kaikki rautatielinjat ovat englantilaisen ja jaappanilaisen pääoman vaikutuksen alaisia. Jokiliikenne on suhteellisen heikosti kehittynyt. Suurin merkitys tässä suhteessa on kuitenkin Jangtsekiang virralla. Jokiliikenteen vähäinen merkitys erityisesti nykyisissä olosuhteissa johtuu siitä, että jokien ja virtojen juoksusuunnat eivät lankea yhteen aseellisen taistelun operatsioonilinjojen kanssa.

Mitä taas tulee merisotavoimiin, ovat pohjoiskiinalaiset militaristit, jotka saavat lisäksi aineellista kannatusta imperialistisilta valloilta, paljon paremmassa asemassa kuin Etelä.

Finanssit.

Kiinan finanssijärjestelmä on kovin hajanainen ja on suorastaan kaaosmaisessa tilassa. Kiinan hallituksen vuosibudjetti on suunnilleen 450 miljoonaa Kiinan dollaria. Tuloista menee 25 prosenttia valtiolainojen korkoihin ja kuoletuksiin. Valtiolainojen yhteissumma on noin 2.500.000.000 Kiinan dollaria.

Eri maakuntien finanssiasemasta ei ole olemassa minkäänlaisia tarkempia tietoja. Maakuntien dudsunit (sotilaskuvernöörit) käyttävät tavalliseen normaalibudjettiin kuuluvien tulojen ohella san-

gen laajassa mitassa »erikois-» ja »ylimääräisiä» veroja.

Saadaksemme edes jonkinlaisen likimääräisen kuvan militaristien finanssiasemasta tarkastakaamme niitä ei läheskään täydellisiä Mukdenin budjettia koskevia tietoja, joita silloin tällöin pujahtaa lehdistöön.

Virallisten tietojen mukaan pitäisi budjetin menopuolen vuonna 1927 olla seuraavan tapainen (miljoonissa Kiinan dollareissa):

Sotalait. menot ja sotaväen palkka	18
Arsenaalin ylläpito y.m.	5
Hallinto, poliisi, valistus	8
Teollisuuslaitokset	5
Mukdenin kunnallishallinto	5
Maataloudellinen kolonisatio	3
Rautateiden rakennus	5
Erilaisia menoja	15
Yhteensä (Kiinan doll.)	64

Mukdenin tärkeimmät tulolähteet ovat:

1. Tullitulot,
2. kauppiaiden ja talonpoikain maksettavat verot, sekä
3. suolamonopoolista saadut liikatulot.

Kaikkien näiden eri tulojen määrää ei voida tarkalleen laskea. Kuitenkin voi varmasti sanoa, etteivät Mukdenin tulolähteet missään tapauksessa kykene peittämään sen menoja.

Saadaksemme jonkinlaisen kuvan niiden satamien tarjoamista tuloista, jotka sijaitsevat Tsan-Tsó-Linin valta-alueella, esitämme seuraavat tiedot vuoden 1926 tuloista (taeleissa [tael=1 rpl. 50 kop.]):

Harbin	2.000.000
Andun	2.000.000
Dairen	6.785.000
Nutsuan	1.000.000
Tientsin ja Tsinvandao	8.300.000

Kantonin hallituksen finansseista ei myöskään ole olemassa tarkkoja tietoja. Niiden tietojen mukaan, joita on julaistu sanomalehdistössä oli Kantonin hallituksen budjetin tulopuoli vuonna 1925—26 seuraavan sisältöinen (Kiinan dollareissa):

Henkilövero	11.895.000
Pakkoveroja	11.550.000
Suolavero	8.910.000
Erilaisia veroja	8.015.000
Opiumivero	3.450.000
Leimavero	3.042.000
Maavero	3.018.000
Tupakka- ja viinivero	2.443.000
Sekalaisia tuloja	2.773.000
Naftavero	1.798.000

Ottaen vielä huomioon erilaiset pienemmät tulot, oli Kantonin valtiorahastolla tuloja yhteensä 82.000.000 Kiinan dollaria.

Budjetin menopuolesta ei ole minkäänlaisia tietoja käytettävissä. Ottaen huomioon viime vuoden sotatoimet, eivät budjettisuunnitelmat luonnollisesti voineetkaan täysin toteutua käytännössä.

Tulot Kantonin valta-alueella (vuonna 1926) olleista satamista olivat seuraavat (taeleissa):

Kanton	4.497.000
Swatou	1.400.000
Amon	1.000.000
Hankou	5.100.000

Kiinan tuontitulleista kerääntyvät tulot muodostavat muihin tuloihin verraten sangen huomattavan summan. Vuonna 1926 muodosti tämä meritulli vanhan tullitariffin mukaan (5 pros. tavaran arvosta) 78.000.000 taelin summan. Koko tästä summasta tuli yksin Shanghain osalle 32.706.000 tael., osottaen 6.682.000 taelin nousua vuoteen 1925 verraten. Jos tullitaksa korotetaan 2.5 prosentilla, nousee tämä summa 45 miljoonaan taeliin. Tähän on lisättävä ne tulot, jotka saadaan ylellisyysesineille asetettavista erityisen korkeista tulleista.

Tästä käy ilmi millainen merkitys Shanghain omistamisella on Kantonin hallitukselle finanssiasiain kannalta sen suunnattoman poliittisen ja yleisen taloudellisen merkityksen ohella.

Imperialistien edut Kiinassa.

Lyhyesti esitettyämme asiaintilaa vajanaisesti valaisevat tietomme Kiinan vallankumouksessa taistelevien puolueiden varoista ja mahdollisuuksista, on välttämättä myöskin käsiteltävä kysymys

eri imperialistien eduista Kiinassa, sillä se on tekijä, joka vaikuttaa välittömästi vallankumouksen kulkuun, erityisesti vahvistaen militaristien asemaa.

Ei vielä varsin kauan sitten oli englantilaisen pääoman vaikutus Kiinan taloudellisessa elämässä kaikkein voimakkain. Viime vuosien kuluessa on tämä asema kuitenkin huomattavassa määrässä heikontunut. Näiden vuosien kuluessa on huomattavissa erityisesti jaappanilaisen ja osittain myöskin Pohjois-Ameriikan Yhdysvaltojen imperialismin menestyksellinen kasvu Kiinassa. Edellä on jo esitetty numeroita kutomateollisuuteen sijoitetusta kiinalaisesta, jaappanilaisesta ja englantilaisesta pääomasta. Nämä numerot osottavat, että englantilaisen pääoman osuus tässä teollisuuden haarassa on suhteellisesti vähäinen. Seuraavat numerot riittänevät kuvaamaan englantilaisen osuuden vähenemistä ja jaappanilaisen osuuden lisääntymistä siinä: vuonna 1923 oli Shanghaissa 24 kiinalaista kehruu- ja kutomotehdasta, 20 jaappanilaista ja 5 englantilaista. Kahden vuoden kuluttua, v. 1925, oli tämä suhde muuttunut seuraavan tapaiseksi: kiinalaisia — 22, jaappanilaisia — 33, englantilaisia — 4. On yleensä huomattavissa, että jaappanilaisen pääoman kasvaessa ja lisääntyessä kehruu- ja kutomoteollisuudessa, englantilaisen pääoman osuus siinä yhä vähenee.

Kiinan kivihiiliteollisuudessa on viime aikoina huomattavissa jaappanilaisen pääoman tavaton aktiivisuus, sen ilmeisesti pyrkiessä saavuttamaan määräävän aseman tässä teollisuudessa Tässä suhteessa on kuvaavaa, että Jaappanille kuuluvien Fushun kaivosten (Mukdenin piirissä) kivihiilen tuotanto nousi vuonna 1924—25 5.5 miljoonaan tonniin, ja huomattavasti ylitti englantilaiselle pääomalle kuuluvien Kailanin kaivosten (Tsilin maakunnassa) tuotannon samalta ajalta. Viime aikoihin saakka olivat Kailanin kaivokset tuottaneet 22 prosenttia ja Fushun kaivokset ainoastaan 18 prosenttia Kiinan hiilituotannosta.

Vieläkin suurempi on jaappanilaisen pääoman menestys ollut metalliteollisuudessa. Yleensä lasketaan, että Jaappani kontrolloi, vallitsee 75 prosenttia tästä teollisuusalasta Kiinassa. Myöntämiensä lainojen avulla alisti jaappanilainen pääoma kontrollinsa alle m.m. kaikkein suurimman metallurgisen liikkeen, Hanjepinin kombinaatin (Hubein maakunnassa), josta Kiinan raskas teollisuus on saanut alkunsa.

Erityisen suurisuuntainen kilpailu on käynnissä englantilaisen ja jaappanilaisen pääoman välillä pankkitoiminnan alalla. Kiinassa toimii 43 ulkomaista pankkia (niistä 30 jaappanilaista, 4 englantilaista, 2 ameriikkalaista). Sitäpaitsi toimii vielä 20 kiinalais-ulkomaalaista sekapankkia (joista 13 jaappanilaista, 3 ranskalaista ja 2 ameriikkalaista). Ulkomaisten pankkien nimellispääoma on 700 miljoonaa Kiinan dollaria, ja sekapankkien 135 miljoonaa.

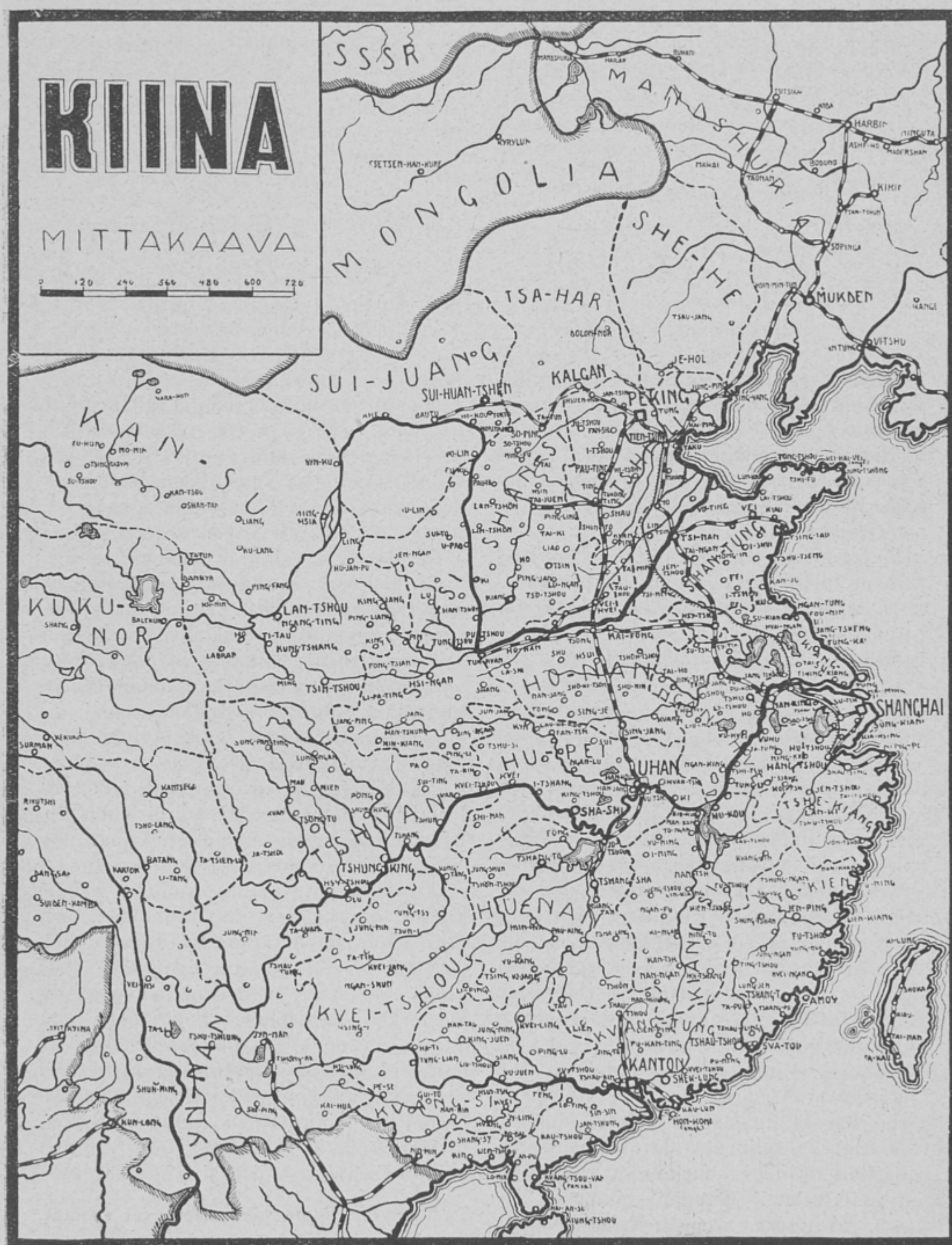
Jaappanilaista pankkipääomaa lasketaan Kiinassa olevan 600 miljoonaan jeniin (jeni, Jaappanin rahayksikkö, — n. ruplan arvoinen). Englantilaista pääomaa on 110 milj. kultaruplaa ja ameriikkalaista 19 milj. kultaruplaa.

Rautatieliikenteen alalla on huomattava, että hallituksen virallisen kertomuksen mukaan vuodelta 1923 kaikkien toiminnassa olevien Kiinan rautateiden yhteinen arvo on 639.540.000 Kiinan dollaria, josta summasta hallituksen rautateiden osalle tulee 268.162.000 dollaria. Ulkomaalaista omaisuutta tai vuokralla olevaa on 370.377.724 Kiinan dollaria.

Kiinan rautateihin sijoitettujen ulkomaisten pääomien keskinäinen suhde selviää seuraavasta taulukosta (miljoonissa Kiinan dollareissa):

	Konsessio-tiet.	Hallituksen-tiet.	Yht.
Jaappani	230	108	338
Englanti	16	116	132
Ranska	36	55	91

Erityisen suuri merkitys on ulkomaisella pääomalla Kiinan ulkomaankaupassa. Englanti, Jaappani ja Yhdysvallat ovat kiinalaisten raaka-aineiden tärkeimmät käyttäjät ja samalla huomattavimmat valmiiden tuotteiden ja koneiden myyjät Kiinan markkinoilla. Näiden valtojen osuus Kiinan kaupassa on keski-

KIINA
MITTAKAAVA
0 120 240 360 480 600 720
SSSR
MONGOLIA
MANDSHURIA
TSA-HAR
SUI-JUANG
KAN-SU
KUKU-NOR
SHAN-TUNG
HO-NAN
HU-PEI
SE-TSHUAN
HUNAN
KVEI-TSHOU
JUN-NAN
KVANG-SI
KVANG-TUNG
TSHE-KIANG
KIANG-SI
KIEN
PEKING
KALGAN
MUKDEN
HARBIN
SHANGHAI
UHAN
KANTON
AMOY
LAN-TSHOU
TSHUNG-KING
SHA-SHI
SUI-HUAN-TSHEN
JE-HOL
TIEN-TSIN
TSI-NAN
KAI-FONG
SVA-TOU
TSHANG-SHA

9*

määrin 80 prosenttia ulkomaisesta tavaravaihdosta. Vallitseva asema Kiinan ulkomaankaupassa oli ei kauan sitten Englannilla siirtomaineen. Viimeisinä vuosina on sen osuus huomattavasti vähentynyt.

Allaolevat numerot antavat yleisen käsityksen Englannin, Jaappanin ja Yhdysvaltain keskinäisistä suhteista Kiinan kaupassa ennen ja jälkeen maailmansodan.

Vuodet.	Kiinan koko nlkomaankauppa (milj. taelia).	Englanti siirtomaineen.	Jaappani.	Yhdysvallat.	Muutmaat.
		Prosenteissa.			
1909	737	51	15	9,2	24
1913	973	49	20	7,5	23,5
1923	1,676	41,8	27	17,1	14,1
1924 . . .	1,790	38,2	26,1	16,3	19,4
1925	1,724	31,3	30,5	16.3	21,9

Merkille pantavaa on, että Jaappaniin Mandshuriasta, Kvantungista ja Pohjois-Kiinasta v. 1926 (tammik. 1 pstä marrask. 1 päivään) menevä vienti oli 235 miljoonaa jeniä, ja Keski- ja Etelä-Kiinasta sekä Hongkongista menevä 244 miljoonaa jeniä.

Jaappanista Mandshuriaan, Pohjois-Kiinaan ja Kvantungiin tuleva tuonti oli 160 miljoonaa jeniä, ja Keski- ja Etelä-Kiinaan tuleva 78 milj. jeniä.

Nämä numerot osottavat, että:

1. Jaappanin kauppaedut Etelä- ja Keski-Kiinassa eivät ole vähemmät kuin Mandshuriassa ja Pohjois-Kiinassa.

2. Jaappani, käyttäen hyväkseen Englannin kaupan huonoa asemaa Etelä- ja Keski-Kiinassa (boikotti ja englantilaisvastainen liike yleensä), hävittää vähitellen sieltä englantilaisen vaikutuksen.

Vastakohdat, jotka johtuvat valtojen välisestä kilpailusta Kiinassa, ja monet muut niiden välillä vallitsevat ristiriidat estävät niitä esiintymästä yksimielisinä, ja nämä vastakohdat ja ristiriidat ovat samalla yksi kaikkein tärkeimpiä niistä tekijöistä, jotka varmistuttavat vallankumouksellisen liikkeen edelleen kehityksen.

Hävittäessään englantilaisen pääoman vaikutuksen Kiinassa ja koettaessaan valloittaa itselleen suurimman vaikutuksen siellä, pyrkii Jaappani saamaan käsiinsä vallitsevan aseman Kiinan taloudellisessa elämässä. Sentähden on sille ennen kaikkea välttämätöntä löytää keinoja, jotka tekisivät sille mahdolliseksi edes jotenkuten sovittautua Kiinan kansallisiin etuihin. Tästä johtuu, että Jaappani on viime aikoina kieltäytynyt avoimen hyökkäyksen taktiikasta Kiinan suhteen, ja että se pyrkii jonkinlaiseen sovintoon kansallisen vapausliikkeen kanssa, koettaen saada aikaan yhteyden sen oikean siiven kanssa.

Kaikkein kipeimmin on kansallinen vapausliike satuttanut englantilaisen imperialismin etuja. Englantilaisten tavarain boikotti ja englantilaisvastaisen liikkeen kehitys Kiinassa helpottavat tavattomasti jaappanilaisen pääoman pyrkimystä työntää pois englantilainen pääoma ja äärettömästi vaikeuttavat jälkimäiselle vanhoissa asemissa pysymistä. Tässä taistelussa pyrkii englantilainen politiikka systemaattisesti militaristien yhteisrintaman muodostamiseen Kiinan vallankumousta vastaan, yrittäen samalla pikku myönnytyksillä sovittaa Kiinan kansan pyrkimykset ja vaatimukset englantilaisen pääoman kanssa. Tämän ohella etsii se keinoja ja tilaisuutta päästä yhteyteen Kuo Min Tang puolueen oikeistoryhmien kanssa tarkoituksella saada kansallis-vallankumuoksellinen liike hajaantumaan ja alistumaan englantilaisen imperialismin vaikutuksen alaiseksi. Samalla englantilainen diplomatia ponnistaa kaikki voimansa Neuvostoliiton vaikutuksen tuhoamiseksi Kiinassa.

Taistelevien puolueiden aseelliset voimat.

Kiinan vallankumouksen aseelliset voimati eivät ole läpeensä yhdenlaatuisia. Poliittisesti horjumattomimmat ja sotilaallisesti parhaiten valmistuneet ovat epäile-

mättä Kantonin hallituksen perusjoukot ja Fin-Jui-Senin n.s. kansan armeija; näitä molemmissa suhteissa huomattavasti heikompia ovat niin sanottujen »liittyneiden» kenraalien joukot.

Lehdissä pujahtelevat tiedot vallankumouksellisen armeijan järjestelystä, aseistuksesta ja lukumäärästä ovat siksi vaillinaisia, että niiden perusteella on äärettömän vaikea antaa täydellistä kuvaa vallankumouksellisten sotavoimien taisteluvoimista. Näiden tietojen mukaan voidaan kuitenkin pitää varmana, että joukkojen yhteinen lukumäärä, s.o. toimivat armeijat ja yhteyslinjoja vartioivat joukot, on arvioitava 270.000 mieheksi.

Pohjois-Kiinan militaristien aseelliset voimat, joita nimitetään yhteisellä nimityksellä »Ango-tsyn» — »Maan rauhoitusarmeija» — ovat kokoonpannut mukdenilaisista — Tsan-Tsolinin joukoista, Shandungilaisista — Tsan-Tsun-Tsanin, Sun-Tsuan-Fanin ja ehdollisesti myös Upeifun joukoista.

Sanomalehdistön ei suinkaan tyhjentävien tietojen mukaan on Tsan-Tsolinin armeijassa noin 150.000 miestä, Tsan-Tsun-Tsanin — 90—100.000 miestä (tappion jälkeen tuskin puolet täysin taistelukelpoisia joukkoja), Sun-Tsuan-Fanin (tappion jälkeen) — 20—25.000 miestä. Yhteensä siis 260—275.000 miestä.

Upeifun armeija, sen jälkeen kun hänestä luopuivat ja siirtyivät kansallisvallankumouksellisen hallituksen puolelle kenraalit Tsin-Jun-Ao ja Vei-i-Sen, on tuskin suurempi kuin noin 35—40.000 miestä.

Shansin maakunnan sotilaskuvernöörin Jan-Si-Shanin armeija on 50.000 miestä. tämä armeija on koko pitkän kansalaissodan ajan jäänyt puolueettomaksi. Viime aikoina on sanomalehdistössä yhä useammin pujahdellut tietoja Jan-Si-Shanin myötämielisyydestä vallankumousarmeijoita kohtaan.

Itsestään selvää on, ettei Pohjois-Kiinan militaristien liittoa voida pitää varsin lujana. Kenraalien välillä on paljon ristiriitoja, jotka alituisesti ilmenevät taistelutoimien johdossa.

Jonkinlaisia hankauksia on olemassa vallankumouksellistenkin armeijain sisällä, sillä Kantonin aseellisten voimien suunnaton kasvu rinnan sen strateegisten menestysten kanssa on selitettävissä siten, että vallankumouksen puolelle on siirtynyt osa sitä vastaan aikaisemmin taistelleista kenraaleista. Kaikkien näiden aseellisten voimien sulattamiseksi yhdeksi kokonaiseksi järjestelmäksi tarvitaan suhteellisesti pitkä aika.

Yleisiä huomautuksia.

Heittäessämme silmäyksen ylläolevaan lyhyeen luetteloon Kiinassa taistelevien puolueiden apuneuvoihin ja mahdollisuuksiin, voimme todeta, että vallankumouksen nykyisellä kehitysasteella on enemmässä tai vähemmässä määrässä huomattavissa jonkinlainen tasapaino Pohjoisen ja Etelän vallanalaisuudessa olevaan asujamistoon nähden. Sen johdosta, että molemmilla puolilla on olemassa välttämätön määrä teollisia apuneuvoja, että on olemassa jonkinlainen tasapaino aseellisten voimien lukumäärässä (Etelä ehkä jonkunverran edullisemmassa asemassa), imperialistien ristiriidat niiden suhteessa Kiinan vallankumoukseen, syntyy jonkinlainen horjuva tasapainotila taistelevien puolien välillä.

Millä tavoin tämä tasapainotila tulee rikotuksi ja mihin suuntaan se tulee kehittymään? Tämä tulee ensi kädessä riippumaan vallankumouksen yleisestä kehityksestä ja strateegisten toimintojen kulusta.

Kantonin hallituksen vahvistuminen, Kiinan Kommunistisen Puolueen vaikutuksen lujittuminen Kuo Min Tang puolueessa, maareformit, työväenluokan luokkatietoisuuden kasvu ja sen järjestyminen proletariaatin johtavan aseman lujittuminen kansallis-demokraattisen vallankumouksen kehityksessä, joka on osa proletaarisesta maailmanvallankumouksesta, kaikki tämä yhdessä vallankumousarmeijoiden poliittisen kasvatuksen ja lujittumisen, niiden taistelujärjestömuotojen rohkeaan ja taitavaan strategiaan soveltumisen kanssa — kaikki nämä ovat Kiinan vallankumouksen perusedellytykset tulevaisuudessa.

Tähän liitettäköön vielä seuraavat tiedot, jotka valaisevat Shanghain merki-

tystä Kiinan ja maailman taloudessa tällä hetkellä:

Shanghai sijaitsee maailman tiheimmin asutun jokilaakson portilla, Jangtsekiang virran suussa. Tämä virta on laivaliikekelpoinen 2 tuhannen kilometrin matkan, aina Sitsuanin koskiin saakka. Sen laaksossa asuu 200 miljoonaa ihmistä — eli siis yksi kahdeksasosa maapallon asujamistosta. 60 prosenttia Kiinan ulkomaankaupasta kulkee Shanghain kautta. Jo 1924 se sivuutti Hampurin tonnimäärän, nopeasti sivuuttaa, ja toisten tietojen mukaan on jo sivuuttanut Lontoon, joten se siis tulevien ja lähtevien laivojen yhteisen tonniluvun mukaan on kolmas, ellei jo toinen maailman satamista. 1925 oli tämä tonniluku (tulevat ja lähtevät) 30 miljoonaa ja kaupungin kauppavaihto 2 miljaardia ruplaa.

Shanghai on samalla suuri teollisuuskeskus. Yli 250 suurta nykyaikaista tehdasta, joissa työskentelee 450.000 teollisuustyöläistä, asettavat Shanghain maailman huomattavimpien teollisuuskaupunkien joukkoon. 58 puuvillatehdasta (m.m. 2 miljoonaa värttinää), 80 silkkikehräämöä ja 70 koneellista kutomoa antavat sen teollisuudelle pääleiman. Mutta Shanghain teollisuus ei rajoitu suinkaan pelkästään kehruu- ja kutomateollisuuteen, kuten yleensä otaksutaan. Siellä sijaitsee valtava arsenaali, asetehdas, jolla tulee epäilemättä olemaan tavaton merkitys Kiinan vallankumousliikkeen edelleen kehityksessä (Shanghain työväestö on nyt onnistuneen kapinan aikana ja jälkeen aseistautunut). Muista metalliteollisuuden alaan kuuluvista laitoksista mainittakoon suuri rauta- ja terästehdas, kymmenkunta laivanrakennustehdasta, jotka valmistavat myös siltoja, vaunuja, kattiloita y.m. Mainittakoon vielä 2 sähkölampputehdasta, monta kymmentä tupakkatehdasta, sementtitehdas, 17 lasitehdasta, 4 paperitehdasta j.n.e. Erityisen maininnan ansaitsee suuri kiinalainen uudenaikainen kirjapaino (»Kauppalehti»), jossa työskentelee 2.000 työläistä, ja jonka palveluksessa on m.m 100 kirjailijaa.

Sanalla sanoen on tuskin olemassa teollisuustuotetta, jota Shanghaissa ja siihen luettavissa esikaupungeissa ei valmistettaisi uudenaikaisten menetelmien mukaan suuremmassa tai vähäisemmässä määrässä.

Todistuksena siitä, että Shanghai on Kiinan huomattavin finanssikeskus, on se, että siellä sijaitsee 20 suurta kansainvälistä pankkia, jotka jakavat tavattomia voitto-osinkoja.

Työväen riisto on tässä kaupungissa luonnollisesti äärettömän suuri. Työpäivä on vielä 11½ tuntinen ja työpalkka noin 10—15 ruplaa kuukaudessa. Mutta toisaalta on ilahduttaviakin seikkoja. Vuoden 1925 toukokuun jälkeen (mainehikas suurlakko) ei Shanghaissa ole ollut yhtään päivää ilman lakkoa. 1925 oli kaikkiaan 300 lakkoa, joiden kautta menetettyjen työpäivien luku nousee 375 miljoonaan. Maaliskuun 21 päivän yleislakko ja onnistunut kapina on epäilemättä kunniakkain sivu Shanghain työväen luokkataistelun historiassa.

Kansainvälisen riistäjäkoplan rajaton raivo (esim. Nankin) on hyvin käsitettävissä. Yhtäältä kiihoittavat sitä sataprosenttiset voitot, toisaalta loppumaton lakkoliike ja onnistunut kapina, joka murskasi suurriistäjäin kiinalaiset kätyrit ja johti työväen aseistautumiseen. Voitto-osinkojen prosenttiluku ja riistäjien raivo ovat suoraan verrannollisia suureita, kuten Marx aikanaan todisti. Kiinan viimeaikaiset tapaukset todistavat tämän säännön uudelleen.

Shanghaita nimitetään usein Kaukaisen Idän Pariisiksi, joskus New-Yorkiksi. Työväenluokan näkökannalta se on jo Idän Pietari, ja jonkun ajan kuluttua tulee siitä Idän Leningrad.

E. L.

Vainajien muistolle.

Ch. E. Ruthenberg.

Charles Emil Ruthenberg, Amerikan kommunistipuolueen johtaja, kuoli Chicagossa maalisk. 2 pnä 44 vuoden vanhana. Tämä ei ole ainoastaan raskas isku Amerikan puolueelle, joka juuri on päässyt pitkän ryhmätaistelun vaikeuksien jälkeen menestykselliseen käytännölliseen työhön, vaan myös Kominternille, jonka Toimeenpanevan Komitean jäsen tov. R. oli.

Hän oli syntynyt Clevelandissa, Ohiossa. Isä lastuumies. Nuorena meni poika tehtaaseen; sitten konttorityöhön. Liittyi Sosialistipuolueeseen. Erikoisvalmistuksen jälkeen hankki hän huomattavan administratiivisen kokemuksen suuren tehtaan palveluksessa. Työväen noustessa taisteluun palkankorotuksen puolesta tuli R. johtoon; taistelu voitettiin. V. 1909 tuli R:sta Clevelandin sosialistisen järjestön sihteeri ja puoluelehden toimittaja. Taistelullaan reformisteja vastaan ansaitsi hän jäsenjoukkojen kannatuksen Ohion valtiojärjestössä. Kun vasen siipi järjestyi Sosialistipuolueessa, tuli R:sta sen johtaja, ja kun puoluejohto v. 1912 sai aikaan päätöksen, että puolueeseen ei saa kuulua joka suosittaa »sabotaasia, suoraa toimintaa ja väkivaltaa», taisteli R. sitä ja siitä johtuvia erottamisia, m.m. Bill Haywoodin keskuskomiteasta erottamista vastaan. V. 1915 tuli R. puolueen KK:n jäseneksi.

Kun syttyi imperialistinen sota, oli R. sen vastustajien riveissä. Joukkojen painostuksesta täytyi puolueen johtajain kutsua puoluekokous St Louis'iin, jossa tov. R. esiintyi vasemman siiven johtajana. Enemmistö hylkäsi puoluejohtajain reformistisen päätösehdotuksen ja hyväksyi toisen, joka oli lähempänä kumouksellista kantaa. Puoluejohtajat, Morris Hillquit ym, suhtautuivat siihen kuin »paperipalaan». Tov. Ruthenberg jatkoi taistelua sotaa vastaan ja joutui vuodeksi vankilaan. Sieltä päästyään astui hän heti vasemman siiven riveihin. Sen julkaiseman manifestin johdosta joutui hän — yhdessä John Reed'in ym kanssa — oikeuteen.

Clevelandin työläiset muistavat maineikkaimpana päivänään Vappua 1919 jolloin 40.000 työläistä, 50:n ammatti-osaston lipun liehuessa ja vallankumouksellisin tunnuksin, marssi mielenosoituksella joutuen poliisien, ratsuväen ja tankkien hyökkäyksen esineeksi. Kaksi poliisia sai surmansa. Tämän liikkeen yhteydessä joutui Ruthenberg New Yorkissa vankilaan ja istui kaksi vuotta. Hänen päästessään pois oli Sosialistipuolueessa kriisi Kominterniin liittymiskysymyksen johdosta. Oli kaksi suuntaa kommunismiin taipuvain keskuudessa: toinen, venäläisten edustama, katsoi että johdossa on oltava sellaisten, joilla on Venäjän vallankumousliikkeen kokemus; ja toinen, johon kuului amerikalaisia ja amerikalaistuneita siirtolaisia, jotka katsoivat että Amerikan työväestä on löydettävä vallankumouksellisen liikkeen perusta. Ruthenberg kuului jälkimäisiin, ja niin kärjistyivät suhteet, että muodostui kaksi kommunistipuoluetta.

V. 1920 iski Amerikan hallitus ankarilla vainoilla kommunistien kimppuun. Tuhansia heitettiin vankilaan. Täytyi luoda salainen järjestö. Ruthenberg, joka silloin istui Sing-Singissä, antoi siinä arvokkaita neuvoja tovereille. Hän ei hyväksynyt, kuitenkaan, äkkijyrkkää kantaa, että kommunistisen puolueen täytyy aina olla salaisen, ja päästyään vapaaksi toimi hän julkisen puolueen aikaansaamiseksi. Niin perustettiinkin Workers Party (Työläisten Puolue), josta sitten tuli julkinen Amerikan kommunistipuolue, kun olot sen sallivat. — Näiden valmistusten ollessa käynnissä joutui R. taas vankilaan. Salainen puoluekokous, joka pidettiin Brismanessa, Michiganissa, joutui nim. poliisin tietoon ja suuri osa osanottajista kiini. Ruthenberg tuomittiin 5—10 vuodeksi vankilaan. Oikeusjuttu on valitusten perusteella ollut käynnissä näihin asti, ja takauksella vapaana ollen

johti tov. R. puoluetta sen pääsihteerinä. Juuri äskettäin vahvisti Yhdysvaltain Yli-oikeus tuomion ja tov. R. valmistui juuri menemään vankilaan, kun joutui leikattavaksi umpisuolen tulehduksen johdosta ja kuoli siihen.

Moskovan »Pravdassa» julaistussa muistokirjoituksessa lausuu tov. Robert Minor: Tov. Ruthenberg kuoli vartiopaikallaan puolueen pääsihteerinä, vielä voimainsa täydessä kukoistuksessa. Muutama tunti sitä ennen kuin tauti sorti hänet vuoteelle, oli hän kiini taistelussa Amerikan Ammattijärjestön byrokraattista johtoa vastaan, joka paraikaa ankarasti vainoo amm. liikkeen vasenta siipeä. Tov. Ruthenberg eli täydelleen yhtä elämää puolueen kanssa. Kaksi vuosikymmentä eli hän pelkästään vallankumoukselliselle liikkeelle. Hänen viimeiset sanansa olivat: »Sanokaa tovereille, että on koottava rivit ja rakennettava puoluetta. Amerikan työväenluokka voittaa puolueemme ja Kominternin johdolla. Jatkakaa taistelua!»

Suomennamme tähän vielä sen puheen, jonka tov. Ruthenberg piti New Yorkissa oikeudelle loppulausuntonaan, kun oikeus oli — lokak. 1920 — tuominnut hänet 5—10 vuodeksi vankilaan:

»Minulla on asiassa sanottavana vain, että minulla on jo aikaisemmin ollut määrätyt ihanteet yhteiskunnan uudistamisesta uudelle perustalle. Minä olen pysynyt niille uskollisena ja mennyt vankilaan niiden puolesta viime sodan aikana. Minä olen pysynyt periaatteissani, joihin lujasti uskon, ja minä pysyn niissä yhä huolimatta tämän oikeuden tuomiosta. Minä aion vastaisuudessa, kuten ennenkin, pysyä niissä periaatteissa ja taistella niiden puolesta, kunnes tulee aika niiden voittaa ja uusi yhteiskunta rakennetaan nykyisen tilalle. Minä olen tämän jutun alusta asti tiennyt, kuten edellisissäkin jutuissa, joissa olen ollut vastaajana, että tämä oikeus, ja kaikki tämän oikeuden välineet, ovat pelkästään sen väkivaltajärjestön osia, jota me nimitämme kapitalistiseksi valtioksi, enkä minä ole odottanut mitään muuta tulosta tällaiselta kapitalistiluokan järjestöltä, jonka tehtävänä on turvata kapitalistista järjestelmää, kuin mikä tuomio on tullut; ja ottaen vastaan tämän tuomion luokkaoikeuden, valtion organisoidun väkivallan ilmauksena niiden ihmisten toiveiden maahan polkemiseksi, jotka kärsivät nykyisen järjestelmän sorron alaisina, minä otan tuomion vastaan samanlaisella halveksumisella, tietäen että menen vankilaan siksi että kannatan suurta periaatetta, joka on voittava huolimatta kaikista oikeusistuimista, kaikista kapitalistiluokan järjestöistä.»

Oikeudenkäynnin kuluessa oli tov. Ruthenberg saanut tarkalleen vastata kysymyksiin, mitä tarkottaa sanoilla: vallankumouksellinen luokkataistelu, proletariaatin diktatuuri, omistavain pakkoluovutus jne. — Yhä varmemmin ja terävämmin taisteli tov. Ruthenberg kommunismin puolesta ja järjesti joukkoja taisteluun. Hän oli johtavana mukana viime vuosien useissa yrityksissä saada aikaan Amerikassa työväen joukkopuolue sekä työväen ja farmarien yhteisrintama mailman voimakkainta ja häikäilemättömintä imperialistista sortovaltaa vastaan. Mutta kaikkein suurimpana huolena oli hänelle rakentaa kommunistipuoluetta ja pitää sitä selvällä tiellä. Siinä työssä oli hän väsymätön ja siinä kaatui hän vartiopaikalleen.

Mac Manus.

Helmikuun 27 pnä kuoli Englannin Kommunistipuolueen Keskuskomitean jäsen Arthur MacManus 34 vuoden ijässä. Oli syntynyt Belfastissa työläisperheessä. Vanhemmat katolilaisia irlantilaisia. Lapsuudestaan saakka eli Glasgowissa, Skotlannissa, kaupungin »Itäpään» köyhälistökorttelissa. Joutui aikaisin työläiseksi: pesi pulloja, kulki maatöissä, oli lämmittäjänä laivatokalla, 18 vanhana konepajassa oppilaana. Tutustui Tom Bell'iin, jonka kanssa liittyi jatkuvaan yhteistoimintaan. Työmaalla tuntui sosialistisen agitation vaikutus. MacManus toimi innolla »Sosialistisen Työväenpuolueen» järjestämässä »Iso-Britannian Teollisuustyöläiset» järjestössä. Toimi huomattavasti Singerin ompelukonetehtaan suures-

sa lakossa. Tuli suosituksi Clyde alueen radikaalisen työväestön keskuudessa.

Sodan syttyessä tuli »Sos. Työväenpuolueen» Toimeenpanevan Komitean jäseneksi, asettuen Bell'in ja William Paul'in kanssa sotaa vastustamaan. Kun ammattiyhdistykset joutuivat valtion apureiksi, siirtyi työväen asiain ajaminen työmaille. Asetettiin työväen valtuutettuja (työmaakomiteoita) — Shop Stewards. MacManuksesta tuli tämän liikkeen esitaistelija. Oli puolueen »Socialist» lehden avustaja. V. 1915 syntyi lakko ja sen johtajat karkotettiin alueelta. Niiden joukossa MacManus. Muutti Edinburghiin ja sitten Liverpooliin. Teki järjestämistyötä, jonka tuloksena oli v. 1917 työmaavaltuutettujen keskuskomitea koko maata varten. MacManus valittiin sen puheenjohtajaksi. Vangittiin yhtenä koneseppien lakon johtajana — siihen otti osaa 250.000 työläistä — mutta vangitut täytyi joukkopainostuksen vuoksi vapauttaa.

Venäjän vallankumouksen vaikutuksesta alkoi MacManus ymmärtää puolueen merkitystä syvemmin kuin pelkkänä agitatiojärjestönä. Oli niiden joukossa, jotka tahtoivat kehittää Sosialistisesta Työväenpuolueesta vallankumouksellisen puolueen. Yhteyskomitean jäsenenä toimi tässä mielessä, ja kun tuloksena 1920 oli Kommunistipuolueen perustaminen, tuli hänestä sen puheenjohtaja ja Politbyron jäsen kuolemaansa asti. Oli voimakas joukkojen valistaja ja agitaattori; heikompi organisaattorina. Kominternin III kongressissa valittiin Toimeenpanevaan Komiteaan. 1924 johti taistelua hallitusta vastaan väärennetyn »Sinovjevkirjeen» asiassa. V. 1925 vangittiin 11 toverinsa mukana ja tuomittiin 6 kk. vankilaan. Vaativassa toimessa kului heikko terveys. Oli valittu Brüsselin anti-imperialistiseen kongressiin edustajaksi kun kuolema tuli. — Hänessä menetti Englannin Kommunistipuolue ja Kommunistinen Internationale innokkaan ja uhrautuvan työntekijän.

Marx Feuerbachista.

Alla seuraavat teesit kirjoitti Marx v. 1845, jolloin hän — jo alkaneessa yhteistyössä Engelsin kanssa — oli selvittänyt välinsä Hegelin filosofian sekä sen vasemman sivustan, »nuorhegeliläisten», kanssa. Arvioidessaan suhdettaan aikansa eri ideologioihin joutui hän myös määrittelemään kantansa Feuerbachiin, jonka merkitys tähän aikaan oli huomattava. Niinpä sanoo Engels kirjassaan »Ludwig Feuerbach ja Saksan klassillisen filosofian loppu» [1]: »Silloin (1841) ilmestyi Feuerbachin »Kristinuskon olemus». Yhdellä iskulla poisti se ristiriidan (nim. sen ristiriidan, johon nuorhegeliläiset olivat joutuneet yrittäessään selvittää luonnon ja ihmisaatoksen keskinäistä suhdetta. Suom.), kohottamalla kiertelemättä materialismin jälleen valtaistuimelle. Luonto on olemassa riippumatta kaikista filosofioista; se on perusta, jolta me ihmiset, ollen itsekin luonnontuotteita, olemme kasvaneet; ulkopuolella luonnon ja ihmisen ei ole mitään, ja ne korkeammat olennot, jotka uskonnollinen mielikuvituksemme oli luonut, ovat vain oman olemuksemme mielikuvallista heijastusta. Lumous oli poissa; »systeemi» (Hegelin systemi. Suom.) oli tuhottu ja heitetty sivuun, ristiriita, pelkästään mielikuvituksessa olevana, oli ratkaistu. — On täytynyt elämässä kokea tämän kirjan vapauttava vaikutus voidakseen sen täysin ymmärtää. Innostus oli yleinen: me olimme kaikki yhdellä iskulla feuerbachilaisia. Kuinka innostuneesti Marx tervehti tätä uutta käsitystä ja kuinka paljon vaikutuksia hän siitä sai — huolimatta kaikista kriitillisistä muistutuksista — sen voi lukea »Pyhä Perhe» [2] kirjasta.»

[1] Tästä kirjasta on Amerikassa julaistu suomennos nimellä »Sosialistisen filosofian juuret», mutta suoritettuna englanninkielestä ja sanastonsa puolesta epätarkkana ei se anna oikeaa käsitystä Engelsin kirjasta.

Ludwig Feuerbach oli synt. 1804 ja kuoli 1872. Hän oli Hegelin oppilas, mutta siirtyi idealismista materialismiin. Teoksissaan — »Kristinuskon olemus», »Tulevaisuuden filosofian perusteet», »Materialistisen tietoteorian prinsiippi» ym — hän kehittää materialistista filosofiaa, vaikkakaan ei aivan johdonmukaisesti. Selvitellessään kristillistä jumalaa hän esittää eräitä materialistisia määritelmiä: luonto on olemassa filosofioista riippumatta. Luonnon ja ihmisen ulkopuolella ei ole mitään. Jumalakuvat ovat vain oman olemuksemme heijastuksia. Jumala ei ole luonut ihmistä oman kuvansa mukaan, vaan ihminen on luonut jumalan oman kuvansa mukaan, vain antaen hänelle yliluonnollisen voiman. »Pyhän perheen», s.o. taivaallisen maailman salaisuuden selvittää maallisen elämän tarkastelu. Arvostellen Hegelin idealismia Feuerbach osottaa, kuinka Hegelin katsomus, että »absoluuttinen idea» on ikuisuudesta ollut olemassa, on jumal-luojaan uskomisen fantastinen jäte; ainoa todellinen maailma on aineellinen maailma, jonka aistimme voivat käsittää, ja kuuluu siihen itse ihminenkin; tietoisuutemme ja ajatuskykymme elimenä ovat aivot, jotka ovat osa ruumiistamme; ei aine ole hengen luoma, vaan henki on aineen korkein luomus: »en luo esineitä aatteista, vaan päinvastoin aatteeni esineistä, ja esineeksi luen vain sen, mikä on olemassa pääni ulkopuolella». Kuitenkaan ei Feuerbach voinut vapauttaa materialismiaan metafyysillisistä piirteistä, jotka olivat niin ominaiset kaikille edellisille materialisteille. Marx ja Engels osottivat Feuerbachin materialismissa seuraavat puutteellisuudet: hän katsoo maailmaa vain objektina, pelkästään tajuntamme, havaintomme esineenä, sen sijaan, että sitä on katsottava ihmisen siihen vaikuttamisen kannalta. Käytännössä ratkaisee ihminen, onko ymmärtänyt oikein luonnon. Feuerbach asettaa maailmaa tajuavan ihmisen hänen yhteiskunnallis-historiallisen ympäristönsä ulkopuolelle eikä käsitä. että tämä yksilö, jonka hän ymmärtää abstraktisesti, käsitteellisesti, on ymmärrettävissä vain kuuluvana johonkin määrättyyn yhteiskuntaan ja johonkin vissiin aikaan. Sitten Feuerbach selittää uskonnon olemuksen ihmisen olemuksen kannalta. Mutta Marx osottaa, että se ihmisen »olemus» on yhteiskuntaolojen tuote ja muuttuu niiden mukana. Vaikka siis Feuerbach kykeni sovelluttamaan materialistisen selityksen luontoon, ei hän osannut sovelluttaa sitä ihmiseen. Vain Marxin ja Engelsin teoksissa saavutti materialismi täydellisimmän ilmaisunsa — dialektisena materialismina.

Marxin Teesit.

(Kirjoitettu Brüsselissä keväällä v. 1845).

1.

Kaiken tähänastisen materialismin — myös Feuerbachin materialismin — pääpuute on se että esine, todellisuus, aineellisuus on käsitetty vain *objektin* tai *havainnon* muodossa, mutta ei *inhimillisenä aistillisena toimintana*, *käytäntönä*, ei subjektiivisesti. Senvuoksi kävi niin, että *toimivaa* puolta, materialismin vastakohtana, kehitti idealismi — mutta vain abstraktisesti, koska idealismi luonnollisesti ei tunne todellista, aistillista toimintaa sellaisenaan. Feuerbach haluaa kyllä aistillisia, ajatusobjekteista todella erotettuja objekteja; mutta hän ei käsitä itse inhimillistä toimintaa *esineellisenä* toimintana. Siksi hän »Kristinuskon olemuksessa» pitää vain teoreettista olotilaa tosi inhimillisenä, kun taas käytäntö on otettu ja esitetty vain juutalais-likaisessa ilmenemismuodossaan. Siksi hän ei ymmärrä »kumouksellisen», käytännöllis-kriitillisen toiminnan merkitystä.

2.

Kysymys, onko inhimilliselle ajattelulle ominaista objektiivinen totuus, ei ole mikään teorian kysymys, vaan se on käy-

[2] Marxin ja Engelsin yhdessä julkaisema kirja, jossa he tekivät pesäeron nuorhegeliläisistä.

tännön kysymys. Käytännössä täytyy ihmisen todistaa totuus, s.o. ajattelunsa todellisuus ja voima, sen tämänpuolisuus (maallisuus). Kiista käytännöstä eristetyn ajattelun todellisuudesta tai epätodellisuudesta on pelkkää skolastista kiistaa.

3.

Materialistinen oppi, että ihminen on olojen ja kasvatuksen tuote, siis muuttunut ihminen muuttuneiden olojen ja muuttuneen kasvatuksen tuote, unohtaa että juuri ihmiset muuttavat oloja ja että kasvattajan itsensä täytyy tulla kasvatetuksi. Se (materialistinen oppi) päätyy sentähden ehdottomasti jakamaan yhteiskunnan kahteen osaan, joista toinen on yhteiskunnan yläpuolella (esim. Robert Owenin oppi).

Olojen muuttumisen ja inhimillisen toiminnan yksiin käyminen voidaan käsittää ja järkevästi ymmärtää vain mullistavana käytäntönä.

4.

Feuerbach lähtee uskonnollisen itsensä kieltämisen tosiasiasta, maailman kahtia jakamisesta uskonnolliseen, oletettuun, ja todelliseen maailmaan. Hänen työtään on uskonnollisen maailman sulattaminen maalliseen perustaansa. Hän ei älyä, että kun tuo työ on tehty jää pääasia vielä suoritettavaksi. Se tosiasia että maallinen perusta erottautuu itsestään ja hahmottuu itsenäisenä valtakuntana pilviin, se voi saada selityksensä vain tämän maallisen perustan sisäisestä rikkinäisyydestä ja sisäisestä ristiriitaisuudesta. Tämä itse on siis ensin ymmärrettävä ristiriitaisuudessaan, ja sitten käytännöllisesti kumouksellistettava ristiriitaisuuden poistamisen kautta. Niinpä esim. sen jälkeen kun maallinen perhe on osotettu pyhän perheen salaisuudeksi, pitää nyt edellisen tulla teoreettisesti arvostelluksi ja käytännöllisesti muutetuksi.

5.

Tyytymättä abstraktiseen ajatteluun Feuerbach vetoaa aistilliseen havaintoon; mutta hän ei käsitä aistillisuutta käytännöllisenä, ihmisen aistillisena toimintona.

6.

Feuerbach sulattaa uskonnollisen olemisen inhimilliseen olemiseen. Mutta inhimillinen oleminen ei ole mitään erillisissä yksilöissä asustavaa abstraktisuutta. Todellisuudessaan on se yhteiskunnallisten suhteiden kokonaisuus.

Feuerbach, joka ei käy tämän todellisen olemisen arvostelemiseen, on senvuoksi pakotettu:

1. vetäytymään pois historian kulusta ja hahmottelemaan itselleen uskonnollisen mielenlaadun, sekä edellyttämään abstraktisen — eristetyn — inhimillisen yksilön;

2. kuvittelemaan inhimillisen olemisen vain »lajiksi», sisäiseksi, sanoin selittämättömäksi, monia yksilöitä pelkästään luonnonomaisesti yhdistäväksi yhteisyydeksi.

7.

Siksi Feuerbach ei näe, että »uskonnollinen mielenlaatu» itse on yhteiskunnallinen tuote ja että abstraktinen yksilö, jota hän analysoi, kuuluu todellisuudessa määrättyyn yhteiskuntamuotoon.

8.

Yhteiskunnallinen elämä on olemukseltaan käytännöllistä. Kaikki mysteriot, jotka eksyttävät teorian mystiikaksi, saavat järjellisen ratkaisunsa inhimillisessä käytännössä ja tämän käytännön ymmärtämisessä.

9.

Korkein, mihin tarkasteleva materialismi kohoaa, s.o. materialismi joka ei käsitä aistillisuutta käytännöllisenä toimintana, on erillisten yksilöiden tarkastelu »porvarillisessa yhteiskunnassa».

10.

Vanhan materialismin näkökanta on »porvarillinen» yhteiskunta; uuden näkökanta on ihmis-yhteiskunta eli yhteiskunnallistunut ihmiskunta.

11.

Filosofit ovat vain eri tavoin selittäneet maailmaa, mutta tehtävänä on sen muuttaminen.

Kappale kansalaissodan historiaa.

»Neuvosto-Karjalan puolesta. Taistelukuvauksia pohjoiselta rintamalta». Toimittanut Toivo Antikainen. Siv. 190. Hinta 1 rpl 5 kop. »Kirjan» kustannuksella.

Tämä on niitä kirjoja, jonka lukee loppuun, kun on kerran alkanut. Se jännittää jo pelkkänä »seikkailukirjana». Meikäläistä lukijaa se kiinnostaa erikoisesti sen takia, että siinä kuvataan asioita, jotka muistoista ovat sydäntämme lähinnä — tietenkin 1918:n muistojen jälkeen. Kahdesta syystä: ensiksikin siitä syystä, että siinä kuvataan taisteluita alueella, jolla suomalaiset proletaarit venäläisten tovereitten rinnalla suorittivat painavimman osuutensa Venäjän suuren vallankumouksen kansalaissodissa; ja toiseksi sen takia, että niiden taisteluiden tuloksena oli Neuvosto-Karjala, joka toistaiseksi on suomalaisen työtä tekevän kansan ainoa oma maa, sen osa suuressa Sosialististen Neuvostasavaltain Liitossa.

Toimittaja pitää itse huolen siitä, että kokonaisuus on selvänä lukijan edessä. Lyhyin terävin vedoin kuvaa hän eteemme »rintama-elämyksiä», sellaisia yksityistapauksia, jotka antavat elämän värin näiden alueiden taisteluille ja samalla kansalaissodan luonteelle yleensä. Ja hän myös selostaa lyhytkappaleisessa katsauksessa rintamain yleismerkityksen ja taisteluiden päävaiheet. Muut kirjoitukset liittyvät tähän: Tov. E. Gylling esittää »Taisteluiden tulokset — Neuvosto-Karjala» kirjoituksessa, mitä oli tämä maan kulma työtä tekevälle kansalle ennen ja mitä se on nyt — kiitos niiden taisteluiden ja uhrausten, joista erikoiskirjoitukset antavat niin monivärisen kuvan. Tov. Eyolf Mattson esittää vielä pohjoisen rintaman yleismerkitystä ja sitten kuvailevat toverit — Eino Rahja, J. Heikkonen, V. Jalkanen, M. Hiltunen, E. Osa, Terho ynnä lukuisat nimimerkit — taisteluiden erikoiskohtia. Niitä on monenlaisia, toinen toistaan jännittävämpiä. Milloin saa seurata tiedustelijajoukkuetta vaarallisille retkille, joista kuin ihmeen kautta palataan — kuka palaa. Jännittynein mielin elämme niiden mukana, jotka pala palalta, yö yöltä valloittavat linnoitettua vyöhykettä Vienan rannoilla. Ymmärrämme kuinka kireät oli paikat, kun tykkimiehet Suolusmäellä torjuivat Petroskoihin yrittäviä lahtareita. Kertaamme uudelleen mielissämme lahtarien hatkan Viteleestä. Seuraamme nokisten, likasten sankarien uhrautuvaa ponnistelua, usein ylivoimaista kansainvälistä vihollista vastaan maan eri kulmilla — Sungun niemellä, Kasmassa, Lishmassa ja aina Petsamoon saakka — ja mitkä kaikki nimet merkitsevätkään niitä kyliä, joissa ja joista taistelivat nämä piskuiset joukot, joista täydellä syyllä voi sanoa, että »nälissään palellessahan kuitenkin vielä voitti.»

Erikoisen maininnan ansaitsee sotakoululaisten kuulu retki Suomesta hyökänneiden lahtarien ja heidän bandiittitovereittensa selkäpuolelle talvella 1922. Siinä yhtyy proletaaris-vallankumouksellinen alotteellisuus rintamakokemusten ja teoreettisen kouluutuksen antamain taitojen kanssa nimenomaan juuri vallankumouksellisen sotataidon esimerkilliseksi mestarinäytteeksi. »Pääkönniemen leikki» on tyypillinen muisto ja ennemerkki — niin on taisteltu ja niin tullaan vielä taistelemaan. — Sitä kuinka osa Suomenkin proletariaattia kiertyi aktiivisesti osaaottamaan Karjalan taisteluihin kuvaa esitys Pohjolan poikien kuuluisasta »läskikapinasta».

Kirjassa on vielä Punaisen Lipun kunniamerkin kuva ja teksti sekä puna-armeijalaisen vala. Lukuisat kartat ja kuvat havainnollistuttavat taistelukuvauksia. Suom. Sosialist. Työväenpuolueen ja Suomen Kommunistisen puolueen keskusten julistukset 1922 tapausten johdosta on kirjan liitteinä. Se on omistettu »Karjalan Autonoomisen Sosialistisen Neuvosto-Tasavallan aseellisille voimille».

Luettuaan kirjan herää lukijassa aatos: emmekö voi saada enemmän tätä lajia? — Kuvaukset kansalaissodasta eivät ole pelkkää historiaa. Samalla kun ne elvyttävät muistoja, kertovat nuorelle polvelle

taisteluista, joissa se ei ole voinut olla mukana, mutta joiden tuloksista se saa nauttia, niin antavat ne opetuksia vastaisen varalta. Ne ikäänkuin muistuttavat: vielä ei ole taistelu päättynyt. Vielä on lahtareita eivätkä ne nuku. Sen takia — enemmän tätä lajia! — Ostamalla kirjaa auttaa yleisö uusien julkaisemisen mahdollisuutta.

S.

Uralin suurkylät Puna-Armeijan rakentajina.

. Furmanov oli käynyt 6-luokkaisen koulun Ivanovo-Vosnesenskissa; sitten kauppa- ja realikoulun. V. 1915 päätti opinnot Moskovan yliopistossa. Ei ennättänyt suorittaa tutkintoa, kun joutui rintamalle. V. 1916 palasi Ivanovo-Vosnesenskiin ja alkoi opettaa työväen kerhoissa. Vallankumouksen alussa 1917 oli ensin maksimalisti, sitten anarkisti. Valittiin neuvostoon ja siellä, toiminnassa, liittyi bolshevikkeihin kesäk. 1918. Oli lääninkomitean sihteerinä ja läänin Toimeenpanevan komitean jäsenenä. Kun syntyi vastavallankumouksellinen rintama, lähti rintamalle, kuuluen Frunsen joukkoon. Tuli 25:nnen Tshapajevin divisian komisariksi. Täytti eri tehtäviä kansalaissodassa. Sai Punalipun merkin. Oli toimissa eri puolilla maata. Alkoi kirjoitella novelleja, joissa kuvasi kansalaissotaa. Niitä on »Tshapajev» ja sen jatko »Mjatesh» (Kapina). Edellisestä julkaisemme kappaleen, josta saa havainnollisen kuvan siitä, kuinka työtä tekevä kansa oma-alotteisesti loi itselleen puolustusjoukkoja vastavallankumouksellisia vastaan, ja kuinka näistä joukoista sitten, taistelujen laajetessa ja puolueen tietoisen ohjauksen avulla, muokkaantui kansalaissodan tulessa Puna-Armeija, joka nyt on työväen-talonpoikain tasavaltamme vahva turva mailman imperialisteja vastaan.

Jälleen aroa, aavoja näköaloja, vaaleansininen taivaanranta, rajattomia lumilakeuksia... Sinne tänne oli ilmestynyt pälviä — paljastuneet maakummut alkoivat tummua. Ellei käy varsin kova tuuli, on päivällä aurinkoista ja lämmintä: siis kevät alkaa pian piiritanssinsa. Arolla ovat kylät harvassa: kaksikymmentäviisi — kolmekymmentä virstaa toinen toisistaan; ne elävät kylläistä, eristäytynyttä elämäänsä; harvoin annetaan morsiamiakaan toisiin kyliin, — ne tulevat omillaan toimeen, kaikille riittää kaikkea. Jokainen kylä on kuin pieni tasavalta: se tuntee itsensä riippumattomaksi, ei tarvitse sitä eikä tätä, ja on taipuvainen omavaltaisuuteen. Nämä suuret kylät, joiden läpi on ajettava Algaihin (=Aleksandrow-Gai) mennessä, näyttelivät perin tärkeää osaa Uraalin arojen kansalaissodan historiassa: Osinow-Gai, Orlow-Gai, Kurilowo... Näistä kylistä lähti ei ainoastaan yksityisiä vapaaehtoisia, — ne muodostivat myöskin kokonaisia rykmenttejä. Tosin meni näistä samoista kylistä paljon kulakkiainesta valkoistenkin puolelle, mutta epäilemätöntä on, että enemmistö aina oli punaisten puolella. Kun kasakat vuonna 1918 karkasivat Kurilowon kimppuun ja paikallisten kulakkien ohjaamina ryhtyivät ottamaan kiinni neuvostotoimitsijoita, niin koko kylän valtava työtätekevä joukko nousi, aseistautui miten millekin sattui, hakkasi maahan osan kasakoista, ajoi loput tiehensä ja päätti samalla perustaa oman erityisen rykmenttinsä: sitä nimitettiin Kurilowan rykmentiksi. Jokseenkin samanlaisissa olosuhteissa syntyivät toisetkin paikalliset rykmentit: Domashkinin, Pugatsevin, Stenka Rasinin, Novousenskin, Malousenskin, Krasnokutskin. Ne syntyivät alkuaan oman kylän suojelemista varten; sotilaat ja komentajat (komissaareja ei alussa ollut ollenkaan) olivat kaikki omia, saman kylän asukkaita. Rykmentin yhteishenki oli tietenkin verraton: ihmiset tunsivat toisensa jo kymmenien vuosien takaa, olivat useinkin vanhoja tovereita, useita yhdisti sukulaisuussuhteet, — esim. Kurilowan rykmentissä palveli isä viiden poikansa kanssa. Oli sellaisiakin ilmiöitä, että entiset läheiset ystävät yht-

äkkiä joutuivat erilleen, — toinen pakeni valkoisten mukana ja toinen liittyi puna-armeijalaisena oman kylän rykmenttiin. Oli vieläkin merkillisempiä tapauksia, jolloin saman perheen jäsenet jakaantuivat kahteen leiriin: toiset valkoisten, toiset punaisten puolelle.

Kaikki nämä paikalliset rykmentit, jotka syntyivät omien kylien puolustamista varten, joutuivat pian tapausten kehittyessä, pakostakin jättämään kotiseutunsa, tunkeutumaan kauas Uraalin aroille, sieltä Koltshakia vastaan, Koltshakin rintamalta jälleen aroille ja aroilta rintamalle Puolan herroja vastaan.

Muiden ansiokkaiden ja sankarillisten rykmenttien joukossa oli myöskin muhamettilainen rykmentti, jossa oli miehiä neljästätoista eri kansallisuudesta; pääosan siinä muodostivat kuitenkin kirgiisit, joita laiskottelevat kasakat olivat näihin saakka armottomasti ja tunnottomasti riistäneet, ja jotka siitä syystä hillittömästi, julmasti vihasivat kasakoita. Nämä vapaaehtoiset rykmentit suorittivat, totisesti sankarillisia tekoja; ilman varustuksia, ilman patruunia, huonosti ja riittämättömästi aseistettuina, vaatteitta ja jalkineitta pitivät ne kauan puoliaan, taistelivat horjumatta ja urhoollisesti, löivät menestyksellisesti ja moneen kertaan neuvostovaltaa vastaan nousseet Uralin kasakat. Mitä taistelukuntoon tulee, olivat ne alusta loppuun saakka erittäin korkealla tasolla; poliittisessa suhteessa ne eivät kypsyneet nopeasti, eivätkä kerralla käsittäneet ja kyenneet itselleen selvittämään kehkeytyvän yhteiskunnallisen taistelun syitä ja laajuutta; heikko kuri, omintakeinen käsitys »vapaudesta», pitkäaikainen taistelu päällikkökunnan valitsemisoikeuden puolesta, epäselvä ja epätarkka käsitys keskuksen antamista tehtävistä ja ohjeista, — kaikkien näiden tuntomerkkien kautta erosivat nämä uljaat vapaaehtoiset, läpeensä talonpoikaiset rykmentit vielä kauan aikaa keski-Venäjän rykmenteistä.

Aleksandrov-Gai eroaa sangen vähän toisista »gai'eista» — Orlov-Gai'sta, Osinov-Gai'sta ja muistakin aroasutuksista, jotka ovat kaikki hyvin toistensa kaltaisia: hajanainen, laaja, keskeltä likainen, laidoilta läpipääsemätön kylä. Näihin aikoihin oli Aleksandrov-Gai aivan erityinen liikekeskus: täällä oli brigaadin esikunta, poliittinen osasto, erilaisia komennuskuntia, taisteluosastoja. Shilnyi-Balkiin, Bai-Turganiin ja Port-Arturiin, Uraslkiin — kaikkiin suuntiin kävi täältä vilkas liike, pidettiin yllä yhteyttä joukko-osastojen ja ohjaavien keskuksien kanssa; herkeämättä oli ajoneuvoja liikkeessä, lähti ja tuli uusia ihmisiä; jonnekin kiiti kiireisiä ratsumiehiä, kokonaisia sotakaravaaneja mateli talonpoikain kuormakyydissä tai keinui ylpeiden kamelien selässä; vietiin, tuotiin, purettiin ja lastattiin, — kaikkialla vilkasta hyörinää: niin vilkasta ei elämä Aleksandrov-Gai'ssa varmasti ollut tätä ennen, eikä sen jälkeenkään. Paikallinen »intelligenssi» oli joka ilta kävelyllä torilla ja pääkadulla, aivan kuin markkinoilla, eivätkä tietenkään luonnollisesti torkkuneet puna-armeijalaisetkaan, jotka siihen aikaan lumosivat vähintäin puolet Algain naisväestä.

Brigaadin poliittinen osasto järjesti aika-ajoin kokouksia sekä puna-armeijalaisille että myöskin yleisiä. Näissä kokouksissa käsiteltiin ja valaistiin pääasiassa yhä samaa »nykyistä ajankohtaa». Paikallisia asukkaita oli luonnollisesti paljon vaikeampi saada vedetyksi poliittiseen elämään kuin puna-armeijalaisia: — viimemainitut tulivat mielellään kokouksiin, kuuntelivat tarkkaavasti, pyysivät pitämään useammin kokouksia, kertomaan asioista enemmän ja yksityiskohtaisemmin. Hyvä toivomus kylläkin, mutta sitä ei voitu aina täyttää, eikä pelkästään poliittisesti kehittyneiden voimien puutteen takia — ei, sillä näitä paikkoja ja aikoja varten niitäkin oli tarpeeksi, — vaan sotatilanne ei sallinut pitää usein kokouksia: kaikkialla ympärillä oli kasakoita, ne saattoivat hyökätä äkkiarvaamatta, tavata suurimman osan sotilaista aseettomina kokouksessa ja saada aikaan paljon pahaa.

Poliittisen osaston johdossa oli tällöin pietarilainen työmies Nikolai Nikolajevitsh Jesikow, vielä varsin nuori mies, noin kaksikymmentäkaksi vuotias, mutta kypsynyt, viisas ja vakava. Jesikow oli

siihen aikaan myöskin brigaadin komisaarina. Kylässä suhtautuivat ei ainoastaan päällikkökunta ja puna-armeijalaiset, vaan myöskin asukkaat, mitä suurimmalla kunnioituksella Nikolai Nikolajevitshiin. Häntä rakastettiin hänen yksinkertaisen, viisaan ja miellyttävän puhetapansa takia; siksi ettei hän koskaan antanut lupauksia suotta, mutta jos kerran sanoi, niin myös täytti lupauksensa; sentähden ettei kylässä tapahtunut mitään järjestysrikkomuksia, ja tämä syystä katsottiin sen moraalisen vaikutuksen ansioksi, joka hänellä oli puna-armeijalaisiin. Mutta sotilaat rakastivat häntä — rakastivat erityisesti siksi, että hän oli aina heidän kanssaan marsseilla, taisteluissa hän makasi ja juoksi ketjussa, oli täysin tasa-arvoinen toveri.

On sanottava, että siihen aikaan — vuoden 1919 alussa — ei poliittinen työ Punaisessa Armeijassa ollut vielä kehittynyt niinkuin pitäisi. Poliittisen työn muodot ja menettelytavat olivat vielä epäselvät, ja monet poliittisen työn tekijät, erittäinkin nuoremmat komisaarit, olivat vain tietoisimpia taistelijoita, jotka persoonallisella esimerkillään osoittivat, kuinka Punaisen Armeijan sotilaan on kestettävä nälät ja puutteet, jalkineitta ja vaatetuksetta uuvuttavilla marsseilla, kuinka on taisteltava rohkeasti ja tarpeen tullen — tyynesti, kunnialla kuoltava. Keskeytymättömät taistelut eivät sallineet viikkokausiin, ja välistä ei kuukausimääriinkään, tehdä vähänkään keskitettyä ja suunnitelmallista työtä. Tyydyttiin satunnaisiin »poliittisiin hyökkäyksiin», mutta varsinainen poliittinen työ lykättiin sopivampaan aikaan. Aleksandrow-Gai'ssa ei asema ollut huonompi, eikä liioin parempikaan kuin toisissa paikoissa; reservit olivat mitättömät, eikä niillä ollut aikaa kauan levätä, ja suurin osa sotilaista oli lakkaamatta tulilinjalla. Poliittisen työn tekijät, niitä lukuunottamatta, joilla oli »istumatyötä», matkasivat lakkaamatta poliittisesta osastosta taisteluasemille, veivät sinne kirjallisuutta, uusia määräyksiä, ohjesääntöjä ja ohjeita, neuvottelivat komissaarien ja puoluekerhojen kanssa ja antoivat molemmille niille ohjeita. Jos kävi päinsä, niin he työskentelivät puna-armeijalaisten keskuudessa, mutta jos oli välttämätöntä, — jättivät ohjesääntönsä, ottivat kiväärin ja menivät taisteluun. Juuri näinä päivinä, aivan maaliskuun ensi päivinä, kaatui kolme brigaadin poliittisen osaston työntekijää epätasaisessa taistelussa, peräytyessään pienen puna-armeijalaisjoukon kanssa erästä rotkoa myöten suuren kasakkajoukon ahdistamina.

Talonpoikaisrykmenteissä pysyi poliittisten työntekijäin auktoriteetti yllä pelkästään sen arvonannon kautta, joka annettiin erityisen miehekkäille ja rehellisille Puna-armeijan sotureille. Erityisesti kunnioitettiin tässä suhteessa Nikolai Nikolajevitshia, ja soturit pitivät häntä kaiken aikaa parhaana esikuvana.

Kapitalismi työläisten teurastajana.

Marraskuun 3 p. 1926 tapahtui Isphemingin kaupungissa, Michiganissa, Amerikan Yhdysvalloissa kaivosonnettomuus. Barnes-Hecker niminen kaivos täyttyi vedellä ja 53 miestä jäi kaivokseen; suuri osa niistä suomalaisia. Onnettomuuden syynä oli se, että kaivoksen ylätasanteelta ylöspäin oli hyvää malmia ja yhtiö pakotti sitä kaivamaan, vaikka kaivoksen päällä oli suo. Veden paine kasvoi yhä suuremmaksi ja kaivosmiehet ilmoittivat ylhäältäpäin kuuluvan epäilyttäviä ääniä. Lopuksi murtui suon pohja ja vesi sekä muta tulvivat kaivokseen tukahuttaen miehet. Vain yksi pääsi ylös. Surmansa saaneilta jäi 40 leskeä, niistä seitsemän raskaana, sekä 160 lasta.

Kommunistipuolue tarttui tarmokkaasti asiaan. Olihan nyt silminnähtävä esimerkki siitä, kuinka välttämätön olisi järjestäytyminen. »Työmiehen» toimittaja, kirjailija Kalle Rissanen, joka kirjeenvaihtajana on tutustunut tapaukseen,

on siitä julaissut kirjasen, josta lainaamme seuraavan luvun.

Cleveland-Cliffs on »itsenäinen». Mutta Michiganissa ei ole mitään itsenäistä. Siellä ei ole edes itsenäistä kaupunkia. Jokainen käytettävä, asuttava, ihmisten iloksi tai hyödyksikin rakennettu paikka, kirkko tai kaupunki, maa, vesi, ilma — kaikki kontrolloi tuo suuri, salaperäinen kummitus U. S. Steel Corporation[1] — jättiläishämähäkki, joka on sulattanut itseensä joko kirjanpidollisesti tai salasopimuksilla toiset yhtiöt, olipa niillä nimi mikä tahansa. Ishpemingissä on vain yksi puolitekoinen kaivos, joka kuuluu toiselle rahamiesryhmälle. Se on Henry Fordin vasta alotettu kaivos. Muut ovat Terästrustin verkossa. Pappi ei saarnaa päivääkään, olkoon hän minkäkielinen tahansa, asianajaja ei aja asiaa, koulunopettaja ei opeta, poliisi ei pysy virassaan, tuomari joutuu nurin niskoin ulos, hallinnot, kaikki yhteiskunnan laillista tai moraalista puolta edustava aines joutuu leipäpaikastaan pois, jos se sanoo sanankin, joka ei sovi yhteen Teräksen Steel Corporation on jumalan sijainen maan päällä.

Se määrää mitä luetaan. Se laatii miestensä avulla lait. Se uhoo kuria, rangaistusta; se voi yksityistä, kieltä taitamatonta ulkomaalaistakin, jos tämä rohkenee huomauttaa epäkohdista, ajaa kuin metsänpetoa.

Tällä häpeämättömällä ihmissyöjätrustilla on oma viikunanlehtensä, jolla se yrittää peittää alastomuuttaan: »korvauslaki», joka määrää leskelle, jonka mies on jäänyt kaivantoon, 14 dollaria viikolta 300:n viikon ajalla; sen jälkeen ei mitään. Ei mitään! Eli: noin viisi vuotta tuota korvausta saa, oli perhe pieni tai suuri. Sitten se lakkaa.

Tuossa on nyt vaimoparka kuuden lapsen kanssa. Perhe tuli Puolasta. Pimitys on tehnyt työtään. Niukat ilot on tasattu miehen kanssa. Kirkko ainoa käymäpaikka ystäväin ohella. Ei ole ollut koskaan yllä säädyllistä pukua. Karttuunia, kaikkein halvinta. Liina päässä. Miehen mainisaappaat jatkavat olemassaoloaan vaimon jaloissa, kun tämä juoksee asioillaan, hoitaa lehmäänsä tai kyyhkyslakkaansa. Lapsille on kurottu vaatteita miehen rikkinäisistä tamineista. Vanhin poika vetää jo isän takkia mukanaan; on kuin mikäkin ukko suuren takin sisällä, liepeet viiltäen maata.

Vaimo valittaa:

— On hyvä... tuo komppania. Mutta ei saisi sitä rasittaa. Ei saisi ottaa sitä neljäätoista dollaria... ainakaan niiden, joilla on vähän lapsia, muuten komppania voi mennä vararikkoon... mistäs sitten työtä, elämänvälineitä...

Se on hirveätä.

Nämä ihmiset eivät tiedä, että heitä nylkee, komentaa, raastaa ja murhaa maailman rikkain trusti.

Tänä kultaisena vuonna on jaettu jo miljoonia noille osakkeenomistajille, retkuille, jotka turmelevat Floridan kukkaisrannikoiden näköalat, jotka hurvittelevat Monacon peliluolissa, jotka raiskaavat työläistyttäriä Parisin Moulin Rougessa, jotka nuoleksivat kuningatar Marien veristä kättä...

Niin pitkälle, täydellisesti, on trusti pystynyt turmelemaan ja pimittämään, että köyhistä köyhin mainarin vaimo kuusine lapsineen rukoilee, ettei yhtiö vain antaisi liikaa, ettei postaisi...

Saattajani kertoi tämän minulle.

Ja niitä on paljo. Kaikissa kansallisuuksissa.

— Sitten, kun tappavat miehen, vastaan tähän, lähettävät kukkia haudalle... lohdutukseksi. Murhaa ensin miehen, sitten tekopyhästi osanottoa teeskennellen vie kukkakimpun haudalle.

Mainari, jonka kanssa puhelen, katsoo kysyvästi.

— Kukkakimpun... niin, vastaa hän. Mutta ei trusti sitä maksa. Kun miehiä kuolee, on tavattu panna trustin konttoorin kautta työmaakeräys toimeen. 10 senttiä mieheen olemme panneet kolehtiin. Siitä koituu nykyisin noin 60 dollaria. Kummulle ilmaantuu kukkakimppu. Me kustannamme yhtiön tunteenilmaukset... voittoatuottavalla tavalla.

[1] Terästrusti.

Редакционная Коллегия: К. Ровио, Юрий Сирола, Лаури Летонмяки, В. Оянен. К. М. Эвя, И. А. Кому.

Ленинградский Гублит № 35599. Тираж 1500 экз.—3 л. Заказ № 1746

Государственная типография изд-ва „Лен. Правда". Ленинград, Социалистическая, 14.

KOMMUNISTI

on kuukauslehti, jota julkaisee Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen Keskuskomitean Luoteisbyroon Suomalainen sektsia, Leningrad, ja Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen Karjalan Aluepuoluekomitea, Petroskoi. (Коммунист, Ежемесячный журнал, издаваемый финской секцией Сев. Зап. Бюро Ц. К. В. К. П. (б) и Карельским Областным Комитетом В. К. П. (б).

»Kommunistin» tarkoituksena on valaista suomenkielisille työläisille ja talonpojille Sosialististen Neuvosto-Tasavaltain Liiton alueella, erikoisesti Karjalan Neuvostotasavallassa ja Inkerissä, sekä Suomessa ja Amerikassa Venäjän vallankumouksen sekä työväen ja talonpoikain kansainvälisen vallankumousliikkeen kysymyksiä.

»Kommunistin» toimittajina ovat toverit K. Rovio, Y. Sirola, K. M. Evä, L. Letonmäki, J. A. Komu ja V. Ojanen. Lehdessä selostavat puoluetoimintaa NKP:n KK:n Luoteisbyroon Suomalaisen sektsian ja NKP:n Karjalan Aluepuoluekomitean toimitsijat. Kommunistisen Internatsionaalen ja sen osastojen, maailman kommunistipuolueiden, toiminnasta kirjottavat niissä toimivat toverit. Suomen Kommunistisen Puolueen Keskuskomitean avulla seurataan Suomen asioita. Lehteen tulevat kirjoittamaan toverit: O. V. Kuusinen, Edv. Gylling, Santeri Nuorteva, Kullervo Manner, A. Shottman, Leo Laukki, Otto Vilmi, Hanna Malm, A. Taimi, Eino Rahja, J. A. Komu, J. E. Järvisalo, T. Alavirta, A. Mantere, J. Kohonen, J. K. Lehtinen, Pekka Paasonen, Santeri Mäkelä, Jaakko Mäki, Kustaa Rovio, Toivo Antikainen, Ture Lehén, V. Forstén, Heino Rautio, T. Pottojev, A. Usenius, I. Lassy, F. Klemola y.m.

Lehden levittämisestä huolehtii Kustannusosuuskunta Kirja, osote: Издательство „Кирья“, Ленинград, Набережная Жореса, д. № 4. Se on myöskin lehden toimituksen osote. Toimitussihteeri on tov. K. M Evä. Karjalassa edustaa toimitusta tov. Lauri Letonmäki, os. Каргоиздат, Петрозаводск, Пушкинская № 7.

TILAUSHINNAT:

1/1 vuosikerta	Rpl.	6: —	Ulkomailla:		
1/2 »	»	3: —	1/1 vuosikerta	4	dollaria
1 kuukausi	»	—: 50	1/2 »	2	»

ILMOITUSHINNAT:

1/1 sivu Rpl. 150: —, 1/2 sivua Rpl. 75: —, 1/4 sivua Rpl. 40: —.

Toverit! Näyttäkää »Kommunistia» työläis- ja talonpoikaistovereillenne. Kerätkää tilaajia ja levittäkää yksityisnumeroita!

Työväenjärjestöjä, varsinkin puolueosastoja, kehotetaan kaikkialla asettamaan asiamiehiä ja »Kommunistin» komiteoita kokoamaan tilaajia ja levittämään lehteä. Missä ei ole järjestöjä, voivat yksityiset toverit ilmoittautua asiamiehiksi.

Hinta 50 kop.

